

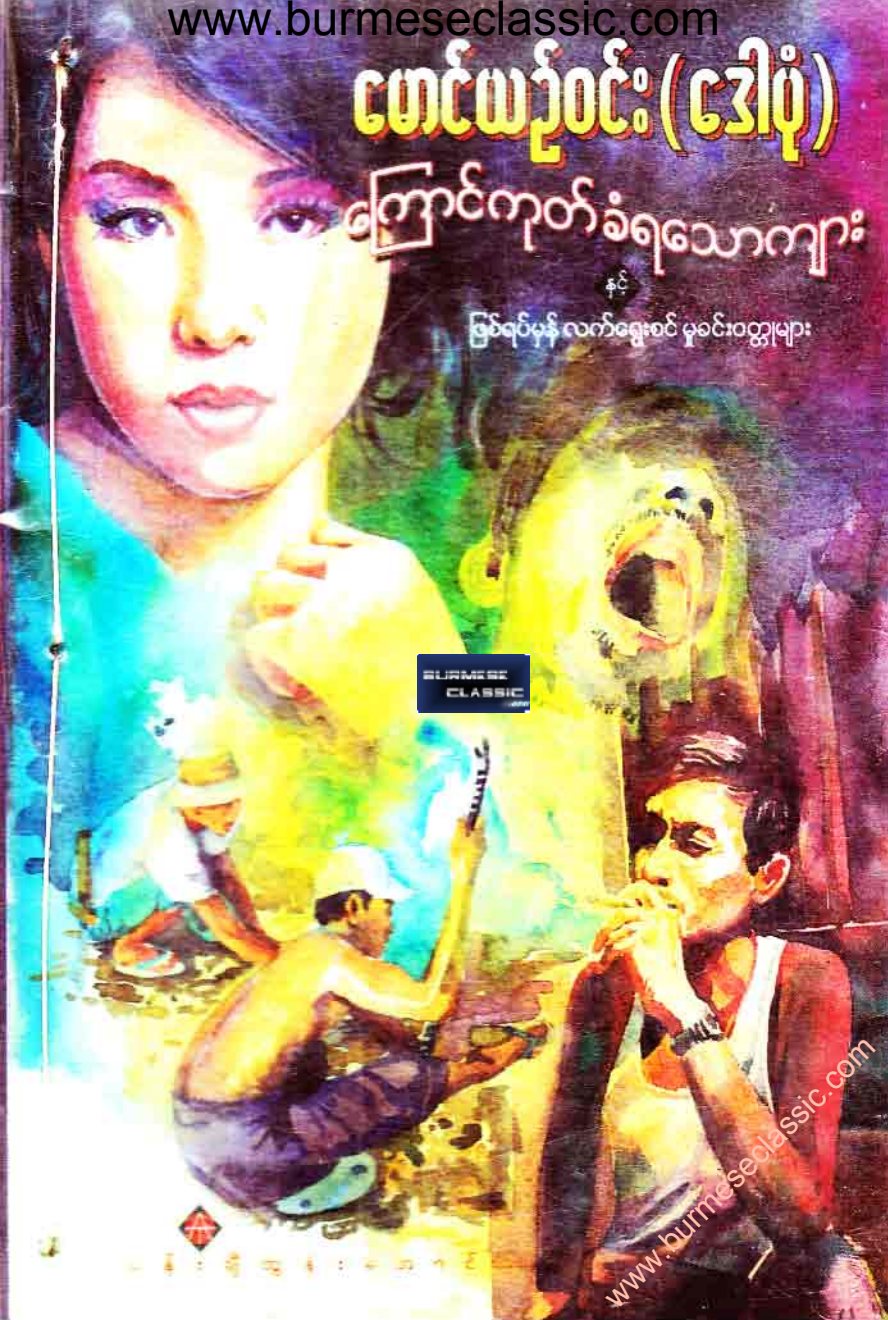
ဖောင်ယုဝင်း (ဒေါ်ပုံ)

ကြောင်ကုတ်ခဲရသောကျား

နှင့်

ခြင်ရင်မှန် လက်ရွေးစင် မှမ်းဝတ္ထုများ

BURMESE CLASSIC

မြစ်ရပ်မှန်

လက်ရွေးစင်မှုခင်းဝတ္ထုများ

မောင်ယဉ်ဝင်း (ဒေါ်ပုံ)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား တိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
 - အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
 - စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
 - ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့် အညီ ဓမ္မတိစိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဓမ္မတိစိစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ်

.....

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်-စက်တင်ဘာလ

အုပ်ရေး ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံး ဒီဇိုင်း- ပန်းချီထွန်းအောင်

အတွင်းဖလင်-

ကွန်ပျူတာ စာစီနှင့် ဒီဇိုင်း- သန်းထိုက်လူ

စီစဉ်သူ

ကောင်းမြတ်(ခရာတော)

တန်ဖိုး- ၁၅၀၀/-

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပြည်သာ စာပေ ဗဟိုလှေကောင်းတိုက်

၆/၁၀ ရပ်ကွက်၊ ချင်းတွင်းလမ်း၊ ရွှေပြည်သာမြို့

ဖုန်း ၀၁-၆၁၁၆၂၂ ၀၁-၆၁၁၄၅၇

မောင်ယဉ်ဝင်း (ဒေါ်ပုံ)

ကြောင်ကုတ်ခဲရသောကျားနှင့်

လက်ရွေးစင်မှုခင်းဝတ္ထုများ

ကမ္ဘာလူသားတွေကို လေ့လာကြည့်တော့-

တစ်စုံတစ်ယောက်တွေကြောင့် စစ်ဖြစ်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်တွေကြောင့် ဘဝပျက်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ လူညစ်တွေ ရှိနေသရွေ့ မှုခင်းတွေ... စစ်ပွဲတွေ... ရက်စက်မှုတွေ ထပ်ကြပ်မကွာ ပေါ်ပေါက်နေဦးမည်။ အတိုက်ခံတွေ ထူပွေ့နေဦးမည်။

ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)ရဲ့ ကြောင်ကုတ်ခဲရသော ကျား မှုခင်းဝတ္ထုများ စာအုပ်တွင် သင်မသိထားသော ရာဂ စရိုက်ဆိုး၊ လောဘစရိုက်ဆိုး လူညစ်တွေကို လက်တွေ့မြင်နိုင် စွမ်းရှိပြီဗျာ...။

သန်းထိုက်လူ

လှပသော ခေါင်းစဉ်များနဲ့

မှတ်တိုင်လေး တစ်တိုင်

လေအန်ကုန်း၏ တစ်မနက်ခင်း...။

သည်စာပေရပ်ဝန်းကလေးက တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်ကတော့ ချည်ကားနေပြီးသား။ အင်္ဂါနှင့် သောကြာဆိုပါတော့။

အဲသည်နေ့ နှစ်နေ့အနက် နေ့တစ်နေ့မှာတော့ ဆရာ မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)က မိမိနဘေးရောက်လာကာ အကူအညီ တစ်ခု တောင်းလာသည်။ သည်အကူအညီက မိမိအတွက်တော့ သိပ်အခက်ခဲကြီးမဟုတ်။ သူထုတ်ဝေမည့် “ကြောင်ကုတ်ခဲရ သောကျားနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန် လက်ရွေးစင်မှုခင်းဝတ္ထုများ” ဆို သည့် စာအုပ်၌ အမှာစာရေးပေးဖို့ ကိစ္စ။

ဆရာ မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ) ဆိုသည်က ဘာသာရေး ဆောင်းပါးများ၊ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိ သမိုင်းဝင် တန်ခိုးကြီး ဘုရား ဆောင်းပါးများ၊ ဓာတ်ပုံနှင့် ယှဉ်တွဲသော သတင်းများကို

အဆက်မပြတ် ရေးသားနေသူဖြစ်သည့်အပြင် မိမိကိုင်တွယ် တည်းဖြတ်ရာ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းနှင့် အခြားသော မှုခင်းဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာနယ်ဇင်းများ၌လည်း ကလောင်ဝင်ဆုံနေသူ ဖြစ်သည်။ သူရေးသော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းဝတ္ထုအချို့ မိမိအသုံးပြုပေးခဲ့ဖူးသည်။ သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ငွေကုန်ကြေးကျခံ ထုတ်ဝေသော သူ့စာအုပ်၌ အမှားစာ တောင်းခံခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

သူ- မိတ္တူဆွဲ၍ပေးလိုက်သော ဝတ္ထုတိုတွေကိုကြည့်လိုက်တော့ စုစုပေါင်း ၂၂ ပုဒ်၊ ဒါတွေကို စုစုစည်းစည်း ပေါင်းစပ်ထုတ်ဝေတော့ ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါပုံ)အတွက် မှတ်တိုင်ကလေးတစ်တိုင် ဖြစ်သွားခဲ့ပေပြီ။ စာဖတ်သူတို့အနေနှင့်လည်း ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါပုံ)၏ လက်ရာများကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖတ်လိုက်ရသည့်အတွက် စာရေးသူ၏ အခင်းအကျင်း၊ အတင်အပြ၊ အရေးအသား၊ အတတ်ပညာ၊ ပြီးတော့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ စေတနာတို့ကို အကဲခတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကောက်ချက်ဆွဲနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဖော်ပြပါ ဝတ္ထုတို (၂၂)ပုဒ်သည် စာနယ်ဇင်းတွေထဲ ပုံနှိပ်ဖော်ပြပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ထိုအထဲမှာမှ အချို့သော ဝတ္ထုတိုကို မိမိ၏မဂ္ဂဇင်း၌ ဖော်ပြပေးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။ သည်အထဲမှာမှ မိမိ မဖတ်ဖြစ်လိုက်သည်များလည်း ရှိနေရကား ယခုမှပင် တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖတ်ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မိမိဖတ်လိုက်သည့်အထဲ၌ . . .

ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါပုံ)၏ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများလည်း ပါဝင်သကဲ့သို့ ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါပုံ)လည်း ပါလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။

လောဘရမ္မက်ဟူသည် လူသားတိုင်းနှင့် မကင်း။ အရွယ်အစား၊ ပမာဏ၊ အတိုင်းအတာတို့သာ ကွာချင်ကွာပေလိမ့်မည်။ ဒါကို ပညာ၊ သတိဟူသော ချွန်းဖြင့် မအုပ်နိုင်ခဲ့ပါမူ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်သွားရတော့သည်သာ။ သည်အဖြစ်အပျက်ကို (ပန်းဝိညာဉ် သက်သေ)ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုကလေး၌ မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။

လူဆိုသည်မှာ သွေးနှင့်ကိုယ်၊ သားနှင့်ကိုယ်ဖြစ်ကြသည်။ တဏှာရာဂ မကင်းနိုင်ကြ။ သို့ရာတွင် လူစည်း၊ ဘီလူးစည်း ရှိကြသည်။ ကံငါးပါးတွင် အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်သည်မှာ လွန်စွာ ဆိုးရွားလှချေ၏။ ဤ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်သူနှစ်ဦးအား တရားလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်ဖြစ်ကာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ၏ အဖြစ်ကို သံဝေဂယူနိုင်ရန်အတွက် (ဆူဝေနေသောသွေး) ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုကလေးအား ခြယ်ရေးပြခဲ့သည်။

မိမိတို့သည် သူတော်စင် မဟုတ်သေးသမျှ ဒေါသ အလှူအပါး

တော့ ရှိတတ်ကြသည်သာပင်။ ဤ၌ ဒေါသဖုံးကာ မစူးစမ်း၊ မဆင်ခြင်ဘဲ စိတ်အရိုင်းဝင်လိုက်ခြင်းဖြင့် အမှားကျူးလွန်မိတတ်ပုံကို (ကုန်နှုံးတော့တစ်ခေါက်)ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုကလေးဖြင့် သာဓကပြထားသည်။ ထို့အတူ နာကျည်းမှုဖြင့် အငြိုးအတေးထားကာ လက်စားချေခြင်း၏ ရလဒ်ကို (မပေးဆပ်ထိုက်သောအကြွေး)ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် သံသယစိတ်များ တိုးပွားကာ မှားခြင်း၊ မှန်ခြင်းကို မဆင်ခြင်နိုင်သူ တစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်အား (ဒေါသကုမာရ၏နိဒါန်း)ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တရားဥပဒေဟူသည် အပြစ်ရှိသူ တစ်ရာလွတ်ပါစေ အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦး ဒုက္ခ မဖြစ်စေရဟူသော အနှစ်သာရဖြင့် သံသယအကျိုး ခံစားရသူ တစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်အား (မြူမှောင်စုမှတ် ကွယ်ဂယက်ဝယ်)ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိအပေါ် မတရား ယိုးစွပ်သည်ကို အေးငြိမ်းစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ပါလျက် အရက်ရိုနှိပ်ဖြင့် ဒေါသမထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်မိသူတစ်ယောက်အကြောင်းကို (နှစ်သွယ်လမ်းမှား လျှောက်မိသူ) ဝတ္ထုဖြင့်လည်းကောင်း သင်ခန်းစာပေး ရေးဖွဲ့ထားပေသည်။

ဆရာ မောင်ယဉ်ဝင်း (ဒေါပုံ)၏ ဝတ္ထုတိုအားလုံးလိုလိုပင် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံထားသည်မို့လားမသိ၊ ရံဖန်ရံခါ၌ သတင်းသဘောတို့ ဝေဝေဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိစ္စမရှိ။ စာရေးသူ ပို့ဆောင်လိုသောအကြောင်းကိစ္စသည် စာဖတ်သူထံသို့ ရောက်သွားနိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးပေသည်။

သည်သို့ဖြင့် မိန်းကလေးများအဖို့ စူးစမ်းဆင်ချင်မှုမရှိဘဲ ချစ်သူခေါ်ရာနောက် လိုက်ပါခြင်းဖြင့် ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူးရတတ်သည့် အဖြစ်ကို (ချစ်၍ခေါ်ရာ)တွင်လည်းကောင်း၊ မိသားစုအတွက် နာကျည်းချက်ဖြင့် လက်စားချေမိရာမှ လက်စားအချေခံရသူမှာ ဥပဒေချိုးဖောက်သူဖြစ်နေခြင်းအား လှည့်ကွက်ကလေးဖြင့် ကွန့်မြူးထားသည့် (ကြောင်ကုတ်ခံရသော ကျား)တွင်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ မကောင်းသော အကျင့်ဝင်ကြောင့် ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်တတ်ပုံကို (ပီစရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ)တွင်လည်းကောင်း၊ မူးယစ်သားကောင်တို့မည်သည် ကျေးဇူးရှင်ကိုပင် ပြစ်မှားတတ်ပုံ၊ အရင်းအမြစ်မသေချာဘဲ ထင်တစ်လုံးဖြင့် သံသယထား စွပ်စွဲပါက အမှားတွေ့တတ်ပုံတို့အား (သံသယအမှောင်)တွင်လည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် ညဉ့်အချိန်မတော် သွားလာခြင်းသည် အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ရာရောက်ကြောင်းအား (အမှောင်ထဲက အမှောင်)တွင်လည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ဖန် ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလုပ်၍မရ။ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေဖြင့် ဖုံးသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ အဖြစ်မှန်ပေါ်တတ်သည်ကို (အမှားတစ်ရံမဟုတ်တဲ့ အမှန်တရား)တွင်လည်းကောင်း၊ ရှေ့နောက်တွေးခေါ် မြော်မြင်မှုမရှိ၊ ငါးမြှားချိတ်ကိုမမြင် ငါးစာကိုသာ မြင်တတ်သော မိန်းကလေးများအဖို့ လူကုန်ကူးခံရကာ ဘဝပျက်တတ်ပုံကို (ပန်းခြံတွဲလေ)တွင်လည်းကောင်း၊ ညအချိန်မတော် လမ်းပေါ်၌ အရက်သောက်ခြင်း၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ခြင်းဖြင့် သူခိုးသူဝှက် အဖြစ် အထင်မှားခံရတတ်ပုံကို (အိမ်တွင်းသူခိုး)တွင်လည်းကောင်း၊ စောရနကွတ်နှင့် ယှဉ်သည့်အတွက် ခိုးဝှက်ခြင်း၌ ကျွမ်းဝင်လှသည် ဆိုသော်ငြား ဘဝနိဂုံးမှာမူ မလှမပ ဖြစ်ရကြောင်းကို (စောရဝိညဉ်)

တွင်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးရရှိမည့် စည်းစိမ်ကို ကိုယ့်စည်းစိမ်ဖြစ် လိုစေကြောင့် မပြုသင့်သည်ကို ပြုမိသောသူတစ်ယောက်အကြောင်း

။ နတ်သျှင်သျှင်သော ထိုတစ်ညတွင်လည်းကောင်း၊ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ထားမိသူအဖို့ မည်မျှပင် ပီရိစ္ဆာနေထိုင်ပါသော်ငြား အကျူး လွန် ခံလိုက်ရသော ဝိညာဉ်ကသော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ကသော်လည်းကောင်း လာရောက်ခြောက်လှန့်တတ်ပုံကို (တမလွန် က ချစ်သက်သေ)တွင်လည်းကောင်း၊ ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့ ထားရစ်ခဲ့ သော အမွေကို တန်ဖိုးထားခဲ့ခြင်းသိမြင်ခြင်းမရှိ၊ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ဖုံးပါ က အမှောင်ထုတွင်း သက်ဆင်းရဲတတ်ပုံကို (လမ်းနှစ်သွယ်)တွင် လည်းကောင်း၊ လောင်းကစားခြင်း၊ အရက်သေစာသောက်စားခြင်းတို့ ဌ နှစ်မွန်းသူတို့အဖို့ ကျေးဇူးတရားကို မသိမြင်တတ်ကြပုံကို (နှစ်ပင် လီမ်)တွင် လည်းကောင်း၊ အားနာလျှင် ခါးပါတတ်ပြီး လူလိမ်လူညာ တို့သည် တစ်ဖက်သားကို မက်လုံးပေးလျက် ပျော့ညံ့ချက်ကိုနှိုက်ကာ လိမ်ညာတတ်ကြကြောင်းအား (အမှတ်မရှိတဲ့ အသည်း)တွင်လည်း ကောင်း၊ အတွေးအခေါ် အယူအဆ မတူမျှသူနှင့် ဆက်စပ်ပေါင်းသင်း မိပါက အချင်းများရတတ်ပြီး အခန့်မသင့်ပါက အမှုအခင်းဖြစ်တတ် သည့် အကြောင်းအား (လွဲမှားသောပစ်မှတ်)တွင်လည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရပါသည်။

စာတစ်အုပ်လုံးကို ဖတ်အပြီးမှာတော့ ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ) သည် စာဖတ်သူအပေါင်းအား ဥပဒေဘောင်အတွင်း နေထိုင်ကြဖို့၊

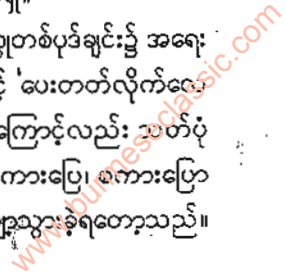
တရားလက်လွတ် ၎င်းတောင်ကျွတ် မဖြစ်ကြစေဖို့၊ လောဘရမ္မက်၊ ဒေါသအမျက်တို့ ဖယ်ရှင်းကြဖို့၊ ကိလေသာ တဏှာနွဲ့အတွင်း မဆင်း ကြဖို့၊ ဒုစရိုက် မှန်သမျှကို ရှောင်ကြဉ်ကြဖို့၊ ဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာ ကြဖို့ စသည့် စသည့် စေတနာတို့ ပေါင်းယှက်လျက် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုတိုကလေးများ ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ဖန်တီးရာ၌လည်း စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်များအပေါ်၌ အမည်နာမ၊ နေရပ်ဒေသတို့ လှီးလွဲ လျက် ကာယကံရှင်တို့ မထိခိုက်ရလေအောင် ရေးသားထားပေသည်။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တို့မည်သည် တစ်ခါတစ်နံ့၌ စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်း ကြယ်ကောင်း ဆန်းကြယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)ကား ဆန်းကြယ်ခြင်း၊ မဆန်းကြယ် ခြင်းထက် သူဖန်တီးသော အဆိုပါဝတ္ထုတို့အား ဖတ်ရှုသူတို့ ဥပဒေ ဗဟုသုတ ရသွားစေချင်ပါလိမ့်မည်။ မသိစိတ်၌ ပူးကပ်လျက်ရှိသော အဝိဇ္ဇာ၊ အဘိဇ္ဇာများကို ဆင်ခြင်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်မှုရှိပေလိမ့် မည်။ သည်သို့သော စေတနာကောင်း၊ စေတနာမှန်တို့ကို အခြေခံ လျက် သူတတ်စွမ်းရာ အနုပညာဖြင့် ဖော်ထုတ်ရာ၌ အားနည်းချက် ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် - ကိစ္စမရှိ။

မိမိအဖို့ ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)၏ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ချင်း၌ အရေး ပါလှသော ခေါင်းစဉ်ပေးမှု အတတ်ပညာကိုဖြင့် 'ပေးတတ်လိုက်လော ခြင်း'ဟု ကောက်ချက်ချ ချီးမွမ်းပြုမိပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သတ်ပုံ အမှားအယွင်းအချို့၊ အချိတ်အဆက်အချို့၊ စကားပြော၊ စကားပြော ရောနေမှုအချို့ အချို့အချို့ စသည်တို့ကိုမေ့လျော့သွားခဲ့ရတော့သည်။

ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)အဖို့ ဤသို့သော မှတ်တိုင်တစ်တိုင် နှိုက်ပြီးသည့်နောက် ငြိမ်ဆိတ်ကျေနပ်၍မနေဘဲ ရှေ့ဆက်၍ “ကြောင် ကုတ်ခံရသောကျား” ထက် ပို၍သာ၍ ကဲလွန်၍ ထူးသော၊ ကောင်း သော၊ စံစားထိုက်သော စာကောင်းပေမွန်တွေ ရေးထုတ်နိုင်ပါစေ ကြောင်း ဆုတောင်းပစ္ဆာနာ ပြုလိုက်ပါသတည်း။

(နန္ဒာမိုးကြွယ်)

ခေတနာ အလင်းရိပ်

မှော်ဝန်းကြည်မြတ်

မိုးမြိုင်မြိုင် ရွာသွန်းနေသော ဇူလိုင်လဆန်း တစ်နေ့တွင်ဖြစ် သည်။ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာများ ဆုံစည်းရာ လေအန်ကုန်း စာပေရိပ်နန်း၌ သူနှင့်တွေ့ဆုံဖြစ်သည်။ သူက... သူ့ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်စာအုပ်မှာ ‘အမှာစာ’ရေးပေးဖို့ တောင်းဆိုလာသည်။

“သူ့ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ဖြစ်တော့မှာပါကလား’ဟူသော မုဒိတာစိတ်ဖြင့် ကြည်နူးဝမ်းသာ ခံစားရမိသည်။

တကယ်တော့ စာရေးဆရာတိုင်းက မိမိ၏ စာပေလက်ရာ များကို စာအုပ်အဖြစ် မြင်တွေ့ချင်ကြသည်သာ။ အထူးသဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုလိုင်းမှ မဟုတ်သော ‘မဂ္ဂဇင်း’ ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်း ထုတ်ဝေပေးမည့် ထုတ်ဝေသူကို ရှာဖွေရင်း အဆင်မပြေသည့်အခါ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ငွေကြေးစုဆောင်း၍ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဝေရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်တတ်ကြသည်။

သူက...ဒုတိယ အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သူဖြစ်သည်။
 မှတ်မိနေသေးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၆ နှစ်ခန့်က...သူကိုယ်တိုင်
 ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော ငွေကြေးဖြင့် သူ့ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထု
 တိုများကို ထုတ်ဝေရန် စာပေတိုက်တစ်ခုနှင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုခဲ့ဖူး
 သည်။ သဘောတူညီချက်ရရှိသည့်အခါ ဂဏန်းခြောက်လုံးခန့်မျှ
 သော ငွေကြေးကို စာပေတိုက်ပိုင်ရှင်ထံ စရံငွေအဖြစ် ယုံကြည်စွာ
 လွှဲအပ်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တစ်စ တစ်စ ထိုစာပေတိုက်
 သာ ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ သူ့စာမူတွေက စာအုပ်ဖြစ်မလာခဲ့။
 ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာလည်း ပြန်မရ။ သူ မည်မျှ ကြေကွဲခံစားရမည်
 ကို စာရေးသူချင်း နက်ရှိုင်းစွာ စာနာမိသည်။ သို့သော် သူက ခွင့်လွှတ်
 နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ကတိတစ်လုံးကို မထိန်းသိမ်းတတ်သည့် စာပေတိုက်
 ရှင် အပေါ်တွင် ပြဿနာ မရှာခဲ့။

ထားတော့...

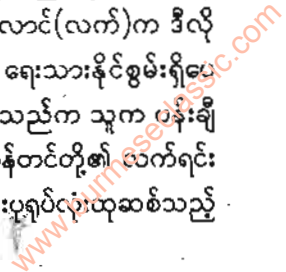
သည်လိုနှင့်သူ စာပေလောကမှ အတန်ငယ်ကြာ ပျောက်ကွယ်
 သွားသည်။ သူ့ဘဝကို သူ ကျင်လည်ကျက်စားဖူးရာ လောကတစ်ခု
 ၏ အရိပ်အောက်တွင် မြှုပ်နှံရင်း သမ္မာအာဇီဝနည်းဖြင့် ငွေကြေးရှာ
 ဖွေခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါမျှသာ စာတိုပေစလေးတွေရေးဖြစ်တာ သတိပြု
 မိသည်။ 'စာ'ဟူသမျှ အကုန်၊ အစုံရေးသည်။ ဂျာနယ်များတွင် သတင်း
 တိုတိုထွာထွာလေးတွေလည်း ရေးတတ်သည်။

ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို စာအုပ်အဖြစ်
 ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ ငွေကြေးရှာဖွေစုဆောင်းနေတာပဲဖြစ်မည်...ဟူ၍။

ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။ ငွေကြေးအချို့
 စုဆောင်းမိချိန်တွင် လူချစ်လူခင်ပေါများသော သူ့ကို အကူအညီပေး
 မည့် စာပေရုပ်ဝန်းထဲမှ မိတ်ဆွေကောင်းတွေကလည်း အဆင်သင့်
 ဝန်းရံနေကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့စာအုပ်အတွက် ကျွန်တော့်
 ထံမှ အမှာစာတောင်းခံလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ဦး မဟုတ်သော်
 လည်း ရင်းနှီးသူ စာပေမိတ်ဆွေအချို့၏ 'နားပူနားဆာ'တောင်းခံမှု
 ကြောင့် စာအုပ်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် 'အမှာစာ' မိတ်ဆက်စာလေးတွေ
 ရေးသားပေးခဲ့ဖူးသည်။ ဒါကို...သူ သိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ၏
 အမှာစာ တောင်းခံမှုကို ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့သည်။

သူ့စာအကြောင်း မပြောခင်၊ သူ့အကြောင်း သိသမျှ နိဒါန်းပျိုး
 ချင်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိကျွမ်းစက သူ၏ကလောင်အမည်က
 မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)မဟုတ်။ ဒေါ်ပုံမောင်ယဉ်ဝင်း။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်
 ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခု၌ စာတည်းအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်
 နေစဉ် သူနှင့်သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက မှုစင်းဝတ္ထုတိုလေး
 တွေ အရေးသန်သည်။ ကဗျာ အတိုအစလေးတွေလည်း ရေးတတ်
 သလို ပန်းပညာရုပ်ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးအချို့လည်း ရံဖန်ရံခါ ရေး
 တတ်သည်။ "မှုစင်းဝတ္ထုတွေ ရေးနေကျ ကလောင်(လက်)က ဒီလို
 ပန်းပညာရုပ်ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးတွေလည်း ရေးသားနိုင်စွမ်းရှိပေ
 သကိုး" ဟု အံ့ဩရသည်။ နောက်တော့မှ သိရသည်က သူက ပန်းချီ
 ဆရာကြီး ဦးသိန်းညွန့်နှင့် ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဟန်တင်တို့၏ လက်ရင်း
 တပည့်...တဲ့။ ဆရာကြီး ဦးဟန်တင်ထံတွင် ပန်းပုရုပ်လုံးထုဆစ်သည့်

ပညာရပ်တွေကို နှစ်အတန်ကြာ လက်တွေ့သင်ယူလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်...တဲ့။ ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ထက်မှ ကရိတ်ငှက်ကြီးကို ဆရာကြီး ဦးဟန်တင်၏ တပည့်အဖြစ် (အစိတ်အပိုင်းအချို့)ကို ထုဆစ်ခဲ့ဖူးသည်...တဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ခံဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ပန်းပု၊ ရုပ်လုံး၊ ရုပ်ကြွ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတွေလည်း ပြသဖူးသည်။ ကျွန်တော်၏ ဇာတိမြို့မှာပင် သူ့လက်ရာအချို့ ရှိနေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့လက်ရာတွေက ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ၊ နဂါးရုံရုပ်ပွားတော်များ၊ နတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာရုပ်တုနှင့် တံခွန်တိုင်များ... သည် ပန်းပညာဆိုင်ရာလုပ်ငန်းတွေက သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပညာရပ်တွေတဲ့...။

နောက်ပြီး သူက ဂီတနှင့်လည်း စိမ်းသူမဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် ရံဖန်ရံခါမှသာ သီဆိုတတ်သော်လည်း သီချင်းတွေ ရေးသားဖူးသည်။ မြန်မာ့အသံ ဓာတ်ပြားဝိဇ္ဇာကတ်တိုက်တွင် သူရေးသားသည့် သီချင်းဓာတ်ပြားအချို့ ရှိသည်။

ဒေါပုံမောင်ယဉ်ဝင်း တစ်ဖြစ်လဲ၊ မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါပုံ)သည် စာပေ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပုတွင် ကျွမ်းဝင်သည့် ပီဘီအနုပညာသမားစစ်စစ်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါပုံ)၏ ရုပ်လုံး ကြွလာလောက်ပြီဟု ထင်သည်။

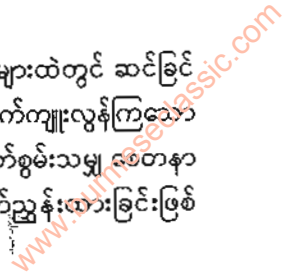
ယခု သူ့စာပေ အိပ်မက် အကောင်အထည်ပေါ်လာပြီ။ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး လုံးချင်းစာအုပ်ဖြစ်လာမည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အမည်

က ကြောင်ကုတ်ခံရသော ကျားနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန်လက်ရွေးစင်မှုခင်းဝတ္ထုများ တဲ့။ စုစုပေါင်း ဝတ္ထုတို ၂၂ ပုဒ်၊ မှုခင်းစုံ၊ မြင်ကွင်းစုံ၊ ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်း၊ ပြစ်မှု၊ စသည့် လစဉ်ထုတ် မှုခင်းစာပေမဂ္ဂဇင်းများတွင် နှစ်အတန်ကြာက ပါဝင်ရေးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသည့် ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်သလို မဖတ်ဖြစ်သည့် ဝတ္ထုတိုများလည်း ပါဝင်သည်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ စာပေရေးသားရာတွင် သူ၏ စေတနာ သည်သာ အဓိကဖြစ်သည်။ သူ၏ဝတ္ထုတိုများတွင် စာဖတ်သူများအပေါ် ပြဋ္ဌာန်းထားသော သူ၏ စာပေစေတနာ ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် တွေ့ရသည်။

ဆင်ဖြင့်တုံတရား အားနည်းသော လူသားများ၏ 'ပျက်စီးခြင်း' အကြောင်းတရားများတွင် ယမကာ၊ မှူးယစ်ဆေးဝါး၊ ဣတ္တိလိင်၊ ပင်ကိုဗီဇ နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ စေ့ဆော်မှု စသည်တို့ ပါဝင်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။ အထူးသဖြင့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်အရ တံငါးပါး မလုံခြုံမှု၊ ကံငါးပါး ပျက်ယွင်းသူတိုင်းသည် အမှားသံသရာနှင့် အမှောင်နွံသြဃာတွင် ဝဲလည်လှည့်နေရစေခြင်း၊ လက်ထိပ်နှင့် အကျဉ်းထောင်သည် အမှားသံသရာထဲမှ အမှောင်လောကသားများ၏ ပြယုဂ်နှင့်ဘဝ။

ယခု မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါပုံ)၏ ဝတ္ထုတိုများထဲတွင် ဆင်ဖြင့်တုံတရား ခေါင်းပါးစွာဖြင့် လူ့ကျင့်ဝတ် ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ကြသော လူထဲက လူအချို့၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှုကို သူတတ်စွမ်းသမျှ စေတနာထက်သန်သော ရသဝတ္ထုတိုဟန်များဖြင့် ဖော်ညွှန်းထားခြင်းဖြစ်

ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ချင်းစီတွင် သူ၏ စေတနာ အလင်းရှိပုံ များကို ပြက်ခနဲ၊ ဝင်းခနဲ တွေ့ရသည်။

အချို့အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက စေတနာသည် လူတိုင်းနှင့် မတန်ပါ ဟူသော ခေတ်ပေါ်စကားတစ်ခွန်းကို အမွန်တမြတ် သုံးနှုံး တတ်ကြသည်။ ရေးသားပြောဆိုတတ်ကြသည်။ အဘယ်ဉာဏ်ကြီး ရှင်က စတင်သုံးစွဲလိုက်သည်မှန်း မသိနိုင်သော အဆိုပါစကားကို ရှေးစာပေညာရှင်ကြီးများ၏ အစဉ်အလာ အဆိုအမိန့်တစ်ရပ်နယ် ၎င်းတို့၏ နေအိမ် ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ရွှေနားကွပ်၊ မှန်ပေါင်(ဘောင်) သွင်း၍ တခမ်းတနား ဂုဏ်ယူချိတ်ဆွဲထားတတ်ကြသည်။

ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ ရေးသားရာတွင် စေတနာ ထက် သန်သော မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)ကတော့ 'စေတနာသည် လူတိုင်း နှင့် မတန်ပါ' ဆိုသော ယင်းကာလပေါ်စကားကို သူ၏ဝတ္ထုတိုများ ဖြင့် လုံးဝ(လုံးဝ) ငြင်းပယ်လိုက်ကြောင်း ခံစားမိသည်။

ဖော်ဝန်းကြည့်မြတ်

၂၇-၀၇-၂၀၁၂ (သောကြာနေ့)

စီစဉ်သူ၏ ရင်တွင်း စကား

ကောင်းမြတ် (၁၇၅၈)

[စီ စဉ် သူ]

ခေတ်စနစ်ကို မည်သို့ပင် ပြောင်းလဲစေကာမူ 'ရာဇဝတ်မှု'တို့ သည် မပြောင်းခဲ့။ အကျွမ်းဝင်သော ပုဒ်မတို့နှင့် ဆက်နွယ်သော ရာဇဝတ်မှု အမျိုးမျိုးတို့သည် ပြည်သူအများကြားတွင် ဖြစ်ပေါ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဆရာမောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)သည် ခေတ်အဆက်ဆက် ဖြစ်ပျက် ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများကို ကိုယ်တိုင်လေ့လာပြီးမှ ရေးသားခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းပါ ဝတ္ထုများကို တစ်စုတည်းပေါင်း၍ စာအုပ်ထုတ်ချင်သည်ဟု ပြောလာသည်။ သူ့ကို မှုခင်းစုံမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာဘသက် ဆွေ မိတ်ဆက်ပေးမှုအရ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့် ကတည်းက တရင်းတနီး ရှိခဲ့သည်။

သူနှင့် စာရေးသူက စရိုက်တူသည်။ အကြိုက်တူသည်။ ဂစ်မြို့ ဟောင်းသို့ (စတုတ္ထ)အကြိမ် သွားရောက်စဉ်က ကျပ်ပြင်တောရ ကျောင်းတွင် (၄)ညအိပ်ခဲ့ရသည့်ကာလအတွင်း သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်

ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် 'ကြောင်ကုတ်ခဲရသော ကျား' စာမူများကို စတင်ဖတ်ရှုရတော့သည်။ တစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပျက်ခြင်း မတူညီသလို ရေးဖွဲ့ပုံခြင်းကလည်း ခြားနားသည်။ ဦးတည်ချက်ကတော့ "ရာဇဝတ်ဆေး ပြေးမလွတ်" ကြောင်း အသိပညာပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒီစာအုပ်လေးကို ဖတ်ပြီးသူတိုင်း ရာဇဝတ်မှု၏ ခါးသီးမှုရသကို ကြိုတင်သိထားမည်ဆိုလျှင် ရှောင်ကြဉ်ကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်မှုများ နည်းပါးသွားလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ပပျောက်နည်းပါးသွားလျှင် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်အတွက် အခက်အခဲတစ်ခုကို အလိုအလျောက် ပြတ်တောက်ပြီးသား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကြောင်ကုတ်ခဲရသောကျားနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဝတ္ထုများ စာအုပ်သည် စာဖတ်သူအတွက်၊ နိုင်ငံတော်အတွက်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသွားမည်ဆိုလျှင် စီစဉ်သူအနေဖြင့် ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရကျိုး နပ်ပေမည်။

ကြောင်ကုတ်ခဲရသော ကျား နှင့် ပတ်သက်၍ ခံတွင်းတွေ့ခြင်း၊ မတွေ့ခြင်း စသည် ကိစ္စသည် စာဖတ်သူများ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း ဗုဒ္ဓ၏ ကာလာမ သတ္တန်နှင့် ညှိနှိုင်း၍သာ ဆုံးဖြတ်ပါဟု ပြောလိုပါသည်။ တစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်လိုသည်။ ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ကြည့်ပါ...ဟု ဆန္ဒပြုရင်း....။

ကောင်းမြတ် (ခရာတော)

မှုခင်းရှင်းတမ်းနှင့် ကျွန်တော့်အမြင်
ဘသက်ဆွေ

မှုခင်းစာပေသည် အကျိုးပြုစာပေဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ အကြောင်းမှာ လူသားနှင့်အတူပါလာသော မှုခင်းကိစ္စသည် သာမန်အားဖြင့် လူဦးရေတိုးသကဲ့သို့ မှုခင်းကိစ္စမှာလည်း တိုးလာမည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် မှုခင်းဖြစ်ပွားခြင်းသည် ကောင်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်သဖြင့် ပြည်သူလူထုအတွင်း မှုခင်းလျော့နည်းကျဆင်းမှသာ လူ့ဘောင်ကြီးသည် သက်ရှင်နေထိုင်စရာကောင်းမည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။

ထိုယုံကြည်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၉၊ ဇန်နဝါရီလမှ အစပြု၍ မှုခင်းစုံမဂ္ဂဇင်း ကို အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိဆိုလျှင် (၂၃)နှစ်ကျော်ခဲ့ချေပြီ။

မှုခင်းစာပေ၊ မှုခင်းဝတ္ထု၊ မှုခင်းအကြောင်းအရာများကို လူအများက စိတ်ဝင်စားရခြင်းမှာ မိမိကိုယ်တိုင်က မှုခင်းပြစ်မှုများကို မကျူးလွန်ချင်သည်တိုင်အောင် အခြားသူများ ကျူးလွန်ကသည့် ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားကြ၍ဖြစ်သည်။

ဖြစ်မှုသည် မကောင်းသောကိစ္စဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူအများက မနှစ်သက်ချင်ကြပါ။ ထိုမနှစ်သက်သည့် ကိစ္စကို ကျူးလွန်ရမည်ဆိုသောအခါ လူအများ ကြိုတင်မသိရေးသည် အဓိကဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လျှို့ဝှက်စွာကြံစည်ရတော့သည်။ ကျူးလွန်ဖြစ်ဖို့ အရေးနည်းလမ်းပေါင်း များစွာဖြင့် အကွက်ချစီစဉ်ရတော့သည်။

လူတို့၏ ယေဘုယျကျသော စိတ်မှာ၊ မသိစေရန် လျှို့ဝှက်ထားလေလေ သိချင်လေလေပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒီအမှုကို သူဘယ်လိုများ တွေးတောကြံစည် စိတ်ကူးပြီး လုပ်ဆောင်ပါလိမ့်ဟူသော သိချင်စိတ်သည်။ စာဖတ်သူတို့၏ အလိုအပ်ဆုံး 'အသိသ ဖြစ်သည်။ ထို 'အသိသ' ကို မှုခင်းစာပေ အမျိုးအစားတွင်သာ ဖတ်ရှုနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မှုခင်းစာပေကို စိတ်ဝင်စားကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်သည် မှုခင်းစုံမဂ္ဂဇင်းကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှုခင်းစာပေကို စာဖတ်သူအများက စိတ်ဝင်စားကြသော်လည်း မှုခင်းစာပေရေးသားသူ နည်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် မှုခင်းစာမူကောင်းရေးကြသူ ရှားလှကြောင်း ကျွန်တော်၏ အယ်ဒီတာအတွေ့အကြုံအရ သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်ဒီတာများသည် စာမူကောင်းကို မျှော်နေကြရသည်။

မှုခင်းစာပေ အရေးကောင်းကြသူများတွင် ယခု 'ကြောင်ကုတ် ခံရသော ကျားနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန် လက်ရွေးစင်မှုခင်းဝတ္ထုများ' စာစုကို ရေးသားသူ မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ဝံ) လည်း ပါဝင်သည်ဟု ဆိုပါရစေ။ သူသည် သက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်အရ မြန်မာပြည်

ထက်အောက် စုန်ဆန် တစ်နံတစ်လျား သွားလာလှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ရင်းက လူအမျိုးမျိုး စိတ်အဖုံဖုံ ရှိကြလေကုန်သော သူများနှင့် ကြုံဆုံပူးပေါင်း ဆက်နွယ်ခဲ့ကြရသည်။ သူတို့ဆီက အကြောင်းအရာ (တုန်ကြမ်း)များကို ရရှိလိုက်သည်။

ဤတွင် စာရေးတတ်သူပီပီ ရေးတတ်သော အကြောင်းအရာကို စိစစ်၍ သူရေးလေတော့သည်။

မှုခင်းစာပေသည် (ရသ)စာပေဖြစ်သော်လည်း စည်းကမ်းရှိသည်။ ပန်းတိုင်ရှိသည်။ သတ်မှတ်ချက်ရှိသည်။

- ◆ ဘယ်သူမပြု မိမိမှု။
- ◆ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ။
- ◆ ဥပဒေ၏အထက်တွင် မည်သူမျှမရှိပါ။
- ◆ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွယ်...

စသည်ဖြင့် ဘဝ၏ အဓိကကျသော အနှစ်သာရ သင်ခန်းစာကို မီးမောင်းထိုးပြနိုင်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် မှုခင်းစာပေသည် လူ့ဘောင်ဘဝအတွက် မလိုလားအပ်သော မကောင်းမှုကို မလုပ်ဖြစ်၊ မကျူးလွန်ဖြစ်အောင် ဟန့်တားပေးတတ်သည်။

ထိုစာမျိုးကိုမှ ရေးတတ်သော မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ဝံ)၏ ဝတ္ထုတို များသည် တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုအခြေခံထားလေ့ရှိခြင်းသည် ယုတ္တိဗေဒနှင့် ကင်းလွတ်သည်ဟု မရှိသဖြင့် ဖတ်ရသူအတွက် ဘဝင်ကျစရာဖြစ်သလို လူ့ဘောင်ဘဝကို နားလည်ချင်သူများအတွက် လည်း သံဝေဂပေးသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ထို့ထက် စာဖတ်သူတို့အတွက် အစိုးမဖြတ်နိုင်သော 'အချိန်' ကုန်ရက်ပူးနပ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသဖြင့် ဤသို့လျှင် ဘစ်ခုတ်တရ အမှာစာရေးအပ်ပါသည်။

စာဖတ်သူများ၏

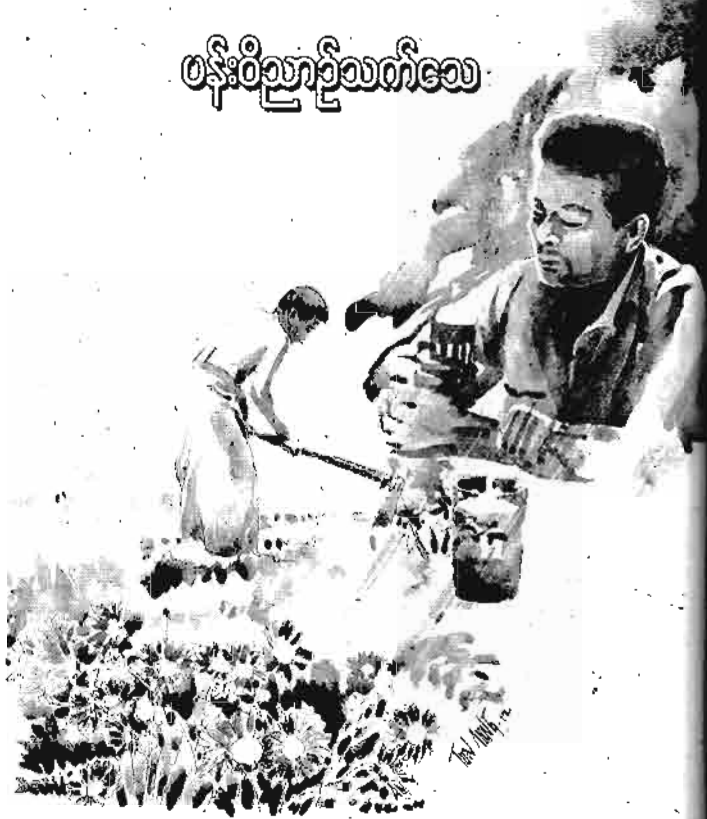
ဘသက်ဆွေ

၁၇-၀၇၀၂၀၁၂

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	မာတိကာ	စာမျက်နှာ
၁။	ပန်းဝိညာဉ်သက်သေ		၂၅
၂။	ဆူဝေနေသောသွေး		၃၇
၃။	ကုန်ရုံးတော့တစ်ခေါက်		၄၉
၄။	မပေးဆပ်ထိုက်သော အကြွေး		၅၇
၅။	ဒေါသကုမာရ၏ နိဒါန်း		၆၅
၆။	မြို့မှောင်ရမ္မက် ကွယ်ဂယက်ဝယ်		၇၇
၇။	နှစ်သွယ်လမ်းမှား လျှောက်မိသူ		၈၇
၈။	ချစ်၍ခေါ်ရာ		၁၀၁
၉။	ကြောင်ကုတ်ခံရသော ကျား		၁၁၅
၁၀။	ပီစရဲ့နောက်ကွယ်မှ		၁၂၉
၁၁။	သံသယအမှောင်		၁၃၃
၁၂။	အမှောင်ထဲက အမှောင်		၁၄၅
၁၃။	အမှားတစ်ရံမဟုတ်တဲ့ အမှန်တရား		၁၆၃
၁၄။	ပန်းခြံတုံလေ		၁၇၅
၁၅။	အိမ်တွင်းသူရိယ		၁၈၇
၁၆။	စောရဝိညာဉ်		၁၉၅
၁၇။	ချစ်သူချိန်းသော ထိုတစ်ည		၂၀၉
၁၈။	တမလွန်က ချစ်သက်သေ		၂၂၁
၁၉။	လမ်းနှစ်သွယ်		၂၃၉
၂၀။	နှစ်ပင်လိမ်		၂၅၁
၂၁။	အမှတ်မရှိတဲ့အသည်း		၂၆၇
၂၂။	လွဲမှားသောပစ်မှတ်		၂၇၇

ပန်းဝိညာဉ်သက်သေ

ပန်းဝိညာဉ်သက်သေ

(၁)

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူမှမသိပါဘူးဆိုပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ လူသတ်ခဲ့တာပါပဲ။ သူနဲ့ကျွန်တော်က ဘာရန်ငြိုးရန်စမှလည်း မရှိပါဘူး။ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်တာမှ ဘာကြာသေးလို့လဲ။

ဒါပေမယ့် လောဘရမ္မက်က နှိုးဆွလာပြန်တော့ အကျိုးစီးပွားတူ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ လာတဲ့လူကို သတ်ခဲ့မိတော့တာပေါ့။ အကောင်းမှုဆိုတာမျိုးဟာ ဘယ်မှာ ဆိတ်ကွယ်ရာရှိမှာတဲ့လဲ။ ဆုဇဝတ်ဘေးဆိုတာကလည်း ပြေးလို့လွတ်ရိုး ထုံးစံမှ မရှိခဲ့လေတော့။

(၂)

“နာမည်က”

“ကိုထွန်းမောင်ပါ”

“နေတာက”

“ရန်ကုန်အမှတ်(၃) လမ်းမကြီး မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ် နွယ်ခွေရပ် ကွက်မှာ နေပါတယ်”

“အလုပ်က ဘာလုပ်လဲ”

“ကျွန်တော် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ်”

“ဘာပင်တွေစိုက်ပျိုးတာလဲ”

“ဗူး၊ ဖရုံ၊ သခွား၊ ငရုတ် ကြက်သွန်တို့ကို ရာသီအလိုက် အလှည့်ကျ စိုက်ပျိုးပါတယ်”

“အင်း... ကိုထွန်းမောင်က သမ္မာအာဇီဝလုပ်ငန်းတွေလုပ် နေတာပဲ။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ရိုးရိုးသားသားပါပဲ။ ဘာကြောင့်များ ခုလို လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့အထိ ကျူးလွန်ခဲ့ရတာလဲဗျာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ရဲမှူးကြီး၊ ဖြစ်ပွားပုံအစအဆုံး ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်”

(၃)

ညအမှောင်ကကြီးစိုးလျက် မိုးကလည်း အညှိုးကြီးစွာ ရွာသွန်း လျက်ရှိသည်။ တစ်နေကုန် ရွာသွန်းလျက်ရှိသော မိုးက ည ၁၀နာရီ

ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း မစဲနိုင်သေး။ တစ်ခဏတွင် မိုးထစ်ချွန်းသံ နှင့်အတူ လျှပ်စီးတစ်ပြက်အလက်တွင် ကိုထွန်းမောင်နေထိုင်သော တဲအိမ်ဘက်ဆီသို့ လူတစ်ဦး တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေ သည်ကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူက ကိုထွန်းမောင်၏ ဒြိတ်ခါးဝတွင် ရပ်လိုက်ပြီး--

“ဝင်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

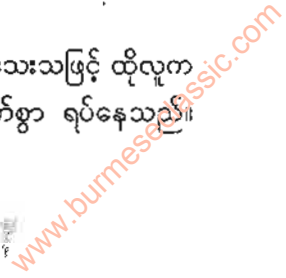
ဟူ၍ ခွင့်တောင်းနေပါသည်။ ကိုထွန်း မောင်ကလည်း ဒြိတ်ခါးကို စေ့ရုံသာစေ့ထားသဖြင့်

‘တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့လေဗျာ’ဟု ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

“ဒီတစ်ညဖို့တော့ ကျုပ်ကို ဒီမှာပဲ ညအိပ်ခွင့်ပြုပါဗျာ”ဟူ၍ ထိုလူက ထပ်မံပြီး ခွင့်တောင်းပါသည်။ ထိုလူကို ကိုထွန်းမောင်က စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ မိုးရေကာ လောင်းကုတ်အင်္ကျီအညိုရောင် မိုးကာ ဦးထုပ်ဆောင်း၍ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ညာဘက်ပခုံးတွင် ဂျင်းကျောပိုး အိတ်ကို လွယ်ထားလျက် ဘယ်လက်က ခရီးဆောင်သရေအိတ် တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။

ကိုထွန်းမောင်နှုတ်က ဘာမှခွန်းတုံ့မပြုနိုင်သေးသဖြင့် ထိုလူက တိုထွန်းမောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။

“တက်ခဲ့လေဗျာ”

လူသားအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီသင့်သည်ဟူ၍ ကိုထွန်း
မောင် စိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ထိုလူကို ညအိပ်ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုလူက ကိုထွန်းမောင်၏ တဲအိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်
လိုက်ပြီး

“နောင်ကြီးက လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီတတ်တဲ့စိတ် ရှိတာပဲ။
အခုလို ကူညီတာကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ဒီအိမ်မှာ
နောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း နေတာလား”

‘ဟုတ်ပါတယ်. ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေပါတယ်’

“မပျင်းဘူးလား၊ လုပ်ငန်းက ဘာလုပ်သလဲ၊ စိတ်မရှိနဲ့နော်”

‘ကျွန်တော့်အလုပ်ကတော့ ဒီခြံထဲမှ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်တယ်။
မိသားစုကတော့ ပဲခူးမှာ ရှိပါတယ်’

“ကျွန်တော်ကလည်း စိုက်ပျိုးရေးသမားပဲဗျ။ ကျွန်တော့်
နာမည်က ‘စိုင်းခွန်မိုင်း’လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရှမ်းပြည်
နယ် တောင်ပိုင်း တောင်ကြီးမြို့မှာ နေပါတယ်။ လာရင်းကိစ္စက
တော့ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေကို
တိုးချဲ့ပြီး နေကြပြီလေ။ လိုရင်းကို တိုတိုနဲ့ပြောရရင်တော့ဗျာ. .
မြေ ပဒေသာကျွန်းမှာ စိုက်ပျိုးရေးကိရိယာနဲ့ ဓာတ်မြေဩဇာ အပါ
အဝင် ပိုးသတ်ဆေး အစရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့လာခဲ့တာပဲ”

‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ. . စိုက်ပျိုးရေးသမားအချင်းချင်း ခုလို
မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြုံဆုံကြုံရတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ’

“ခင်ဗျားလည်း နည်းနည်းပါးပါး လုပ်တတ်မှပေါ့နော်. . ပိုပြီး
ရင်းနှီးသွားရအောင်လို့ပါ”

‘ရပါတယ်’

သည်လိုဆိုရင်း ကိုထွန်းမောင်က စိုင်းခွန်မိုင်း၏ လှုပ်ရှားပုံကို
အကဲခတ်နေလိုက်လေသည်။

စိုင်းခွန်မိုင်းက ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ မန္တလေးရမ်ပုလင်းကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ကိုထွန်းမောင်ကလည်း အလိုက်သင့်ပင် သောက်ရေအိုးစင်မှ
သောက်ရေခွက်ဖြင့် ရေအပြည့်ခပ်လိုက်သည်။ ရေနွေးကြမ်း
ပန်းကန် နှစ်လုံးကိုပါယူလိုက်သည်။ နံနက်ထမင်းကြမ်းနှင့် အဆာ
ပြေ စားရန် ငါးခြောက်ဖုတ်ရှိနေသဖြင့် ပို၍ အဆင်ပြေသွားရ
လေသည်။

စိုင်းခွန်မိုင်းက ရမ်ပုလင်းကို ပါကင်ဖွင့်လိုက်ပြီး အကြမ်း
ပန်းကန် နှစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ရေအနည်းငယ်စီ ရောစပ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် အရက်ခွက်များကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ပြီး
“ခိုး”ဟူ၍ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်လုပ်ကာ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းချင်း ထိ
လိုက်ပြီး ပြိုင်တူမော့ချလိုက်ကြလေတော့သည်။

(၄)

ခဏအကြာမှာတော့ သူတစ်ခွက် ကိုယ်တစ်ခွက်နှင့် အတော်ပင် ရင်းနှီးသွားကြလေသည်။ စကားတွေကလည်း မောင်ဖွဲ့အောင် ပြောမိကြတော့သည်။ သောက်ရင်းပြောရင်းနှင့် အချိန်တို့က အတော် ကုန်သွားကြပေပြီ။ ညဉ့်လည်း အတော်နက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲပင် ရွာနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကိုထွန်းမောင်က အိမ်ရှင်ဖြစ်သောကြောင့် သိပ်မသောက်ဖြစ်။ နှစ်ခွက် တစ်ခွက် နှုန်းလောက်သာ သောက်နေသဖြင့် စိုင်းခွန်မိုင်းက အများဆုံး သောက်ဖြစ်သည်။ ရမ်ပုလင်းတစ်လုံးလည်း ကုန်သွားပြီ။ စိုင်းခွန်မိုင်း အတော်မူးသွားပြီဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းမောင်က ရေချိန်မှန်ရုံသာရှိသဖြင့် တိုင်တစ်တိုင်မှာ ကျောမိုနေလိုက်ပါသည်။ ခေတ္တအကြာမှာတော့ စိုင်းခွန်မိုင်း အမူးလွန်ပြီး ပက်လက်ကြီး လန်ကျသွားလေတော့သည်။ အပေါ် ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်လုံးက ဟနေသဖြင့် လက်သန်းလုံးနီးပါးခန့် ကြီးကြီးတစ်ကုံးက ရွှေရောင်တစ်လက်လက် ပြုထွက်လာသည်။

ခပ်စောစောပိုင်းက ဘာမှသတိမထားမိသော ကိုထွန်းမောင် အမူးပြေချင်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်က ဟမ်းချိန်းကြီးကလည်း ကိုထွန်းမောင်ကို မျက်စပစ်ပြနေသယောင် ဘယ်လက်ချောင်းများမှ စွပ်ထားသော ကျောက်စိမ်း၊ နီလာနှင့်

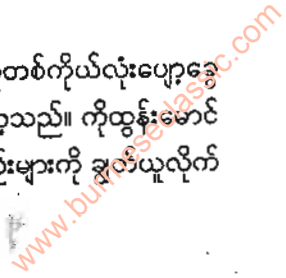
ပတ္တမြားလက်စွပ်သုံးကွင်းကလည်း ပြူးလို့။

မမြင်ဖူး၍ မူးမြစ်ထင်ခဲ့လေသော ကိုထွန်းမောင်တစ်ယောက် စိတ်ဖောက်ပြန်ချင်လာသည်။ စာရိတ္တနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ကို မေ့ကုန်ပြီ။ အခွင့်အရေးဆိုတာ ပေးတုန်းယူရတယ်။ သည်အခွင့်အရေး မျိုးက နှစ်ခါမပေးဘူးဟူသော စိတ်ရှိုင်းစိတ်မိုက်တို့က ဝင်လာသည်။

အမူးလွန်ပြီး တခေါ်ခေါ်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသော စိုင်းခွန်မိုင်းရဲ့ မျက်နှာကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားပြီး အနီးရှိ ခေါင်းဦးကိုယူပြီး စိုင်းခွန်မိုင်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကို ဖိချလိုက်လေသည်။

အမူးလွန်နေသော စိုင်းခွန်မိုင်းက ရုတ်တရက် တွန့်လိမ်ပြီး ရုန်းထပါသည်။ ရုန်းထလေလေ ကိုထွန်းမောင်က ပိုမိုလေလေဖြင့် နောက်ဆုံး လက်နှင့်ဖိတာကို အားမရဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးဖြင့် တက်ဖိလိုက်လေသည်။ စိုင်းခွန်မိုင်းလည်း အုအု အအပင် မအော်နိုင်ရှာတော့ဘဲ ရုန်းရင်းကန်ရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားပါတော့သည်။ အတန်ကြာမှ စိုင်းခွန်မိုင်း၏ မျက်နှာပေါ်က ခေါင်းအုံးကို ခွာချလိုက်လေသည်။

စိုင်းခွန်မိုင်း အသက်မရှူတော့ပါ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးပျော့ခွေသွားပြီး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်၍ သွားပါတော့သည်။ ကိုထွန်းမောင်က စိုင်းခွန်မိုင်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ချွတ်ယူလိုက်

သည်။ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူထုပ်များကိုလည်း ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိုင်းခွန်းမိုင်းအလောင်းကြီးနှင့် သဲလွန်စ ပစ္စည်းတွေကို ဖျောက်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားရပြန်သည်။

သိပ်တော့မစဉ်းစားလိုက်ရပါ။ တဲ၏နောက်ဘက် ပေ ၅၀ခန့် အကွာတွင် အဆင်သင့်တူးထားသော အမှိုက်ကျင်းတစ်ခု ရှိသည်။

သည်အလောင်းကို သည်ကျင်းထဲထည့်ပြီး သဲလွန်စရနိုင်မည့် ပစ္စည်းများအားလုံးကိုထည့်ပြီး အပေါ်က မြေဖို့လိုက်လျှင် ကိစ္စပြီးသည်။ ကိုထွန်းမောင်သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လှုပ်စရာရှိသည်များကို အမြန်ဆောင်ရွက်ပြီး လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

စိုင်းခွန်းမိုင်းရဲ့အလောင်းကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး သဲလွန်စ ပစ္စည်းများကိုပါ အမှိုက်ကျင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

အနားတွင်အသင့်ရှိသော ပေါက်တူးဖြင့် မြေဖို့လိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး လောကကြီးတစ်ခုလုံး အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။

(၅)

အချိန်တို့က ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။ အပိုရိဆုံး၊ အသေသတ်ဆုံး ကျူးလွန် ခဲ့သော လူသတ်မှုကား ခြေရာလက်ရာ တစ်စွန်းတစ်စပင် အသံ မထွက်ခဲ့ပေ။ ကိုထွန်းမောင်ကလည်း အမူအရာမပျက်

အခြေအနေ မပျက် အလုပ်အကိုင်မပျက်ဘဲ နေမြဲရှိမြဲ။ မိမိ နေ့စဉ် လုပ်သော အလုပ်များကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုထွန်းမောင်ထံသို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာသည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်လူက ပခုံးတွင်လွယ်ထားသော သားရေအိတ်မှ ဇစ်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြပါသည်။

“ဒီလူကို တွေ့ဖူးလား”

ဟု ကိုထွန်းမောင်ကို မေးလိုက်ပါသည်။ ကိုထွန်းမောင် အမူအရာပျက်သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်ကြသည်။

‘ဟင့်အင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး’

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီပန်းပွင့်မျိုးတွေကိုရော တွေ့ဖူးလား”

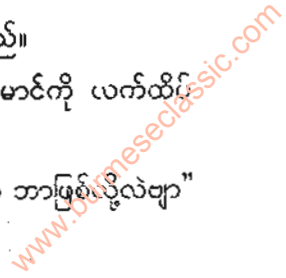
ဟု ထပ်မံ မေးလိုက်ပြန်ပါသည်။ နီနီရဲ့ရဲ့ ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်ချပ်တွေဝေနေသော ပန်းပွင့်ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြပါသည်။

‘ဟင့်အင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး’

ဟု ကိုထွန်းမောင်က ငြင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

‘ဂျောက်’ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ကိုထွန်းမောင်ကို ယက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

ကိုထွန်းမောင်က အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ပြာယာခတ်ပြီး အမှုအရာများပင် ပျက်သွားရလေသည်။

'ခင်ဗျား.. မမြင်ဖူးတဲ့ ပန်းတွေကို ကျွပ်တို့လိုက်ပြပါမယ်။ လာ လိုက်ခဲ့'

ဟုဆိုကာ တဲအိမ်အနောက်ဘက် ပေ (၅၀)ကွာခန့်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ကိုထွန်းမောင် မျက်လုံးများကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ပန်းပွင့်နီနီရဲရဲကြီးများက ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်လို့ နေကြပါသည်။

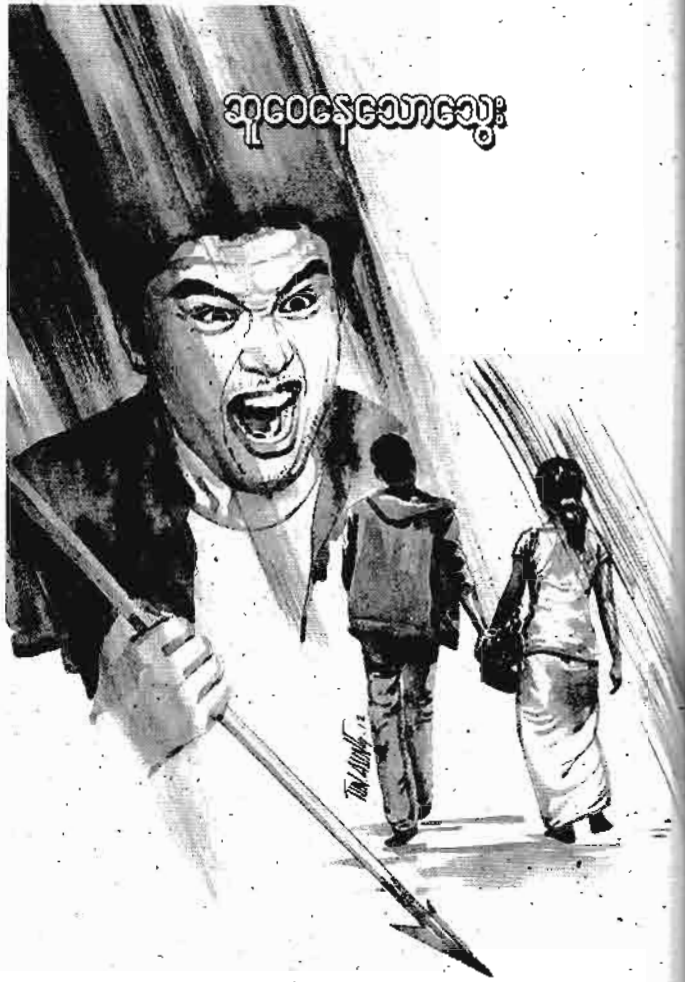
လွန်ခဲ့သော (၂)လခန့်က စိုင်းခွန်မိုင်းကို ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိသတ်ပြီး သဲလွန်စပစ္စည်းများနှင့်အတူ မြေမြှုပ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကိုထွန်းမောင်တစ်ယောက် ခြံအနောက်ဘက်သို့ မသွားမိခဲ့သဖြင့် သည်ပန်းတွေ ပွင့်နေတာကို မသိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စိုင်းခွန်မိုင်း၏ သဲလွန်စပစ္စည်းများတွင် ပန်းမျိုးစေ့များ ပါသွားသည်ကို သတိမထားမိခဲ့သဖြင့် မြေဩဇာကောင်းနှင့်တွေ့ကာ အချိန်တန်၍ ဖူးပွင့်လာကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း တောင်ကြီးမြို့မှ လူပျောက်မှု တိုင်ကြားသဖြင့် စိုင်းခွန်မိုင်း၏ ခရီးစဉ်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ခြေရာခံခဲ့ကြသည်။ တောင်ကြီးမှ စီးလာသောကားက လှည်းကူးမှာ ပျက်သည်။ လှည်းကူးမှလိုက်လာသော ကားကြီးကလည်း ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ မရောက်ဘဲ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်ထဲက နွယ်ခွေမှာ ခရီးဆုံး၏။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ရန်ကုန် ကန်တော်ကြီးစောင်းက မြေပဒေသာကျွန်းကို စိုင်းခွန်မိုင်းက ရောက်မလာခဲ့သဖြင့် ပီပီရီရီ လူသတ်မှုကို အချိန်ယူ စုံစမ်းခဲ့ရာမှ ပန်းပွင့်“ဝိညာဉ်”သက်သေများက အမှုမှန်ကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ကိုထွန်းမောင် တစ်ယောက် စိုင်းခွန်မိုင်းအလောင်းကို ဖော်ပေးရန်အပြင် ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဆူဝေနေသောသွေး

ဆူဝေနေသော သွေး

အထက်မြန်မာပြည်အနှံ့ တန်ခိုးကြီးဘုရားများသို့ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်မှ ပြန်လာသော ဟွန်ဒိုင်းကားကြီးက ဒေါ်ငြိမ်းတင်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ အမှတ်တရဝယ်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများတို့ကို ဒေါ်ငြိမ်းတင်က မနိုင်မနင်းဖြင့် ကားပေါ်မှချပြီး ကားလမ်းဘေးတွင် စုပုံထားလိုက်သည်။

“ဟဲ့... မောင်ထွေးတို့၊ မတင်လှိုင်တို့ ဘယ်ရောက်နေကြပြန်တာလဲ၊ လာကြပါဦးဟဲ့”

‘ဟော... အမေတောင် ဘုရားဖူးက ပြန်လာပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ့တိစ္ဆာ ဘယ်လိုများ ရှင်းရပါမလဲ။ မောင်ထွေးက နှုတ်မှတ်တိုးရေရွတ်ရင်း လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူ့မမြင်လို့ မတွေ့လို

သောအရာကို မွေ့ရာကြီးဖြင့်ဆွဲယူ အုပ်ချုပ်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်း တံခါးကို သော့ပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“အမေ ပြန်လာပြီလား၊ အမေ့အဖော်တွေကောဟင်”

‘မပုစိန်တို့၊ ဒေါ်ချိုတို့က ခရီးပန်းလာလို့ အိမ်မလိုက်တော့ဘူး ဆိုပြီး သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ အရင်ဆင်းကျန်ခဲ့တယ်။ ကဲ. . ကဲ ဒီပစ္စည်း တွေကို အိမ်ပေါ်တင်စမ်းပါဦးဟဲ့. . တင်မမလှိုင်ကော ဘယ်သွား နေလဲ’

“မလှိုင်လား အမေ”

‘ဟုတ်တယ်၊ နင့်မယား တင်မမလှိုင်ကို မေးနေတာ’

“ဟို. . ဟို သူ့အဘိုးနေမကောင်းလို့ဆိုပြီး သာဓကတကို သွား တယ်အမေ”

‘ဟဲ့ ဘိုးသာထွန်းကြီးကလည်း ချူချာလိုက်တာနော်၊ ခဏခဏ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေတာပဲ။ အင်း အသက်ကလည်း ကြီးမှကိုး’

ဒေါ်ငြိမ်းတင်က နှုတ်မှရွေ့ရတ်ရင်း တစ်ပိုင်တစ်နိုင်ပစ္စည်း များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

‘ဟဲ့. . မောင်ထွေး၊ နင်တို့အိပ်ခန်းက ဘာဖြစ်လို့ သော့ခတ် ထားရတာလဲ’

“ဪ. . မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မျိုးသန့်တို့အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးရှိတယ်အမေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီညနေ သွားဝိုင်းကူလုပ်ရင်း

အဲဒီမှာပဲ ညအိပ်မယ်အမေ”

ဒေါ်ငြိမ်းတင်က သားဖြစ်သူ မောင်ထွေးရဲ့ ဂဏာမငြိမ်သော အမူအရာနှင့်အသံအနည်းငယ်တုန်နေကြောင်း သတိထားမိသဖြင့် မသက်သာလို့ ဖြစ်သွားမိသည်။

‘မောင်ထွေးရယ်၊ ငါအခုမှ ခရီးပန်းပြီးပြန်လာတယ်၊ နင် အေး အေးဆေးဆေးများ နေစမ်းပါဦး၊ ငါလည်း အနားယူချင်သေးတယ်၊ နင်တို့လင်မယား တစ်ယောက်မှ အိမ်မှာမကပ်ဘဲနေတော့ ငါ့တစ် ယောက်တည်းရယ်၊ ဘယ်နားရတော့မလဲဟဲ့’

“ဪ. . အမေကလည်း ကျွန်တော် ဒီညနေ သေသေချာချာ လာခဲ့မယ်လို့ ချိန်းထားလို့ပါအမေရယ်၊ သားသွားမယ်နော်အမေ”

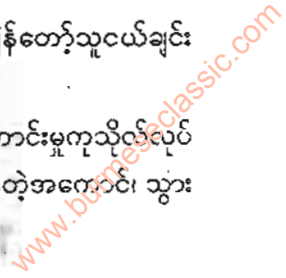
‘ဟဲ့. . ခဏနေစမ်းပါဦး မောင်ထွေးရဲ့၊ နင့်ကြည့်ရတာ သိပ် မူးမုန်တော့ဘူး၊ နင်ဘာတွေ မဟုတ်မဟတ်တွေ လုပ်နေတာတုံး’

“သား ဘာလုပ်လို့လဲ အမေရဲ့”

‘မောင်ထွေး. . နင် အရက်တွေ သောက်ထားတယ်မဟုတ် လား’

“ဟို. . အဲ နည်းနည်းပါးပါးပါ အမေ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ တစ်ခါတစ်လေကြိုတုန်း”

‘တော်စမ်း မောင်ထွေး၊ ကိုယ့်အမေက ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ် နေတဲ့အချိန်မှာ နင်က ငါ့ကို အကူသိုလ်ပေးနေတဲ့အကောင်၊ သွား

သွား နှင့်မျက်နှာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ နှင့်အနံ့လည်း ငါမခံနိုင်ဘူး၊
 မောင်ထွေးက မကြာခဏဆိုသလို သူငယ်ချင်း အပေါင်းသင်း ကိစ္စ၊ စီးပွားရေးအလုပ်ကိစ္စများကို အကြောင်းပြပြီး အရက်သောက် လာတတ်သည်။ အလွန်အကျွံတော့မဟုတ်၊ သို့ပါသော်လည်း မိခင် ကြီး ခေါ်ငြိမ်းတင်က ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားသူ၊ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ဆည်းကပ်သူ၊ သီလစင်ကြယ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ကံငါးပါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သားဖြစ်သူကို အရက်ကြောင့်ဖြစ်ရသော ဆိုးကျိုး သာဓကများနှင့် ဘုရားမကြိုက် တရားမလိုက်သော အပြစ် ဖြစ်ရပ်များကို အမျိုးမျိုးပြောပြီး ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့သော်လည်း မောင် ထွေးက ကြိုလျှင်ကြိုသလို သောက်လာတတ်ပါသည်။

ယခုလည်း အရက်သောက်ထားရုံမက အမှားတစ်ခု ကျူးလွန် ထားသူပီပီ စိတ် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ ထွက်ပေါက်ရှာနေ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ခေါ်ငြိမ်းတင်၊ ခေါ်ငြိမ်းတင်”

အိမ်ရှေ့မှ ပျာပျာသလဲ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ခေါ်ငြိမ်းတင်က ကဲ၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။

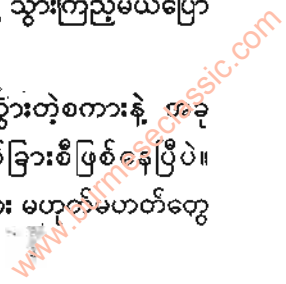
‘ဪ... ဦးကျော်ဝင်းပါလား၊ လာ ဝင်ခဲ့လေ၊ ကျွန်မလည်း အခုမှ ဘုရားဖူးက ပြန်လာတယ်၊ ပစ္စည်းတွေတောင် မသိမ်းရသေး ဘူး’

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ခရီးရောက်မဆိုက်ဘဲ ပြောရဦး မယ်၊ လိုရင်းကို ဘိုတိုပဲ ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော့်သား မောင်စံသိန်း ဆွလယ်က ခေါ်ငြိမ်းတင်တို့အိမ်ကို သွားတယ်လို့ သူ့သူငယ်ချင်း မောင်မိုးသန်းက လာပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခေါ်ငြိမ်းတင်ရဲ့ သား မောင်ထွေးက ကျွန်တော့်သား မောင်စံသိန်းကို ဒီနေ့အပြတ် ခြင်းရမယ်ဆို ပြီး အရက်မူးမူးနဲ့ ကြိမ်းသွားတယ်တဲ့၊ ဒီကိစ္စ စိုးရိမ်ရ တယ်ဆိုပြီး မောင်မိုးသန်း လာပြောလို့ စိတ်ပူပြီးလိုက်လာတာ”

‘အင်း.. သူတို့ချင်း ဘာပြဿနာ ဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲမသိပါဘူး ဦးကျော်ဝင်းရယ်။ ကျွန်မလည်း အခုမှ ဘုရားဖူးက ပြန်လာတာဆို တော့ ဘာမှ အကျိုးအကြောင်း မသိရသေးပါဘူး၊ ခုနလေးတင် ကပဲ သူ့သူငယ်ချင်း မျိုးသန်းတို့အိမ်မှာ မနက်ဖြန်ဆွမ်းကျွေးရုံလို့ ညသွား အိပ်ပြီး ကူညီရဦးမယ်ဆိုပြီး သွက်သွားတာပဲ’

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး ခေါ်တင်ငြိမ်း၊ ခုပဲ ကျွန်တော်နဲ့ မောင်မိုး သန်း တွေ ခွဲကြသေးတာပဲ။ မောင်မိုးသန်းပြောတော့ ဒီည ခေါ်ပုံ အားကစားကွင်းမှာ စတိတ်နိုးပွဲလက်မှတ်ရလို့ သွားကြည့်မယ်ပြော သွားတယ်”

‘ဟင်... ဒါဆိုရင် မောင်ထွေးပြောသွားတဲ့စကားနဲ့ အခု ဦးကျော်ဝင်း လာပြောတဲ့စကားက တစ်ခြားစီဖြစ်နေပြီပဲ။ မောင်ထွေး... မောင်ထွေး... ဘာတွေများ မဟုတ်မဟတ်တွေ

လို့က်လုပ်နေပြီလဲမသိပါဘူး။ စိတ်ညစ်ပါတယ်နော်’

ဒေါ်ငြိမ်းတင်က စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ညည်းတွားနေပါသည်။ ဦးကျော်ဝင်းကတော့ သားဇောဖြင့် ပျာယာခတ်နေပြီး စိတ်ဂနာ မငြိမ် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးများကို အနားမပေးဘဲ သဲလွန်စတစ်ခုကို ရှာဖွေနေမိလေသည်။

“ဟိုဖိနပ်က ကျွန်တော့်သား မောင်စံသိန်းရဲ့ ဖိနပ်ပါလား ဒေါ်ငြိမ်းတင်ရဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်သား မောင်စံသိန်း ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီပဲ”

‘ဖြစ်... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဦးကျော်ဝင်းရယ်’

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ဟိုသော့ခတ်ထားတဲ့ အခန်းကို ဖွင့် ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ”

ဦးကျော်ဝင်းပြောလိုက်တော့မှ ဒေါ်ငြိမ်းတင် ခေါင်းနပန်းများ ကြီးသွားရပါတော့သည်။ ဧကန္တ တစ်ခုခုတော့ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံနေ ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မမှာ သော့မရှိဘူး။ မောင်ထွေး ဘယ်မှာထားခဲ့မှန်း မသိဘူး။’

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို အသိသက် သေအဖြစ် ခေါ်ပြီး သော့ကိုဖွင့်ကြည့်ကြရင်ကောင်းမယ် ဒေါ်ငြိမ်း တင်”

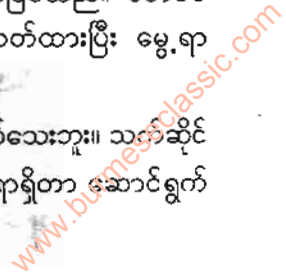
‘အင်း.. ဦးကျော်ဝင်းပြောမှ ကျွန်မ သတိထားမိတယ်၊ ညှိစို့ စို့ အနံ့တစ်ခုရတယ်၊ ဘုရား.. ဘုရား ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း မနေခဲ့ရဲဘူး။ ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို ခေါ်ပြီး အခန်းတံခါး ဖွင့်ကြည့်ကြမှဖြစ်မယ်’

ဒေါ်ငြိမ်းတင် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် စကားလုံးများပင် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးဖိုးထိန်က အခန်းတံခါးသော့ကို သံတူရွင်း ဖြင့် ကလန်ပြီးဖွင့်လိုက်သည်။ ခုံးခုံးထနေသော မွေ့ရာကြီးအောက် မှ ညှိမည်းမည်း သွေးခဲများ စီးကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ခုတ်တရက် အိမ်ခန်းထဲသို့ မည်သူမှ မဝင်ရဲကြဘဲ အပြင်မှ ကြက်သေသေပြီး ကြောင်ကြည့်နေကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် သတင်းအရ နယ်မြေလုံခြုံရေး လှည့်ကင်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက် သာပြီး အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပါသည်။ အုပ်ထားသော မွေ့ရာကြီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်တွင် ရပ်ကွက်ထဲမှ လာရောက်ကြည့်နေကြသူများ အားလုံး... ‘ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ’ ဖြစ်သွားကြပါသည်။

မြင်ကွင်းက မရှုမလှ၊ မမြင်ရက်စရာပင်ဖြစ်သည်။ မောင်စံ သိန်းနှင့် တင်မမလှိုင်ကို နှစ်လောင်းပြိုင်သတ်ထားပြီး မွေ့ရာ ကြီးဖြင့် အုပ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ.. ကဲ ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သက်ဆိုင် ချက်ကို သတင်းပို့ပြီး ဆက်လက်ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ ဆောင်ရွက်

ကြဖို့ အမြန်စီစဉ်ကြမှဖြစ်မယ်”

နယ်ထိန်းအရာရှိကြီးက သတိပေးလိုက်တော့မှ အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပါတော့သည်။

“ဒါ မောင်ထွေးရဲ့ လက်ချက်ပဲဗျ”

ဦးကျော်ဝင်းက ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံနှင့် နာကျည်းစွာပြောလိုက်ပါသည်။

“တော်တော် ရက်စက်တဲ့လူဗျာ”

‘အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ။ လင်ရှိမယားကို ဖောက်ပြန်လို့ ရှင်းပစ်လိုက်တာပေါ့’

ဒေါ်ငြိမ်းတင်ကလည်း သားဖြစ်သူ မောင်ထွေးဘက်မှ ဝင်ရောက် ပြောဆိုနေမိသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ လာရောက်ကြည့်ရှုသူများကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် တွတ်ထိုးနေကြပါသည်။

“အို. . ကိုယ့်အကြောင်းကိစ္စမပါဘဲ ဝင်မပြောနေပါနဲ့ တော်ကြာ သက်သေခံပါနေပါဦးမယ်”

ဤသို့ဤနယ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေကြသံများက ပွက်လောညံ့ရှိနေပါသည်။ နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်တရားခံ မောင်ထွေးကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြတော့သည်။

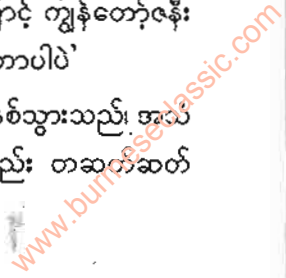

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ မင်းအခုလို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကို ဝန်ခံပြီး လာအဖမ်းခံတယ်ဆိုတော့ ကြီးလေးတဲ့အမှုကို ငယ်စေပြီး ငယ်တဲ့အမှုကို ပပျောက်အောင် တို့က စဉ်းစားကူညီပေးရမှာပေါ့။ ကဲ. . မောင်ထွေး၊ မင်းအခုလို မောင်စံသိန်းနဲ့ တင်မမလှိုင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါလား”

ဒေါ်ပုံမြို့နယ် ရဲစခန်းမှ ရဲအရာရှိကြီး ဦးဇော်မင်းက တရားခံ မောင်ထွေးကို ပဏာမအနေဖြင့် စစ်မေး၍နေပါသည်။

‘ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လူမသတ်ချင်ပါဘူး။ လူသတ်မှုဖြစ်ရင် ထောင်ကျမယ်၊ လူ့လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်မယ်၊ ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးနဲ့ဆပ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်တွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မယ်ဆိုတာတွေကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဆရာရယ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တော့လို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် သောက်ထားတဲ့ အရက်အရှိန်နဲ့ ဆူဝေနေတဲ့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတို့ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ဇနီးအင်မမလှိုင်နဲ့ မောင်စံသိန်းကို သတ်လိုက်မိတာပါပဲ’

မောင်ထွေးက ပြောရင်းဖြင့် ရင်ထဲတွင်ဆိုနစ်သွားသည်။ အသံများပင် တိမ်ဝင်သွားပါသည်။ အသားများလည်း တဆတ်ဆတ် ဘုန်နေပါသည်။

“အရက်ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်မိပြီ ဆိုတာကို ကိုယ့်အမှားကိုယ် သိနေပြီပဲ။ ဘာကြောင့်များ သတ်လိုက် ရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောဦးမှပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောပါမယ်၊ တကယ်တော့ တင်မမ လှိုင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လူငယ်သဘာဝ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြလို့ အိမ် ထောင်ကျခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ဖက်သော မိဘတွေရဲ့ စိစဉ် ပေးမှုကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတာပါ။

မင်္ဂလာဦးညမှာပဲ တင်မမလှိုင်က ကျွန်မမှာချစ်သူရှိကြောင်း နားလည်ခွင့်လွှတ်ဖို့ အကြောင်းတွေကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီကတိတစ်လုံးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး စံသိန်း နဲ့ တင်မမလှိုင်က မကြာခဏ ချိန်းတွေ့နေကြတယ်ဆိုတာကို သိ ရတော့ ကျွန်တော် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူများလည်းကျိုးကို ထမ်းမိပြီလား၊ ကျွန်တော့်လည်းကျိုးကိုပဲ သူများ က ထမ်းနေတာလားဆိုတာ ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်တော့ပါဘူး။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်လည်း အရက်သမားဘဝကို လုံးလုံး လျားလျားကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တွေနဲ့တွေ့တိုင်း ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အစိုင်အခဲတွေ အုံကြွပေါက်ကွဲခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းနည်း တယ်ဆရာ။

အခင်းမဖြစ်ပွားခင်နေ့မှာ တင်မမလှိုင်နဲ့ စံသိန်းတို့ရဲ့ အခြေ အနေကို သိချင်တာနဲ့ လှည့်ကွက်ဆင်ပြီး အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်စရာရှိတယ်လို့ပြောပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် သူတို့ သတိထားမိဟန် မပေါ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာတင် ဖောက်ပြန်နေကြတာကို မြင်ရတော့တာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနားလည်ပေးရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကြားမှာ ထောင်ထားတဲ့ လှံကိုဆွဲလို့ အိမ်ခန်းရဲ့ ထုပ်တန်းပေါ်ကိုတက်ပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို လှံနဲ့ တအားကုန် စိုက်ချလိုက်ပါတယ်။ စံသိန်းနဲ့ မတင်မမလှိုင်ဟာ အော်တောင် မအော်နိုင်ရှာပဲ လှံဖျားမှာ အသက်ပါသွားခဲ့ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ သူတို့အလောင်းတွေကို ကျွန်တော် ချောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားနေတုန်း ကျွန်တော့်အမေ ဒေါ်ငြိမ်းတင်ဟာ ဘုရားဖူးက ပြန်လာတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတော့ တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဖုံးမရ ဖိမရဖြစ်နေတဲ့ အလောင်းနှစ်လောင်းကို ချွေရာနဲ့အုပ်ပြီး အဝေးတစ်နေရာသို့ ထွက်ပြေးဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရာဇဝတ်ဘေး ပြော့လို့မလွတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတာကြောင့် အခုလိုလာပြီး အဖမ်းခံတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ပေးချင်တဲ့အပြစ်သာ ပေးကြပါတော့” . . .

ကုန်ရှုံးတော့တစ်ခေါက်

ကုန်ရှုံးတော့ တစ်ခေါက်

လောင်းကစားဆိုတာကလည်း အခက်သားကလား။ နိုင်ပြီဆို နိုင် ထပ်နိုင်ဦးမှာပဲဆိုသည့် လောဘဇောက ကျောမှာကပ်ပါလာ သလိုပါပဲ။ ရှုံးပြန်လျှင်လည်း ရှုံးနေတာကိုပြန်ရအောင် လိုက်နေရ တော့ ဘယ်မှာ အဆုံးရှိတော့မလဲ။

မခင်မြင့်ကို သူ့ယောက်ျား ကိုကြည်မောင်က ဓားနဲ့ထိုးသတ် သွတ်လို့ ရဲတွေလာဖမ်းသွားကြပြီဆိုသော သတင်းက ရပ်ကွက်ထဲသို့ ချစ်မဟုတ်ချင်း ယုံနှံ၍ သွားပါတော့သည်။

ကိုကြည်မောင်နှင့် မခင်မြင့်တို့ လင်မယား သိပ်ချစ်ကြသည်။ သူတို့လင်မယား တစ်ခါမှလည်း ရန်မဖြစ်ဖူးကြ။ စကားများတာ မှည်း တစ်ခါမှ မကြားရပါဘဲ ဘာကြောင့်ခုလို ဓားနဲ့ထိုးသတ်လိုက် သောပါလိမ့်ဟူ၍ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရ ပါသည်။ ကိုကြည်မောင်နှင့် မခင်မြင့်တို့လင်မယား ကျွန်တော်နှင့် မိန်းမပါသည်။ နှစ်ယောက်လုံး သဘောထား မြဲညွတ်ကြသည်။

ကိုကြည်မောင်က အရပ်တကာနယ်လှည့်ပြီး စီးပွားရှာရသည့် ကုန်သည်။ မခင်မြင့်က အိမ်မှာနေရင်း အိမ်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ထား သည်။ သူတို့စီးပွားရေးကလည်း မကျပ်တည်းလှ။ သားသမီး တစ်ယောက်မှ မထွန်းကားသေးလေတော့ တူမလေးတစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်ထားရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဒေါ်မြဝင်းက အိမ်မှုကိစ္စများ လာရောက်ကူညီတတ်သည်။ သူတို့လင်မယားက ရပ်နေရာရွာနေ လူမှု ရေးတွေမှာလည်း အထိုက်အလျောက် ပါဝင်ကူညီ ဆောင်ရွက် တတ်သည်။ ဘာသာတရားကိုလည်း ကိုင်းရှိုင်းကြသူများဖြစ်သည်။

ချစ်လှစွာသော ဇနီးဖြစ်သူ မခင်မြင့်ကို ဓားနှင့်ထိုးသတ်ရ လောက်အောင် ကိုကြည်မောင်ရဲ့ နာကြည်းချက်က အဘယ်မှ ပြင်း ထန်ခဲ့ပါသနည်း။

ဒေါ်ပုံမြို့နယ် ရဲစခန်းအချုပ်ခန်းသို့ ကျွန်တော်သွားရောက်ပြီး ကိုကြည်မောင်ကို သွားတွေ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ကို ကြည်မောင် ချုံးပွဲချ၍ငိုပါလေတော့သည်။

“ဆ. . ဆရာ၊ ဆရာစကားကို ကျွန်တော် နားမထောင်ခဲ့မိလို့ ကျွန်တော့်ဘဝ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ရပါပြီဆရာရယ်”

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကြည်မောင်ရယ်၊ ခင်ဗျားခုလို ကိုယ့်မိန်းမ ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ပစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းက မှ မထင်မိခဲ့ပါဘူး၊ သတင်းစကြားတုန်းကဆိုရင် ယုံတောင်မယုံဘူး

ဗျား ကဲ ဘယ်လိုများဖြစ်ကြရတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ ဦး’

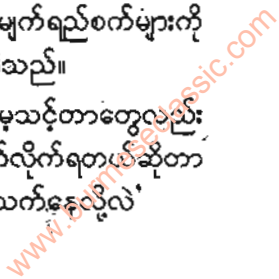
“ဒီလိုပါဆရာ. . တစ်နေ့ ရပ်ကွက်ထဲက လောင်းကစားဝိုင်း တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာ ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ်လောင်းကစားမလုပ်ဖို့ တားမြစ်ခဲ့ တာကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေပါတယ်၊ လောင်းကစားဆိုတာကလည်း အခက်သားလား ဆရာရယ်။ နိုင်ပြီးရင် ထပ်နိုင်ဦးမှာပဲဆိုတဲ့ လောဘဇောက ကျောမှာကပ်ပါလာသလိုပါပဲ ရှုံးသွားပြန်ရင် လည်း ရှုံးနေတာကို ပြန်ရအောင်လိုက်နေရတော့ ဘယ်မှာအဆုံးရှိ တော့မှာလဲ”

ကိုကြည်မောင်က စကားစကို ခေတ္တရပ်ပြီး အတွေးနယ်ပယ် သို့ ယုံလွင့်သွားရပြန်သည်။

“ခုတလော ကျွန်တော် ကုန်ရောင်းထွက်တာ အရှုံးပေါ်နေ တယ်။ လောင်းကစားဝိုင်းမှာက အမြတ်ရတယ်။ ဒီသံသရာ ဝဲကယက်က ခွဲမထွက်နိုင်ခဲ့လေတော့ ဒီတစ်ပွဲမှာလည်း ကျွန်တော်ပဲ အနိုင်ရမှာပဲဆိုပြီး”

ကိုကြည်မောင်သည် စကားပြောရင်း ဆို့နှင့်သွားဟန်ရှိပါ သည်။ မျက်ဝန်းအိမ်တစ်ခုလုံး ဝေဝဲနေသော မျက်ရည်စက်များကို ငါးမကျအောင် အတော်ထိန်းသိမ်းထားပုံရပါသည်။

‘အေးလေ. . . ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ မေ့သင့်တာတွေလည်း မေ့ပစ်လိုက်ပေါ့၊ မခင်မြင့်ကို ဘာကြောင့် သတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ မှ ဒီ လောင်းကစားဟာ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ’

“ပြောပါမယ်ဆရာ. . ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ အဲဒီလောင်းကစားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါပဲ။ ဆရာ ဝိုင်းထွန်းနဲ့ ရုပ်ကွက်က ထွန်းညွန့်ကိုသိလား”

‘သိတာပေါ့ သူလည်းလောင်းကစားကို အင်မတန်ခုံမင်ပြီး အတော်ဝါသနာကြီးတဲ့လူပဲ’

“ဟုတ်တယ်ဆရာ. . အဲဒီထွန်းညွန့်နဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်သူမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ လောင်းကစားတစ်ခုကို စိန်ခေါ်ပြီး လုပ်ခဲ့ကြတယ်”

‘ဟင်. . ဘယ်သူမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ လောင်းကစား ဟုတ်လား ကိုကြည်မောင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရပါသည်။’

“ကိုထွန်းညွန့်ရာ၊ ခင်ဗျားမှာလည်း လောင်းကစားပွဲတိုင်း အရှုံးနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်နေရပါလားဗျာ။ (ကျူစီကိုပေးရမယ့် အကြွေးတွေကလည်း မနည်းလှတော့ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

‘ခြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုကြည်မောင်ရယ် အဆင်ပြေရမှာပေါ့’

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မလုပ်နဲ့လေ။ ကျွန်တော်လည်း အခုတစ်လော ကုန်တွေအရှုံးပေါ်နေတော့ ဒီတစ်ခေါက် ခရီးသွားဖို့ အရင်းအနှီး လိုနေပြီဗျာ”

‘အင်းလေ ခင်ဗျားက သိပ်ပြီးအရေးကြီးနေတယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်အိမ်ဂရုန်ကိုပေါင်ပြီး ယူသွားပေတော့ဗျာ၊ ဒါနဲ့

နေပါဦး ကိုကြည်မောင်ရာ၊ ခုလို ခင်ဗျား ခဏခဏ ခရီးသွားနေတော့ ခင်ဗျားဇနီး ချောအလှလေးကို ထားခဲ့ရတာ စိတ်ချရရဲ့လားဗျာ’

“ဟာ ဘာလို့ စိတ်မချရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိပြီးသားပါဗျာ”

‘ဟုတ်ပါမလား ကိုယ့်လူရယ်’

ထွန်းညွန့်ရဲ့ ရိတ်တိ စကားလုံးများကို ကြည်မောင်က မခံချင်. .

“ဘာလဲ. . ခင်ဗျား အလောင်းအစားလုပ်ချင်သေးလို့လား၊ ခုတယ်လေ ဘာကြေးလောင်းချင်လဲ” လောင်းကစားသမားတို့ရဲ့ ဒီဇက စိန်ခေါ်လျှင် ဘွာမခတ်ကြသူများသာ ဖြစ်တော့သည်။

‘ခင်ဗျားက စိန်ခေါ်နေတော့လည်း ထွန်းညွန့်တို့က တိမ်ပေါ်အထိ လိုက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကိုကြည်မောင် သိဖို့ကောင်းပါဗျာ’

“ကဲဗျာ ဒါဖြင့် စိန်လိုက်ကြတာပေါ့”

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော်ရှုံးသွားရင် ကျွန်တော်ပေါင်ပေးလိုက်တဲ့ အိမ်ဂရုန်မြေကွက်ကို ကိုကြည်မောင်က အပိုင်ယူလိုက်ပေတော့။ ကျွန်တော်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ အလှည့်ကျ မနဲ့ကြစတမ်းပေါ့ဗျာ. . နော်’

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လောင်းကစားဖြစ်သွားခဲ့ကြပါတယ်

ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကုန်ရောင်းပြီး ခရီးကပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်ဆီကို ကလေးတစ်ယောက်က စာတစ်စောင်လာပေးပါတယ်။ စာထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့...

“မိတ်ဆွေကြီး ကိုကြည်မောင် ဒီတစ်ပွဲမှာတော့ ခင်ဗျားရုံးသွားပါပြီ။ ခင်ဗျားချစ်ဇနီးရဲ့ လက်ဝဲဘက်ပေါင်မှာ အမှတ်တစ်ခုရှိတယ် ဆိုတာ မိတ်ဆွေလည်း သိမှာပေါ့။ ဒီလောက်ဆိုရင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ထွန်းညွန့်

အဲဒီစာကို ဖတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဇနီး မခင်မြင့်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်တဲ့ နာကြည်းစိတ်တွေက မွန်ထူကုန်ကြပါပြီ။

“ငါခရီးသွားနေတုန်း ငါ့အိမ်ကို ဘယ်သူတွေလာကြသလဲ” လို့ ဒေါသတကြီးနဲ့ မေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ တုန်တုန်ရီရီနဲ့...

‘ရှင့် သူငယ်ချင်း ထွန်းညွန့်’

ဇနီးသည်ရဲ့ စကားကိုတောင် ဆုံးအောင်နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

ထရံမှာထိုးထားတဲ့ သားလှီးဓားနဲ့ သုံးလေးချက်ဆင့်ပြီး ထိုးပစ်လိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေက လူတွေ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းတားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လက်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ’ ဆိုပြီး ခေါင်းရင်းအိမ်က ဒေါ်မြဝင်းလဲ အပြေးအလွှားရောက်လာပါတယ်။

“မောင်ကြည်မောင်... နင် ရက်စက်လှချည်လား၊ နင့် မယားမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ငါ့ကိုမေးပါဦးတော့လား” ဆိုပြီး ဒေါ်မြဝင်းက ကျွန်တော့်ဇနီးသည်ရဲ့ အလောင်းကိုကြည့်ပြီး...

“သမီးလေး... သမီးလေး အသက်မရှိတော့ဘူး။ ဆိုပြီး ချုံးပွဲချပို့ပါတော့သည်။

‘အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်း အိမ်က ဒေါ်မြဝင်း ရှင်းပြတော့မှ ကျွန်တော်မှားသွားပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရပါတော့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ခရီးသွားနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ထွန်းညွန့်က ဗေဒင်ဆရာ ခေါ်လာပြီး ဒီတစ်ခေါက် ကုန်မရုံးရအောင် ယတြာဓာတ်ဆင်လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ပရိယာယ်သုံးကာစည်းဝါးကိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဗေဒင် ဝါသနာပါတဲ့ ဒေါ်မြဝင်းလည်း ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့အတူ ရှိနေပါတယ်။ နောက်ဆုံး အားနည်းချက်ကတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ ကိုယ်တွင်းမှာ ထင်ရှားတဲ့ လျှို့ဝှက်အမှတ်တွေကို သိသွားကြတာပါပဲ။ မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ တစ်ဇွတ်ထိုး၊ တစ်လောက်ကန်း လုပ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့၊ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝါသနာဗီဇ လောင်းကစားဆိုတဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကြောင့်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိုက်မြစ်တွေကို ကျွန်တော်ပြုံးပြုံးကြီး လည်စင်းခံပါတော့ မယ်’...။

မပေးဆပ်ထိုက်သော ရာဇဝင်ကြေး

မပေးဆပ်ထိုက်သော ရာဇဝင်ကြေး

“ဟဲ့ ငခုတ်တုံး. . ဒီမှာနင့်ကို ငါခေါ်နေတာဟဲ့၊ နင် နားပင်း
နေသလား၊ ငါခေါ်နေတာကို မကြားရလောက်အောင် နင့်နားက
ဘာဆိုထားလို့လဲဟဲ့ ငခုတ်တုံးရဲ့”

ဤကဲ့သို့ နှုတ်ကြမ်းရှာကြမ်းဖြင့် ပြောဆိုနေကျဖြစ်သော
ခေါ်ဘုမရဲ့ ငှက်ဆိုးထိုးသံကို သာဦး နိစ္စဓူဝ ကြားနေကျမို့ နားရည်
လို့ပင် နေပါပြီ။

“ဟဲ့. . ငခုတ်တုံး၊ ဒီ စားပြီးသားပန်းကန်တွေက ဘာဖြစ်လို့
နေစိမ်ထားရတာလဲ၊ တစ်ခါတည်း ဆေးလိုက်ပါလား၊ ထမင်းအိုး
ထင်းအိုးတွေကလည်း ပိုးလိုးပက်လက်နဲ့ နည်းနည်းပါးပါးကျန်တာ

ကို ပန်းကန်တစ်ခုထဲလှယ်ပြီး အိုးတွေကို ပြောင်အောင်ဆေးကြော တိုက်ချွတ်ပါလားဟဲ့. . နင်ဟာလေ ဘယ်လောက်ပြောပြော ခုံးဝေ ကတ်သပ်နဲ့ ထုံတုံတုံ အတတ အသုံးကို မကျဘူး”

ဒေါ်ဘုမ၏ ငျစ်တောက်ငျစ်တောက် စကားသံများကို ကြားရ ဖန်များ၍ ရိုးအိန်နော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တော့ သာဦး၏စိတ်ထဲ တွင် အခန့်မသင့်ချိန်နှင့် ကြုံရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သာဦးတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စတီးပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် ကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဦး. . . ဝမ်း. . . ဂလမ်း”

စတီးပန်းကန်ပြားကို လွှင့်ပစ်လိုက်သံနှင့်အတူ သာဦးရင်ထဲ က ပေါက်ကွဲသံကပါ ရောထွေးသွားပါသည်။

“မဆေးဘူးဗျာ၊ မဆေးဘူး ဘာဖြစ်လဲ”

‘ဪ. . . နင်က ဒီလိုလား တစ်ခါမှ ငါ့ကို ခံမပြော ဖူးပါဘူး။ နင်က ငါ့ကို ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ပြန်ပြောရတာလဲ၊ ကဲ ဟယ်. . . ကဲဟယ်. . .’

သာဦးရဲ့မျက်နှာကို တအားလွှဲရိုက်လိုက်သော ဒေါ်ဘုမလက် သံက ပြောင်လှသည်။ သာဦးမျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး မီးပွင့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး မျက်လုံးများပင် ပြာဝေသွားခဲ့ရပါသည်။

‘နင့်လို အကောင်စုတ်ကများ ငါ့ကို မထီလေးစားနဲ့၊ ငါမွေးတဲ့ မျောက်က ငါ့ကို ပြန်ခြောက်နေရသေးတယ်။ ပြောလိုက်ရင် ထုံပေ

ပေ ကတ်တပ်တပ်နဲ့ ဖိနပ်စုတ်လောက်မှ တန်ဖိုး မရှိတဲ့ အကောင်. . ဒါ ငါ့လက်သံ နမူနာပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ဆိုရင် ဒီထက် ပိုနာမယ်သာမှတ်၊ နင် ကြပ်ကြပ်သတိထားနော်. . ဟင်း. . .’

ဒေါ်ဘုမက အခဲမကျေနိုင်သေး။ တေး၍တေး၍ပင် ထား လိုက်ပါသေးသည်။ ဒါကိုပင် သာဦးက မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး. .

“တောက်” တစ်ချက်ကိုသာ ခေါက်လိုက်ရုံကလွဲပြီး သာဦး ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ. . .။

‘ဪ. . . နင်ကများ တောက်တွေဘာတွေခေါက်လို့ ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင်လို့တုန်းဟဲ့ ငခုတ်တုံးရဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာနေရင် ငါ့စည်းကမ်း တို့ လိုက်နာရမယ်၊ ငါပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ရမယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့သဘော၊ ငါ့ကို ဘာမှခွန်းတုံပြန်စရာ မလိုဘူး။ နင်မနေချင်ရင် ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလို့ရတယ် ဒါပဲ. . .’

ဒေါ်ဘုမရဲ့ တစ်ချက်လွှတ် လေသံက ပြင်းထန်လှသည်။ သာဦး တစ်ယောက် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဆက်ပြီးပြန်မပြောသော်လည်း ခာန် ဒေါသက ရင်ထဲတွင် အုံကြွလို့နေသည်။ တစ်နေ့လည်းမဟုတ်၊ နှစ်နေ့လည်းမဟုတ် နိစ္စဉှဲ နားပူနားဆာ လုပ်ပေါင်းများစွာ သောအခါ သာဦးရင်ထဲတွင် ခံပြင်းမှုတွေက အစိုင်အခဲကြီးဖြစ်၍ နေတော့သည်။

တကယ်တော့ သာဦးရဲ့ဘဝက တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာဖြစ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းခင်က အရက်သမားကြီးဘဝနှင့် သာဦး (၃)နှစ်သားအရွယ်မှာ လူ့လောကကြီးကို စွန့်ခွာပြီး ဘဝဇာတ်သိမ်းခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သားငယ်အရွယ် လူမမယ်ကလေးကို မိခင်ကြီး ဒေါ်ငွေမှုဲက ဈေးသည်ဘဝနှင့် ရုန်းကန်ရှာဖွေကျွေးမွေးနေစဉ်မှာ နှလုံးရောဂါဖြင့် လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ အဒေါ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဒေါ်ဘုမက သာဦးကို ကောက်ယူမွေးကျွေးရင်း အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟိရ အဝဝတို့ကို ခိုင်းစေ၍ ထမင်းတစ်လုတ် တုတ်တစ်ချက်ဖြင့် ရက်စက်ခဲ့ပေသည်။ ကျောင်းထား ပေးရန်ဝေးစွ။ သာဦးက ရိုးသည်၊ အသည်၊ ထုံသည်၊ နံသည်ဆိုပြီး နာမည်အရင်းကိုတောင် မခေါ်တော့ဘဲ “ငခုတ်တုံး” ဟူ၍ ပညတ်သညာထားခဲ့ပေသည်။

ယခုတော့ သာဦးအသက် (၂၀)ကျော်နေပြီမို့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်နေပါပြီ။ သာဦးနေထိုင်သော နတ်စင်ကုန်းကျေးရွာ တစ်ရွာလုံးက သာဦးကို ချစ်ကြ ခင်ကြသည်။ သည်အထဲတွင် အကြင်နာ ပိုသူကတော့ ရွာအရှေ့ပိုင်းက အကြော်သည်မလေး ခင်ခင်သန်း ပင်ဖြစ်သည်။

လူငယ်တို့ဘဝ တွေ့ကြ ဆုံကြ ရင်ခုန်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူဘဝ၊ သမီးရည်းစားဘဝများသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဖတစ်ဆိုးမလေး ခင်ခင်သန်းကလည်း မိခင် မုဆိုးမကြီးနှင့်အတူ အကြော်ရောင်း၍

ဘဝကိုကြုံကြုံခံရင်း ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

အချိန်တန်တော့ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်၍ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ကြဖို့ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီးဖြစ်ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သာဦးရဲ့ဘဝအမောကို ချွေးသိပ်အမှိုက်စေခဲ့သည်။

“ကိုဦးရယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလို့များ ဒီလောက်အားငယ်နေတာလဲ။ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာဆိုတာ လူတွေက ညတ်ထားခဲ့တာပါ။ လောကကြီးမှာ ကြီးစားရင် ဘဝရဲ့ပန်းတိုင် ဆောက်ရတာပဲ မဟုတ်လား”

ချစ်ရသူ ခင်ခင်သန်းရဲ့ စကားလုံးတွေက သူ့အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ပါ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုဦးရဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေက တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် သေ ရေသွန်သလို အကျိုးမဲ့ အလဟဿ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။

“ဘာများ စိုးရိမ်စရာရှိလို့လဲ ကိုဦးရယ်၊ ကိုဦးနဲ့ ခင်လေးတို့ရဲ့ ကြားမှာ ဘာမှအတားအဆီး မရှိဘူးဆိုတာကို အကြွင်းမဲ့ ယုံလိုက်ပါ”

‘မဟုတ်သေးဘူး ခင်လေးရဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ရာဇဝင်ကြွေးတွေ ခပ်ရဦးမယ်’

“ဘာပြောတယ် ကိုညီ၊ ရာဇဝင်ကြွေးတွေ ဟုတ်လား”

အင်း... သာဦးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကိုစုံမှိတ် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ဘုမ အသတ်ခံရလို့တဲ့ဟူသော သတင်းဆိုးကြီးက နတ်စင်ကုန်း ကျေးရွာတစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟင်း... ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက အသတ်ခံရတာလဲ ဘယ်အချိန်လောက်က သတ်ထားတယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး မနက်အစောကြီး ရွာထိပ်မှာ ဟင်းရွက်သွားခူးဖို့ ချိန်းထားတဲ့ မအေး မြိုင်က ဒေါ်ဘုမကို အိပ်ရာထဲမှာသွားနှိုးတော့ သွေးအိုင်ထဲမှာ မရှုမလှ သေဆုံးနေတာတွေ့ရလို့ လန့်ပြီးအော်ဟစ် အကူအညီ တောင်းရာက ရွာထဲကလူတွေ သိကုန်တာဆိုပဲ...”

‘ဟင်း... ဒါဆိုရင် ဒေါ်ဘုမကိုသတ်တာ သာဦးပဲဖြစ်မှာပေါ့’

“အလိုတော်... သာဦးက သူ့အဒေါ် ဒေါ်ဘုမကို သတ်ရဲ့ မလား၊ သူ့ရဲ့ ဥပဓိရုပ်ကလည်း လူသတ်မယ့်ရုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး သာဦးက ရိုးရိုးအေးအေးလေးပါတော်...”

နတ်စင်ကုန်းရွာထဲတွင် အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက်ဖြစ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

များမကြာမီအတွင်း ကော့မှူးမြို့နယ်အပိုင် ခရိုင်လူကြီးများ နှင့် ကျေးရွာလူကြီးများ၊ ရဲအရာရှိများ စုံလင်စွာ ရောက်ရှိလာကြ ပါသည်။ တရားခံသာဦးက ဒေါ်ဘုမကို သတ်ခဲ့မိကြောင်း ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထွက်ဆိုထားသည့်အတွက် တရားဥပဒေအတိုင်း ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ကြဖို့ ရဲအရာရှိများနှင့် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်ပါသည်။ နတ်စင်ကုန်းကျေးရွာလူကြီး ဦးအုန်း ကြည်ရဲ့စကား အဆုံးတွင် တရားခံသာဦးကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက် ကြလေသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားကြားချင်းပင် အကြော်သည် မလေး ခင်ခင်သန်း အံ့ပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာခဲ့သော်လည်း အချုပ်ကားပေါ်တွင် လက်ထိပ်တန်းလန်းဖြင့် ပါသွားရှာသော ချစ်သူသာဦးကို မမြင်လိုက်ရတော့ပေ။

“ဪ... ကိုညီရယ်... ကိုညီရဲ့ဘဝ ရည်မှန်းချက်တွေကို အဆုံးရှုံးခံပြီး ရာဇဝင်ကြွေးကို ဆပ်လိုက်ပြီပေါ့၊ ကိုညီရဲ့ အပြစ်တွေ ကျခံပြီး ပြန်လာမယ့် နေ့တစ်နေ့ကို ခင်လေး သစ္စာရှိရှိနဲ့ စောင့်နေ ခါမယ် ကိုညီရယ်...”

(တကယ်တော့ အငြိုးအတေးလေးများ ထားတတ်သော ရာဇဝင်ကြွေးဟူသည် မပေးဆပ်ကောင်းပေ...)။

ဒေါသကုမာရ နိဒါန်း

ဒေါသကုမာရ၏ နိဒါန်း

ထက်ကောင်းကင်အာကာပြင်တစ်ခွင်လုံးတွင် ရောင်စုံပန်းချီ ဘားချပ်ကြီးပမာ သာယာလှပနေ၍ ရှုမောမဆုံးအောင် ရှိနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ မကြာမီ နေဝင်တော့မည်။ အနီ၊ အပြာ၊ အဝါ၊ ခရမ်း၊ ပုစွန်ဆီရောင်တို့နှင့် ရောင်စုံယှက်သန်းနေသော မိုးကောင်း ကင်ကြီး၏ အလှကိုပင် မော့မကြည့်အားဘဲ ရွာကန်သင်းရိုးပေါ် တွင် ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ပြီး စိတ်အလိုမကျ ဒေါသကိုရင်မှာပိုက်ကာ ခွာဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာနေသည်။

ဘယ်သူက ဘာပြောလိုက်၍ ဘယ်လိုကဘယ်လိုသတင်းရလာ မှန်းမသိ။ အများက ပညတ်ထားတဲ့ ဒေါသကုမာရကြီး သာအေး ခင်ယောက် တရားရှုတရဲရှိဖြင့် ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့မိန်းမ မခင်မြင့် လင်ငယ်နေလို့တဲ့။ ဒီသတင်းက ဟိုနေရာ ထဲတိုးတီးတိုး၊ သည်နေရာ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ဟိုးလေးတကြော် ကြော် ဖြစ်၍နေပါပြီ။ အရပ်စကားဆိုတာကလည်း အခက်သား သား။ တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်တတ်ပြီး ကြမ်းပိုးကို လိပ်ဖြစ် အောင် ပြောတတ်ကြသည်။

မိန်းမချင်းပြောတော့ အတင်းအဖျင်း၊ ယောက်ျားချင်းပြော
တော့ သတင်းတဲ့၊ အတင်းအဖျင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းပဲဖြစ်ဖြစ်
ကောလဟလကြောင့် မစူးစမ်း မဆင်ခြင် လုပ်မိလျှင်တော့ ပုံပြင်
ထဲက ယုန်သုငယ်လို ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ခုလည်းကြည့်...
အများက ပြောတဲ့စကား ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား မစဉ်းစား
တော့ဘူး၊ဒေါသကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်နေသည်က
ဒေါသကုမာရဟု အမည်တွင်နေသော သာအေး၏ အမှားတစ်ခု
ပင်ဖြစ်သည်။

လမ်းလျှောက်နေရင်းက တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်
တောက်ခေါက်လိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက်နှင့် စိတ်အလိုမကျတိုင်း
အံ့ တကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်၍နေပါသည်။ လက်သီးကိုလည်း ကျစ်ကျစ်
အောင် ဆုပ်လိုက်ပါသေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တင်းမာနေသော မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ မေးကြော်
များပင်ထောင်၍လာတတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သက်တူရွယ်တူ သူငယ်ချင်းအပေါင်းသစ်
များက သူ့ကို ဒေါသကုမာရကြီးဟု ခေါ်ကြသဖြင့် သူ့အမည်အထက်
သာအေးပင် ပျောက်လုလုပင် ဖြစ်၍နေပါပြီ။

သူတို့နေထိုင်သောရွာကား အညာစုကျေးရွာဖြစ်သည်။ အညာ
စု ကျေးရွာသည် ကော့မှူးမြို့နယ်မှ (၁၂)မိုင်ခန့် ကွာဝေးပြီး တံခွန်
ထော်မှ (၄)မိုင်ခန့် အကွာတွင်ဖြစ်သည်။

နေ့ဦးကာလ ထိုဒေသ၏ ညနေချမ်းအချိန်လေးသည် အလွန်
တစ်ရာမျှ သာယာလှပ ရှုမောမဆုံးဖွယ်ဖြစ်သည်။ ရွာထဲသို့ တရား
အူဖြင့် ဝင်လာသော ဒေါသကုမာရကြီး သာအေးကို ဦးမူန်ကြီး
ဆန်းရည်ဆိုင်၌ ဝိုင်းဖွဲ့ပျော်ပါး ဟားတိုက်နေကြသော မျိုးဝင်း၊
အောင်တင့်နှင့် ကျော်မြင့်သန်းတို့ လူတစ်သိုက်နှင့် ဆုံမိလေတော့
သည်။

“ဟေ့ ဝေဿန္တရာလက်သစ် ဒေါသကုမာရကြီး တောထဲမှာဝါး
ခုတ်ပြီး ပြန်လာလို့ မောနေပြီလား။ အိမ်ပြန်ရောက်လည်း အမော
ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လာလေကွာ ထုံးစံအတိုင်း တစ်မြူလောက်
မော့သွားပါဦးကွ။ ဟား.. ဟား.. ဟား။”

ထန်းရည်အတော်မူးနေပြီဖြစ်သော ကျော်မြင့်သန်းက ပရိ
သန္တာရစကားဆိုသည်ကိုပင် ငိုချင်ရက်လက်တို့ဖြစ်နေရာက ရင်ထဲ
မှာ အံ့ကြွလာပြီး ဒေါသယမ်းအိုးကြီးက အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်
ကာ ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အနီးရှိ လက်တစ်ကိုင်သာသာ မဒမတိုင်
ခြံစည်းရိုးကို ဆွဲနှုတ်ပြီး မျိုးဝင်း၊ အောင်တင့်နှင့် ကျော်မြင့်သန်းတို့
လူတစ်သိုက်ထံ ပြေးဝင်သွားပြီး မြင်မြင်သမျှကို တအားကုန်
သတ်သွားပြီး ရိုက်နှက်လေတော့သည်။

ခပ်စောစောပိုင်းက ပျော်ရွှင်စွာဆူညံနေကြသော ထန်းရည်
အူမှာ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့နှင့် ရုန်း

ရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ဆူညံသံများက လွှမ်းမိုး၍သွားခဲ့ရပါသည်။ အခြားထန်းရည်ဝိုင်းမှ အမူးသမားများလည်း ပြောလက်စ စကားများ မဆုံးခင်မှာပင် လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြရလေသည်။ ပြေးသံလွှားသံ အော်ဟစ်ဆူညံသံများနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် . . .

“ဟေ့ကောင် . . သာအေး၊ လက်လွန်ကုန်မယ် ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟူသော ကျေးရွာလူကြီး ဦးကျော်စိန်၏အသံကြောင့် သာအေးလက်ထဲမှ ကိုင်ထားသောတုတ်မှာ အလိုလိုပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

မျိုးဝင်း၊ အောင်တင့်နှင့် ကျော်မြင့်သန်းတို့လူသိုက်မှာလည်း နဖူးကွဲ၊ ဂူးပြဲနှင့် အလူးအလဲ ခံလိုက်ကြရပါသည်။

“ခင်မြင့်ကြည်ရေ၊ နင့်ယောက်ျား သာအေးနဲ့ မျိုးဝင်းတို့ အောင်တင့်တို့၊ အောင်မြင့်သန်းတို့အုပ်စုနဲ့ ဦးမုန်ကြီး ထန်းရည်ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့”

ဟူသော အရီးလေး ဒေါ်ဝိုင်းစိန်က အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ထမီရင်လျားဖြင့် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသော ခင်မြင့်ကြည်မှာ ချစ်လင်တော်မောင် သာအေး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း ရင်မောသွားခဲ့ရလေသည်။ ရွာထဲမှ စုပြုံရောက်ရှိနေကြသော လူအုပ်ကြီးအတွင်းဝယ် တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားခြင်းခံထားရသော သာအေးမှာ မြေပေါ်တွင်ထိုင်လျက်သားနှင့် မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

ခင်မြင့်ကြည်က လူအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ပြီး ချစ်လင်သာအေးအနားသို့ တိုးကပ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပြန်တာလဲ ကိုသာအေးရယ် . . တဆိတ်ရှိခွင့်မှာက ဒေါသချည်းပဲ”

“ခွေးတိရစ္ဆာန်မ၊ နင် ငါ့နားမလာနဲ့။ နင့်ကြောင့်ငါ ဒီလိုဖြစ်ရတာ”

ဒေါသကြီးစွာနှင့် သာအေးက အော်ငေါက်လိုက်သဖြင့် ခင်မြင့်ကြည်မှာ တုန်ရီသွားပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောသာတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသော စကားများကြောင့် ဖြစ်ရပ်ကို အရေလည်သွားသော ကျေးရွာလူကြီး ဦးကျော်စိန်က သာအေးကို ကြိုးဖြည်ပေးလိုက်ပြီး ဖျောင်းဖျပြောဆို၍ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုခဲ့လေသည်။

“ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းသားချင်းပဲ မောင်သာအေးရာ၊ ဘယ်သူတွေက ဘာတွေပြောပြော ကိုယ်ကောင်းရင် ကိုယ့်ခေါင်း ဘယ်မှ မရွေ့ပါဘူးကွာ . . ။ မင်းပြောသလို၊ မင်းထင်သလို ဟုတ်တယ်ပဲ သားပါဦး၊ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ဆုံးမပေါ့။ မင်းမိန်းမကိုရော မင်းဘာ့နိုင်လို့လား။ မျိုးဝင်းတို့၊ အောင်တင့်တို့၊ ကျော်မြင့်သန်းတို့က ခွန်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုစရတာလဲ တစ်ဖက်သားက မခံနိုင်ဖြစ်

တော့ ရန်ဖြစ်ကုန်ကြရော၊ မတော် လူသတ်မှုတွေဘာတွေဖြစ်ကုန်
ကြရင် မခက်ပေဘူးလား။ နောက် ဒီလိုမဖြစ်ကြစေနဲ့ ကြားလား။”

ကျေးရွာလူကြီး ဦးကျော်စိန်၏ စကားအဆုံးတွင် သာအေးမှာ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး “ဟုတ်ကဲ့” ဟုဆိုကာ စိတ်အာရုံများကတော့
အဝေးဆီသို့ ပျံ့လွင့်၍နေပါသည်။

ရွာထဲမှာ တီးတိုးတီးတိုးနဲ့ ပြောနေကြတဲ့ စကားသံသဲ့သဲ့များက
သာအေး၏ နားထဲသို့သံရည်ပူနှင့် လောင်းခံရသလို ပဲ့တင်ထပ်မှု
ကြား၍နေရပါသည်။ ဟုတ်၏ မဟုတ်၏ကိုတော့ သူမသိပါ။ သို့
ပါသော်လည်း သံသယဟူသည်ကတော့ မရှိစကောင်းပေ။ အရိပ်
အကဲကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရပေမည်။ တစ်နေ့နေ့တော့ အဖြေမှန်
ပေါ်လာရမည်ပေါ့။

ယနေ့တစ်နေ့ကုန် တွဲတေးတောကြီးထဲတွင် ဝါးခုတ်လိုက်သွား
ရသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းသွားပြီး ညဦးပိုင်းမှ ခပ်စောစော အိပ်မော
ကျသွားခဲ့ရပါသည်။

အဘယ်မျှ အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်ပင် မသိလိုက်တော့ပေ။
အိမ်နောက်ဖေး နွားတင်းကုပ်မှ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောသံကြောင့်
ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားခဲ့ရပါသည်။ ခေါင်းထောင်၍ နားစိုက်လိုက်ပြီး
ခေါင်းရင်းမှာ ထောင်ထားသော ဝါးခုတ်ဓားမကို လှမ်းယူလိုက်ပါ

သည်။ မိမိနှင့်အတူအိပ်နေသော ခင်မြင့်ကြည်မှာလည်း ဘယ်
ရောက်သွားသည် မသိတော့ပါ။ အိပ်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်
လိုက်ပြီး နောက်ဖေးပေါက်သို့ ခြေကိုဖွဖွနင်းသွားပြီး ဆင်းလိုက်
ချိန်တွင်..

“အိုင်.. အိုင်.. ဝုတ်.. ဝုတ်.. ဝူး”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုက ရွာထဲဘက်ဆီသို့
ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသကလည်း ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

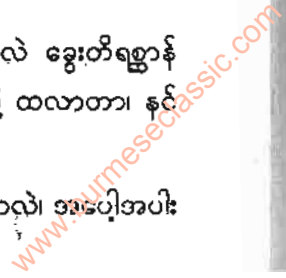
“တောက်.. ခွေးစုတ် ခွေးနာကလည်း နောက်ဖေးပေါက်
ဘည့်တည့်မှာမှ လာပြီးအိပ်နေတယ်၊ ကိုင်းဟာ ကိုင်းဟာ”

သာအေးတစ်ယောက် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မြင်မြင်သမျှကို
သက်ထဲမှ ဝါးခုတ်ဓားနှင့် လိုက်ခုတ်ဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်
တွင် နောက်ဖေးချုံစပ်မှ ခင်မြင့်ကြည်က ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

‘ကိုသာအေး၊ ကိုသာအေး ရှင်ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ အိပ်မက်
တွေမက်ပြီး ယောင်နေတာလား’

“ဘာအိပ်မက်တွေမက်ပြီး ယောင်နေရမှာလဲ ခွေးတိရစ္ဆာန်
နဲ့ ခုနက ရယ်နေတဲ့အသံကို ငါကြားလို့ ထလာတာ၊ နင်
မြင့်ဝေနဲ့ လင်ငယ်နေတယ် မဟုတ်လား”

‘အလိုတော် ကျုပ်ဘယ်က လင်ငယ်နေရမှာလဲ၊ အပေါ့အပါး

သွားရင်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံလို့ ရယ်မိတာပါတော် ကျုပ်တို့ အမျိုးက တစ်သက်လုံး လင်ငယ်မနေဘူးတော်ရေ... သိရဲ့လား’

“အေးပေါလေ... မတွေ့ခင်တော့ နေနှင့်ကြဦးပေါ့။ လက်ပူး လက်ကြပ် မိလို့ကတော့ သာအေးလက်ထဲကစားကတော့ တွေ့ရာ သင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘူးဟေ့”

သာအေး၏ ကြိမ်းဝါးသံများက ခင်မြင့်ကြည်ရဲ့ နားဝတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိတို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာနိုင်ဖို့အတွက် သည်ညနေ ကိုသာအေး ဝါးခတ်ပြီး ပြန်လာ လျှင် အဖြစ်မှန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟပြောပြပြီး တိုင်ပင်ဆွေး နွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့ညနေက ဦးမှုန်ကြီး ထန်းရည်ဆိုင်တွင် ရန်ဖြစ်ကြပြီး ကြီးနှင့်တုပ်ခံထားရပုံ၊ မနေ့ညကလည်း အိပ်မှုန်စုံဝါးနှင့် ဓားဆွဲပြီး ထလာပုံများက ခင်မြင့်ကြည်၏ မျက်လုံးထဲတွင် ထပ်တလဲလဲ ပေါ် လွင်၍ နေပါတော့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ညနေ ကိုသာအေးပြန်လာရင်တော့ သူ စိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို အစအဆုံး ပြောပြရင် သူကျေနပ်မှာပါ။ ဒါကိုပြောလိုက်လို့ သူစိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်ရင်လည်း ငါခံတော့မယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး အနေအထိုင်လည်း

ဆင်ခြင်တော့မယ်”ဟူသော အတွေးများနှင့် ခင်မြင့်ကြည် တစ်ယောက် တွေးတောရင်း ငေးမောနေမိလေသည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေးမောနေမိသဖြင့် အနားတွင် လူ တစ်ယောက် လာထိုင်သည်ကိုပင် သတိမထားလိုက်မိပေ။

“ဟဲ့... ခင်မြင့်ကြည်၊ နင်ဘာတွေ စဉ်းစားပြီး ငေးနေရတာ လဲ။ ငါတစ်ယောက်လုံး ရောက်နေတာကိုတောင် မသိတော့ဘူး လား”

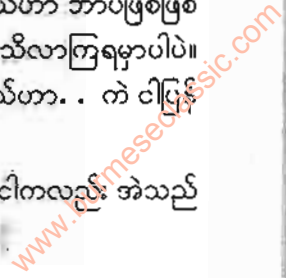
မြင့်ဝေ၏အသံဩဩကြီးကြောင့် ရုပ်ချည်းသတိရလာပြီး ရုတ် တရက်မို့ လန့်သွားမိလေသည်။

‘ဟောတော့ ကိုမြင့်ဝေ ရှင် ပြန်ပါတော့ရှင် ခပ်မြန်မြန်ပြန်ပါ။ တော်ကြာနေရင် ကိုသာအေး ပြန်လာတော့မှာ သူတွေ့သွားမှဖြင့် ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ခင်မြင့်ကြည်၏ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေပုံကို မြင့်ဝေက ကြည့် ပြီး..

“အေးပါဟ ငါပြန်ပါ့မယ်။ ငါ့အတွက်နဲ့ နင်တို့လင်မယား တတောက်ကဆ ဖြစ်ရတာကို ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ၊ ရွာထဲက လူတွေကလည်း ငါတို့ကို တစ်မျိုးမြင်နေကြတယ်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ အဖြေမှန်ကို သိလာကြရမှာပါပဲ။ ငါတို့ ဘာလဲဆိုတာ နတ်သိကြားတွေ သိပါတယ်ဟာ... ကဲ ငါပြန် တော့မယ်နော်”

“ဟားဟား... ဟား... ဟား ဟုတ်ပါကွာ၊ ငါကလည်း အဲသည်

လို့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိမှ ရှင်းချင်နေတာ။ ကဲ. . ခွေးတိရစ္ဆာန်နဲ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်မရေ သေဖို့သာပြင်ကြပေတော့”

ခက်ထန်မာကြောသော သာအေး၏အသံက အနောက်ဘက် ချုံစပ်မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အို့. . ကိုသာအေး. . ကိုသာအေး ရှင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူး နော်၊ ရှင် လက်လွန်မယ်၊ လာကြပါဦးရှင် ဟောဒီမှာ အမလေးတော့ အား. . . အား”

သာအေး၏ ဝါးခုတ်ဓားမကြီးက ခင်မြင့်ကြည်၏ မျက်နှာ ပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကျသွားသည်။ နောက်တစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက် အချက်ပေါင်းများစွာ ဓားဒဏ်ရာတွေက ဗရပူ။ မမြင်ရက်စရာ၊ မရှုရက်စရာ ဒေါသကုမာရ အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ခဲ့ရလေ သည်။

ခင်မြင့်ကြည်ကိုမဲပြီး ခုတ်ပိုင်းနေရာမှ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးသွား သော မြင့်ဝေ၏နောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။ ခြံစည်းရိုးတစ်ခုကို ခုန်ကျော်လိုက်ချိန်တွင် ဝါးရံစွန်းနှင့် ပုဆိုးငြိကာ သာအေးတစ်ယောက် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ လက် ထဲမှ လွင့်စင်သွားသော ဓားကိုပြန်၍ပြေးကောက်မည်ပြုစဉ် အနီးရှိ ရွာသားများက သာအေးကို ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ပြီး ဖမ်းဆီး လိုက်ကြရလေသည်။

အရာရာတွင် မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ ဒေါသရှေ့ထားမိသဖြင့် အမှားကြီး မှားခဲ့ရလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်မှုတွေ

ကြောင့် သံသယဖြစ်ရသည်။ သည်သံသယကို ကြီးထွားစေသည်က အတင်းအဖျင်း စကားတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ စကားတို့ တို့ တော်တန် မှန်ကန်အောင် မဝေဖန် မဆုံးဖြတ်နိုင်လျှင် ဘဝ တစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးမှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေမည်။

မိမိမယား ခင်မြင့်ကြည်မှာ မြင့်ဝေနှင့် ဖောက်ပြန်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သာအေး၏ နှမဖြစ်သူ မိဌေးစိန်နှင့် အောင်သွယ်တော် လုပ်ပေးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို စောစောက သာ ကြိုသိခဲ့လျှင် သူတို့၏ဘဝမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာ နိုင်ပါသည်။

ယခုတော့ အောင်သွယ်ကောင်းလွန်းသော ခင်မြင့်ကြည်ကိုပဲ အပြစ်ပုံချရမည်လား၊ သံသယကိုကြီးထွားစေလိုသော အရပ်စကား တွေ၊ အတင်းအဖျင်းစကားတွေကြောင့်လား၊ အရာရာကို မစူးစမ်း၊ မဆင်ခြင်ဘဲ ဒေါသကိုရှေ့တန်းတင်သည့် သာအေး၏ တစ်ဖောက် တန်းဝါဒ ဒေါသစိတ်ကြောင့်လား ဝေခွဲ၍မရနိုင်ပါပေ။ မည်သို့ဆို စေ လူတစ်ခု ပူမှုရယ်က ဆယ်ကုဋေ၊ အသက်တစ်ရာမနေရ အမှု တစ်ရာ ကြုံရဟုပင် ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

(မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပြောပြသော တစ်ချိန်က ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ် မှန် မှုခင်းဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ အမည်နှင့် နေရာများကို ပြောင်းလဲ ရေးသားထားပါသည်။) စာရေးသူ

မြို့မှောင်ရမ္မက် ကွယ်ဂယက်ဝယ်

မြို့မှောင်ရမ္မက် ကွယ်ဂယက်ဝယ်

ကျုပ်အကြောင်းလား၊ မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျားသိလည်း ခင်ဗျားအတွက် ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် အကြောင်းပြောရမှာ ကျုပ်သိပ်ရှက်တယ်ဗျာ...။

ကျုပ်မျက်နှာကြီးကို ဓားနဲ့တောင် လှီးပစ်ချင်တယ်။ ဘာဖြစ် သို့လဲဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့မထိရ သဲနဲ့ မုဒိမ်းမှုန့်အစွဲခံရလို့ ကျုပ်ဟာ ဒီအချုပ်ခန်းဝကို ရောက်လာရ ဘာပါဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား နားမရှင်းဘူးထင်တယ်။ ခင်ဗျား အ သိပ်ပြီးသိချင်နေတော့လည်း ကျုပ်က ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ မျက်နှာ ခြောင်တိုက်ပြီး ပြောရတော့မှာပေါ့...။

ကျုပ်အဖြစ်က ဒီလိုဗျ၊ ဒီလို။

ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်၊ ဘာမှလည်း မလုပ်ရဘဲနဲ့ ကျုပ်ကို မုဒိမ်းမှုနဲ့ အစွပ်အစွဲခံထားရတာဆိုတော့ ကျုပ်ဖြင့် ရှက်လွန်းလို့ ကျုပ် မျက်နှာကြီးကို ဘယ်မှာထားရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတွေအားလုံးကို ဘယ်သူ ကိုမှ အသိမပေးပဲ ဒီအချုပ်ခန်းထဲမှာ ကြိတ်မိုတ်ပြီးနေခဲ့ရတာပေါ့ ဟဲ့။ အခုပဲကြည့်လေ သူများအမှုက ကိုယ့်ကိုလာပြီး ပတ်နေတာဆို တော့...။

ဒီလိုလေဟဲ့။ ဒီကိစ္စက ကျုပ်လုပ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာပဲဟဲ့။ အဲ... အဲ နေပါဦး၊ ကျုပ်လုပ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့ပတ်သက် နေတယ်ဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်ကပြန်ပြီး သတိထားမိလိုက် တာပေါ့ဟဲ့။

သူ့နာမည်က မိဋ္ဌေးစိန်တဲ့လေ။ သူ့အလုပ်က ဘိန်းမုန့်ရောင်း တယ်လို့ပြောတာပဲ။ မနက်ရော၊ ညရော၊ နေ့ခင်းပါမကျန်အောင် ရပ်ကွက်ကြို ရပ်ကွက်ကြား လမ်းတစ်ကာအနဲ့ လိုက်ပြီးရောင်းချရ တဲ့ အလုပ်တဲ့လေ။

အဲဒါတောင် တရားရုံးတော်မှာ တရားခံ၊ တရားလိုတွေနဲ့ ပတ် သက်ပြီး စစ်မေးတုန်းကမှ သိလိုက်ရတာပါ။

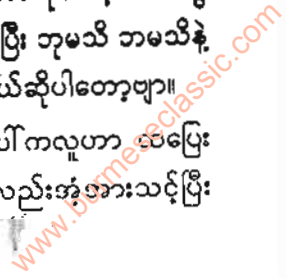
မိဋ္ဌေးစိန်လား အင်း... သူက တစ်ခုလုပ်ဆိုလား၊ မုဆိုးမဆို လားပဲ။ အဲဒါတော့ ကျုပ် သေသေချာချာ မသိပါဘူး။ သူ့အသက် လား... အား ကျုပ်ဘယ်သိမှာလဲဟဲ့။ နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ဝန်းကျင် လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

ဖြစ်ပုံလား... ဒီလိုလေဟဲ့။ ကျုပ်က လက်ဖက်ရည် သိပ် တြိုက်တယ်ဟဲ့။ ညညဆိုရင် ကျုပ်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် လောက် သောက်ပြီးမှ အိပ်ပျော်တတ်တာဆိုတော့ ညတိုင်းလိုလို သက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အချိန်ကုန်အောင်ထိုင်ပြီးမှ အိမ်ပြန်နေကျ လေ။

ပြောပါမယ်ဟဲ့...။ ကျုပ် လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောနေလို့ ခင်ဗျားက စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်။ အကျိုး အကြောင်း ဆက်နွယ်နေလို့ ပြောပြရတာပါ။ ကျုပ်တို့အိမ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတဲ့ လမ်းခုလတ်က ဆောက်လုပ်ရေးဝင်း ကြီးထဲမှာ အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိတယ်ဟဲ့။ အဲဒီ ဆောက်လုပ်ရေး ဝင်းကြီးရဲ့ ဘေးမှာက အလုပ်သမားတွေနေတဲ့ တန်းလျားနဲ့ တဲ အိမ်စုလေးတွေ ဖရိုဖရဲတွေလည်း ရှိကြတယ်လေဟဲ့။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီအနားမှာက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လည်း ခွံသေးတယ်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးလို့တော့ ထင်တာပါပဲ။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီး မှာကို ကျုပ်ရောက်တော့ လူနှစ်ယောက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေ ဘယ်ဆိုပါတော့ဟဲ့။ ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲဆိုတာကိုတော့ သဲသဲကွဲ ကွဲ မမြင်ရပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း စပ်စုပြီး ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ သွားပြီး အကွယ်က ချောင်းကြည့်မိလိုက်စားဆိုပါတော့ဟဲ့။

ကျုပ်ကိုမြင်တော့ လုံးထွေးနေတဲ့ အပေါ်ကလူဟာ ထပြေး သွားတယ်ဟဲ့။ ဘယ်လိုပါလိမ့်ဆိုပြီး ကျုပ်လည်းအံ့အားသင့်ပြီး

ကြည့်နေ မိတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလူက ကျုပ်ဘက်ကို တည့်တည့်ကြီး ပြေးဝင်လာပြီး ကျုပ်ကိုတအားဝင်တိုက်လိုက်တာ ကျုပ်လည်း ဖင်ထိုင်လျက်မကပါဘူး ပိုးလိုးပက်လက်ကိုလန်ပြီး ကျွမ်းပြန်သွား တာပေါ့ဗျာ...။

အဲဒီလို ပက်လက်လန်ပြီး လဲကျနေချိန်မှာပဲ အမျိုးသမီးက... "လာကြပါ... ကယ်ကြပါ ကျွန်မကို မတော်မတရား ဖော်ကားပါ တယ်" ဆိုပြီး အသံကုန်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းတာပေါ့ဗျာ။ သည်တော့ ဟိုမှ သည်မှ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့လူတွေဖြစ်တဲ့ ကယ်တင် ရှင်ကြီးတွေ ပြေးလာကြတာပေါ့လေ။

အဲဒီအခါမှာ တကယ်ဖြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ တရားခံက ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုတော့ ကျုပ်ကိုအမှုပတ်လာမှာ စိုးရိမ်တာနဲ့ ကျုပ်ဟာ လဲကျနေရာကပဲ ချော်လဲရောထိုင် မသိလိုက်ဘာသာပဲ နေလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ဗျာ- အမျိုးသမီးက ကျုပ် ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟောဟိုမှာ ဟောဟိုမှာလို့ ပြောနေတော့ လူ အားလုံးက ကျုပ်ကိုဝိုင်းပြီး ဖမ်းကြတော့တာပေါ့လေ။ ကျုပ် လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။

အမျိုးသမီးထင်တာက သူ့ကိုစော်ကားပြီး ထွက်ပြေးတုန်း ခုလုတ်တိုက်လဲသွားတယ်လို့ ထင်နေတာကို။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်က တရားခံဟာ ဟိုဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားပြီဗျာ။ ကျုပ်မဟုတ်ဘူးလို့

ပြောပေမယ့် မရတော့ဘူးဗျာ။ မင်းမဟုတ်ရင် မင်းက မြင်လျက် သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မဖမ်းရတာလဲ။ လူတွေကိုအော်ခေါ်ပေးပါ သားလို့ အချို့ကပြောပြီး ကျုပ်ကို ဝိုင်းပြီးရိုက်ကြတယ်လေ။ သက်သီးနဲ့ ထိုးတဲ့လူကလည်း ထိုးပေါ့။ ကျုပ်မှာ အလူးအလဲ ခံရတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ နာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။

ဥပဒေအရ ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်တာ မလုပ်ရဘူးဆိုပေ မယ့် ဗဟုသုတနည်းသူတွေကြောင့် ကျုပ်ဟာ လှလှပပကို ခံရတာ ပေါ့ဗျာ။ တရားခံအစစ် ဟုတ်မဟုတ် မသိဘဲနဲ့ အဲဒီလိုဝိုင်းပြီး နှမ်းကြီးလောင်းကြတဲ့လူတွေကို ကျုပ် ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိပါဘူး။

အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ ကျုပ်က ရုတ်တရက် ကြိုလိုက်ရတဲ့ အနေအထားမို့ အကြံရလိုက်တာပါဗျာ။ ကျုပ်ကို မရိုက်ကြပါနဲ့ ဥပဒေရှိတဲ့အတိုင်း ရဲလက်ကိုအပ်လိုက်ကြပါလို့ ပြောလိုက်တော့မှပဲ သက်သာရာ ရခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း တရားရုံး တော်မှာ အသနားခံပြီး ချေပတင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ တရားရုံး တော်က အမိန့်ချမှတ်ပြီး စီရင်ချက်ချမှတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့နေ့ကိုပဲ ကျုပ် မှုတ်လင့်နေရတော့တာပေါ့ဗျာ။

တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်။ အမှန်တရားဆိုတာ တစ်ချိန် မှာတော့ အဖြစ်မှန်ပေါ်လာရမှာပေါ့ဗျာနော်...။

ကဲ... ကျုပ်မပြောဘူးလား။ အမှန်တရားဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အဖြေမှန် ပေါ်လာရမယ်ဆိုတာလေ။ အခုပေါ်ပြီလား။ ဘာလဲသိလား။ ခင်ဗျားသိချင်မှာပါ။ မိငွေးစိန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့ကို အမှောင်ထဲမှာ မတရားစော်ကားဖို့ကြံစည်အားထုတ်တဲ့လူကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သေသေချာချာမမှတ်မိဘူးဗျ။ မတရားကျင့်တဲ့လူက ထပြေးသွားတော့မှ လဲကျနေသူကိုတွေ့ရလို့ အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းခဲ့တာလို့ ဆိုပါတယ်။

မိငွေးစိန် စွပ်စွဲထားတဲ့ တရားခံက သေချာရဲ့လား။ မှတ်မိခဲ့လား။ သူကော တကယ်ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကျုပ်ဖက်ကရှေ့နေက မေးတော့ သူမဖြေနိုင်တော့ဘူးလေ။ အကာလ ညအချိန်လည်းဖြေပြန်။ လရောင်ကလည်းမရှိ သစ်ပင်အောက်မှာဆိုတော့ အမှောင်ထဲမှာ အခိုက်ဇာတ်လမ်းခင်းခဲ့သူကို မမြင်ရ မတွေ့ရနဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိဘူးတဲ့။ ကိစ္စကိုမှန်းဆပြီး အရမ်းစွပ်စွဲထားတာဆိုတော့ တစ်ဖက်သတ်ကျလွန်းနေတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ ဓာတုဗေဒဌာနမှာ အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က သိမ်းဆည်းခဲ့တဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို စစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ ကျုပ်နဲ့ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်မှန်က ပေါ်လာရတာပေါ့ဗျာ။

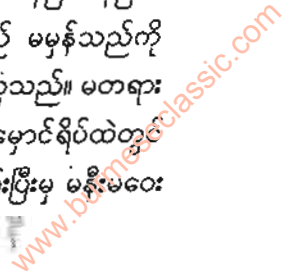
အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတာပေါ့ဗျာ။ တရားကို နတ်စောင့်ပဲတယ်လို့ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပါပြီလေ။ ဒါပေမယ့် မပြီးသေးတာ က နံရံလေးဘက်ရှိတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲဝင်ပြီးရင်

ပြန်ထွက်ဖို့ ခက်တယ်ဗျ။ တရားရုံးတော်က အမိန့်မကျမချင်း သွက်လို့မရသေး ဘူးလေ။ ခဏတော့ သည်းခံရတာပေါ့ဗျာ။

သည်နေ့ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ရင်အခွန်ရဆုံးသောနေ့ပေါ့ဗျာ။ အဟော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့လို့ဆိုရင်လည်း ပြောလို့ရတယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ သဲဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ တရားရုံးတော်က အပြီးသတ်စီရင်ချက်ချမှန်နေ့လေ။ ကဲ... ကြားချင်ရင် နားဆင်ပေတော့ဗျာ။

တရားခံ မိငွေးစိန်သည်မိမိအား မတော်မတရားပြုကျင့်ရန် ကြံစည်အားထုတ်သူ တရားခံအား ကျူးလွန်နေချိန်က လူကိုမမှတ်မိဘဲ တရားခံထပြေးသွားပြီးမှ တရားခံဟု ထင်ရသူကို ဖမ်းမိပြီး သက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးပြမှု မိမိအားကျူးလွန်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်သူ ဖြစ်ရမည်ဟုထင်၍ တရားစွဲဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တရားခံက ထုချေတင်ရာတွင် ရုံးတော်က သံသယဖြစ်စရာ အောင်းပုံကို ကျိုးကြောင်းဖော်ပြရာ၌ အမှုအချင်းဖြစ်သောအချိန်မှာ အကာလ ညအချိန်လည်းဖြစ်သည်။ လရောင်ကလည်းမရှိ သစ်ပင်အောက် အမှောင်တွင်ဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မည်သည့် အလင်းရောင်မှ မရှိခြင်း စသော အခြေအနေဖြစ်နေခြင်း ဦးကြောင့် တရားခံ၏ လျှောက်လဲချက် မှန်သည် မမှန်သည်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်ခဲယဉ်းလှသည်။ မတရားကျင့်ကြံရန် ကြံစည်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့စဉ်က မှောင်ရိပ်ထဲတွင် တရားခံ၏ မျက်နှာကို မမှတ်မိပါ။ တရားခံထပြေးပြီးမှ မနီးမဝေး

တွင် တရားခံဟု ထင်ရသူကို ဖမ်းမိပြီး တရားခံပါဟု စွပ်စွဲခဲ့၍ ရုံးတင်ခြင်းမှာ များစွာသံသယဖြစ်စရာ ရှိနေပေသည်။

မောင်ရိပ်ထဲတွင် မိဋ္ဌေးစိန် ကျင့်ကြံခံရစဉ်က တရားခံပါဟု စွပ်စွဲခံထားရသူသည် အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ အမှတ်မထင် ရောက်လာရပါသည်ဟု တင်ပြခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုသို့ရောက် လာခဲ့သည်ကို မိဋ္ဌေးစိန်က မြင်လိုက်မိပါသလား၊ မမြင်ဘူးလားဟု တရားခံ၏ရှေ့နေက မေးသောအခါ မောင်နေသောပတ်ဝန်းကျင် တွင် ပက်လက်လဲနေသဖြင့် အခြားသူ လူရိပ်လူရောင် မမြင်မိပါဟု ထွက်ဆိုထားလေသည်။

ထို့အပြင် အမှောင်ထဲမှာဟုဆိုသော်လည်း သစ်ပင်အောက် လေဟာပြင်အမှောင်ထဲတွင် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ မျက်နှာချင်း နီးကပ်နေသောကြောင့် တရားခံ၏မျက်နှာကို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အရ ရေးရေးမျှ ခန့်မှန်းမြင်နိုင်သည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုအချက်ကို တရားလိုအား မေးသောအခါ ရေးရေးတော့မြင်ပါသည်။ ထိုတရား ခံကို အသေအချာ မမှတ်မိပါဟု အတိအလင်း ဝန်ခံချက်ရရှိ ထားခြင်းကြောင့် တရားခံအား အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်မည်ဆိုပါ လျှင် သံသယ၏အကျိုးခံစားမှုကို မျက်ကွယ်ပြုရာကျပေတော့မည်။

ထိုတရားခံအား ဒွိဟသံသယဖြစ်နေ၍ သက်ဆိုင်ရာဓာတ် ပေးဒဏ်သို့ အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က တရားခံ တရားလိုတို့၏ အဝင်

အစားများကို စစ်ဆေးသောအခါ သက်သေခံအထောက်အထား ဘစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရှိခဲ့ရပေ။ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်မှာလည်း မျက်မြင် သက်သေအဖြစ် တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဤအမှုအား ရုံးတော်မှ အစား သေ လွတ်လိုက်သည်ဟု အဆုံးသတ်စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက် သည်။

ကဲ... ကျုပ်အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား သည်း ကျုပ်လိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြုံရအောင် ဆင်ခြင်ပြီးနေပေါ့ဗျာ၊ လွဲမရှောင်သာလို့ ကြိုလာခဲ့ရင်တောင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာလုပ်ရ သ်ဆိုတာကိုတော့ ကြိုတင်ပြီး စဉ်းစားထားပေါ့ဗျာနော်။ အသွား တော် တစ်လှမ်းဆိုလေတော့ အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပေါ့ဗျာ။

**နှစ်သွယ်လမ်းမှား
လျှောက်မိသူ**

နှစ်သွယ်လမ်းမှား လျှောက်မိသူ

(၁)

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး လယ်ဝေးမြို့နယ် သစ်ပုတ်ပင်
 ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းတွင် စခန်းမှူး ရဲအုပ်မောင်မောင်တင့်မှာ နံနက်ပိုင်း
 လုပ်ဆောင် ဖွယ်ရာများဖြစ်သော အချုပ်ခန်းစစ်ဆေးခြင်း၊ အလံ
 တိုင်ရှေ့တွင် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ တန်းစီခြင်း အစရှိသော ဆောင်ရွက်
 စရာ ကိစ္စများ ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် မိမိရုံးခန်းအတွင်းဝင်
 ၍ ခေတ္တအနားယူနေမိသည်။

မကြာမီတွင် စခန်းမှူးရုံးခန်းအတွင်းသို့ တာဝန်မှူးရဲတပ်ကြပ်
 ကြီး စိုးသိန်း ရောက်လာကာ အလေးပြုပြီး သတင်းလာပို့သည်။

“ဆရာတင့်ရေ၊ အောင်မြေယာကျေးရွာက ဖွတ်ချီးချောင်း တောင်ဘက်ကမ်းစပ်မှာ သဲတွဲနဲ့ဖုံးထားတဲ့ အမျိုးသမီးအလောင်း ကို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ထင်းခွတ်ပြန်လာကြတဲ့ မင်းပြင်ရွာသားနှစ် ယောက် လာပြီးသတင်းပို့နေတယ်. . .”

‘ဟာ ဒါဖြင့် မနက်စောစောကတင်ပဲ မင်းပြင်ကျေးရွာက အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ လူပျောက်တိုင်ထား သေးတယ်ဗျာ၊ အဲဒါများဖြစ်နေမလား မသိဘူး။ အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြမယ်ဗျာ၊ သတင်းလာပို့တဲ့ ရွာသား နှစ်ယောက်ကိုလည်း အဲဒီနေရာကို လိုက်ပြပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းလိုက်ပါ’

ချက်ချင်းပင် စခန်းမှူး မောင်မောင်တင့်က တာဝန်မှူး ရဲတပ် ကြပ်ကြီး စိုးသိန်းကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကြိုတင်လုပ်ဆောင် ရမည့် ကိစ္စအဝဝကို စီမံပြီး မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ သတင်းပို့ရပြန် သည်။

ထို့နောက် မှုခင်းစုံစမ်းရေး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ အမျိုး သမီး အလောင်းရှိရာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဖွတ်ချီးချောင်း ကမ်းစပ်သို့ရောက်ကြသောအခါ သဲများပေလူးနေသော အမျိုး သမီးကြီး၏ အလောင်းကို မှောက်လျက်သား တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ. . . ဒါ မင်းပြင်ရွာက ဒေါ်သိန်းမြကြီးပဲဗျ၊ ခုမှပဲ သေသေ

ချာချာ ကြည့်မိတော့တယ်။ မနေ့ ညနေပိုင်းက အောင်မြေယာ ကျေးရွာဘက်မှာ ဈေးဝယ်သွားရင်း ညက ပြန်မရောက်လို့သူ ယောက်ျား ကိုကြည့်မြင့် လိုက်ရှာနေတယ်လို့တောင် ကြားလိုက်မိ သေးတယ်”

လမ်းပြလိုက်လာခဲ့သော မင်းပြင်ရွာသားတစ်ယောက်က ပြောနေပါသည်။ သေဆုံးသူဒေါ်သိန်းမြ မည်ကဲ့သို့သောအကြောင်း ကြောင့် အခုလိုသေဆုံးနေရကြောင်းကို ဆက်လက်စုံစမ်းစစ်ဆေး နိုင်ရန် စခန်းမှူး ဦးမောင်မောင်တင့်က မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲခြင်း၊ မှုခင်း မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခြင်း၊ သဲလွန်စရနိုင်သော အခြေ အနေများကို စစ်ဆေး၍ပြီး ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်တာ အလောင်းအား ရဲဆေးစာရေး၍ လိုအပ်သော ဆေးစစ်ချက်ရယူ နိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

“ကဲ. . . ဆရာကျော်မြင့်ရေ၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ တာဝန် ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ပြီးသွားပါပြီ။ ဒီအမှုကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ် နိုင်ဖို့ ဆရာကျော်မြင့်ကပဲ ဆက်လက်ပြီး တာဝန်ယူတော့ဗျာ”

သစ်ပုတ်ပင် ရဲစခန်းမှူးကြီး ဦးမောင်မောင်တင့်က နယ်ထိန်း ရဲတပ်ကြပ်ကြီးကျော်မြင့်ကို တာဝန်လွှဲမြောင်းပေးအပ်လိုက်ပါ သည်။

“သေသူရဲ့ အနေအထားကို ကြည့်ရတာ ဘာခက်ရာမှလည်း

မရှိဘူး။ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်များ ကိုက် သွားတာများလား မသိဘူးနော်”

လမ်းပြလိုက်လာခဲ့သော ရွာသားတစ်ယောက်က သူ၏ထင် မြင်ချက်ကို ပြောပြပါသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဟိုမှာတွေ့လား.. အလောင်းကို ဆွဲယူလာတဲ့ စွတ်ကြောင်းအရာက အထင်းသားကြီး ရှိနေတာရယ်၊ ပြီးတော့ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားထားတဲ့ သဲတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထား တာရယ်က လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းနေတာပဲ’

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ကျော်မြင့်က သူ့အတွေ့အကြုံအရ ရှင်းပြနေပါသည်။ ရခဲလှတဲ့ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ဘယ်သူက များ သွေးအေးအေးနဲ့ဘယ်လိုများ သတ်သွားရတာလဲ။ အာကြောင့် သတ်သွားရတာလဲဆိုတာကိုတော့ဖြင့် စဉ်းစားရလေလေ ဦးနှောက် ခြောက်ရလေလေဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ အမှုမှန်ပေါ် ပေါက်နိုင်ရေးကိုတော့ ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအရ ကြိုးပမ်းရလေ တော့သည်။

(၂)

“ကိုမင်းဒင်ဆိုတာ”

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မင်းဒင်ပါ’

“ကိုမင်းဒင် အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် မင်းပြင်ဘူတာ၌ ရထားစီးရန် စောင့် ဆိုင်း နေခိုက် အမည်မသိ လူစိမ်းတစ်ယောက်က လာ၍မေးမြန်း နေသဖြင့် မင်းဒင်က စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါ သည်။

အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်ခုံးကောင်း ကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့ဖြင့် ဥပမိ ခန့်ညားမှုရှိပြီး ကျားရဲတစ် ကောင်ကဲ့သို့သော မျက်လုံးတစ်စုံ၏ စူးရှမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရလေသည်။

“စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ဒီပစ္စည်းလေးတွေက ကိုမင်းဒင်ရဲ့ ပစ္စည်း တွေ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

လူစိမ်းဖြစ်သူက ဆင်စွယ်ရောင်ခေါက်ထီးနှင့် သစ်သား လောက်လေးခွကို ထုတ်ပြပါသည်။

‘ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းလေးတွေပါ။ ဒါတွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ ဟင်..’

“နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေက ကိုမင်းဒင် ပစ္စည်းဆိုရင် အခု ကိုမင်းဒင်သွားမယ့်ခရီးစဉ်ကိုဖျက်ပြီး ကျွန်တော် နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

‘ဗျာ... ကျွန်တော် ဘယ်ကိုလိုက်ခဲ့ရမှာလဲ’

“စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က တာဝန်အရရှိပါ။ ကိုမင်း ဒင်ကို ဖမ်းဆီးစရာရှိလို့ စခန်းရှောက်မှပဲ ပြေရှင်းကြတာပေါ့”

ကိုမင်းဒင်ခင်မှာ ဒုတိယအကြိမ်ပင် မဗျာနိုင်တော့ဘဲ အမည် မသိ လူစိမ်းတစ်ဦး၏ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခွာခဲ့ရလေသည်။

“ကဲ ကိုမင်းဒင်၊ အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်ထား လို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ က မလုပ်ချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုမင်းဒင်အနေနဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ရဲရဲဝံ့ ခံလိုက်ပါဗျာ”

စခန်းမှူးကြီး ဦးမောင်မောင်တင့်က တိုရှင်း၊ လိုရင်းကို အချိန် တိုတိုနှင့် ပြီးပြတ်စေချင်သဖြင့် ထွေထွေထူးထူး မေးမနေတော့ဘဲ အမှုကို ခိုင်မာစွာတည်ဆောက်လိုသဖြင့် တရားခံမင်းဒင်အား ဝန်ခံ ပြောဆိုချက်ထွက်ဆိုရန် စောင်းခံလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတော့မယ်။ တကယ်

စော့ ကျွန်တော့်ကြောင့် သေဆုံးသွားရတဲ့ ဒေါ်သိန်းမြကို သေစေ လိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ကျွန်တော်သတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်သအလျောက် မဆင်မခြင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မိရာက လက်လွန်သွား ခဲ့တာပါ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါခင်ဗျာ..’

(၃)

“ဒီတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ပါကွ မင်းဒင်ရ၊ မင်းသိပ်ပြီး မမူး သေးပါဘူးကွာ”

‘ဟာ ဘာဖြစ်လို့ မမူးဘဲနေရမှာလဲကွ စံလှိုင်ရ၊ အခုပဲ တို့နှစ် ယောက်သောက်တာ အရက်တစ်လုံး ကုန်သွားပြီ။ ငါ ထပ်ပြီး မသောက်ချင်တော့ပါဘူးကွာ”

“သောက်စမ်းပါကွာ မင်းဒင်ကလည်း သွေးကြောင်နေပြန်ပါ ပြီ၊ ဘာလဲ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဟိုကိစ္စ မကြေမလည်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ် လား”

‘အေး... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ တန့်န့် ဖြစ်နေ တယ်ကွ၊ ငါ့ကိုများ ကြက်သူနီးလေး ဘာလေးနဲ့လေး။ ပြောတဲ့လူကို များ သိရင်တော့လားကွာ ဟင်း..’

“မင်းဒင်.. မင်းဒင်၊ မင်းက ဒီလောက်တောင် မကြေမချမ်း ဖြစ်နေရအောင် ဘယ်လောက်များ စိတ်နာစရာကောင်းနေလို့လဲ

ကွာ။ ပြောတဲ့လူကိုသိရင်တော့ကော မင်းက ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”
နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်မှစပြီး အောင်မြေယာ ကျေးရွာထိပ်မှ
ဦးဖိုးကြီး အရက်ဆိုင်တွင် အရက်အတူ သောက်နေကြသော စံလှိုင်
နှင့် မင်းဒင်တို့ အချီအချ စကားပြောနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ မင်းဒင်က ကြက်ခိုးခြင်းမဟုတ်ဘဲ လယ်ကြွက်
ကြီး တစ်ကောင်ကို လောက်လေးခွနှင့်ပစ်လိုက်ရာမှ ခြံစည်းရိုး
ဘေးတွင် အစာလာစားနေသော ဦးဖိုးထူးအိမ်က ကြက်ဖကြီး
တစ်ကောင်ကို ထိမှန်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စကားဆိုသည့်
အတိုင်း ကားသွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို ကြက်သူခိုးလို့ လိုက်ပြောနေတဲ့လူကို မင်းသိလား
စံလှိုင်”

‘သိတာပေါ့ကွာ မင်းဒင်ရဲ့’

“ကဲ . . ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ကြက်သူခိုးပါလို့ ရွာထဲမှာ
လိုက်ပြောနေတာ”

မင်းဒင်က ဖန်ခွက်ထဲတွင် ထည့်ထားသောအရက်ကို မော့
သောက်လိုက်ပြီး စံလှိုင်ပြောလာမည့်စကားကို ငဲ့လင့်နေပါသည်။

‘ဘယ်သူရှိရမှာလဲကွာ မင်းဒင်ရဲ့ မင်းရဲ့ တစ်အိမ်ကျော်က
ဒေါ်သိန်းမြကြီး လိုက်ပြောနေတာလေကွာ၊ တစ်ရွာလုံးတောင် နဲ့
နေလောက်ပြီ’

“တောက် . . တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စလည်း
ဟုတ်၊ ကိုယ့်နဲ့လည်းဘာမှမဆိုင်ပဲနဲ့၊ နေရာတကာ စပ်စပ်စုစုလိုက်
သုပ်နေတာ၊ အဲဒါ ငါ့ကို အရှက်လိုက်ခွဲနေတာကွ။ ငါ့အရှက်တကွ
အကျိုးနည်းဖြစ်ရသလို သူ့ကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဆုံးမပြ
လိုက်ဦးမယ် . . ”

‘အေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒီမိန်းမကြီးကို ပညာပေးသင့်တာ
ကြာပြီ၊ ဟိုတလောတုန်းကလဲ ဖိုးခွားလေးတို့ဒြိထဲက ကြွေကျနေတဲ့
သရက်သီးကို ကောက်မိလို့ ငါ့ကို သရက်သီးကို ခိုးပါတယ်လို့
လျှောက်ပြောနေတာကွ’

အရက်အရှိန်ကလေးက မြင့်လာပြီဆိုတော့ သွေးကဆူလာကြ
ပြီဖြစ်သည်။ စံလှိုင်ကလည်း မီးလောင်ရာလေပင့် ဆိုသလို မြောက်
သိုး ပင့်ကော်လုပ်၍ ချွန်တွန်း လုပ်လိုက်သောအခါ မင်းဒင်
ဘစ်ယောက် နားထင်သို့ပင် သွေးက ရောက်သွားခဲ့ရပါသည်။

အောင်မြေယာကျေးရွာ၏ ဆည်းဆာအလှ ညနေချမ်း အချိန်
ကလေးသည် သာယာလှပ ရှုမောမဆုံးအောင်ပင် ရှိနေသည်။ ထို
အချိန် ထိုကာလ၌ ကျေးရွာအလှ သဘာဝ ရှုခင်းများကို မခံစားနိုင်
အားသော မင်းဒင်နှင့်တစ်ဘက်ရွာ သစ်ပုတ်ပင်စေးမှ ပြန်လာ
သော ဒေါ်သိန်းမြနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြလေတော့သည်။
မင်းဒင် အရက်မူးလာမှန်းသိသဖြင့် ဒေါ်သိန်းမြက ရှောင်လွှဲ

သွားရန် လမ်းဘေးတစ်ဘက်သို့ ကပ်ပေးလိုက်သော်လည်း ဒေါ်သိန်းမြ ရှောင်လွှဲရာဘက်သို့ မင်းဒင်ကရှေ့မှ ကာဆီးလိုက်လေသည်။ နေဝင်ပြီးဖျ အချိန်ကလည်းဖြစ်၊ လူကလည်း ပြတ်နေသဖြင့် မင်းဒင်နှင့် ဒေါ်သိန်းမြတို့ ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြဘိသကဲ့သို့ မကြေပွဲကိုနှုံကြရန် မာန်စောင်နေကြပေတော့သည်။

“ခဏလေးနေပါဦး ဒေါ်သိန်းမြရဲ့ ကျွန်တော်စကားနည်းနည်းလောက် ပြောစရာရှိလို့ပါ”

မင်းဒင်က အာလေးလျှာလေးနှင့် ဒေါ်သိန်းမြကို ပြောနေပါသည်။

‘နောက်မှပဲပြောပါ... မောင်မင်းဒင်ရယ်၊ အဒေါ်အိမ်မှာ ညနေ စာ ထမင်းမချက်ရသေးဘူးကွဲ့’

ဒေါ်သိန်းမြက ခေါင်းပေါ်တွင်ရွက်ထားသော ဆန်ထုပ်နှင့် ဟင်းချက်စရာများကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောနေပါသည်။

“ထမင်းဟင်းက ဘယ်အချိန် ချက်စားစား ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တုန်း၊ ဆုံတုန်းလေး စာရင်းရှင်းလိုက်ရအောင်လား”

‘ဘာစာရင်းတွေများ ရှင်းစရာရှိလို့လဲကွယ်၊ အဒေါ်ဘာမှ နားမလည်ဘူး’

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲ ဒေါ်သိန်းမြရဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက

ကျွန်တော် လေးခွနဲ့ပစ်မိလို့ ဦးဖိုးထွန်းကြက်ဖုကြီးကို ထိသွားတာကို ကျွန်တော်ကြက်သူခိုးပါလို့ ရွာထဲမှာ လိုက်ပြောနေတာလေ”

မင်းဒင်က ဒေါ်သိန်းမြရဲ့ မျက်နှာတည့်တည့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေသောကြောင့် ဒေါ်သိန်းမြက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာနဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်သောအခါ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ချော်နင်းမိလိုက်ပြီး ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားခဲ့ရပါသည်။ ဒေါ်သိန်းမြ ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ထားသော ဆန်ထုပ်နှင့် ဟင်းချက်စရာများ လွင့်စင်ကျကုန်တော့သည်။

အရက်ရှိန်တက်နေသောမင်းဒင်က လဲကျနေသော ဒေါ်သိန်းမြကို အပေါ်စီးမှနေ၍ လည်ပင်းကို တအားကုန်ညှစ်ပြီး သဲများဆုပ်ယူကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်သိန်းမြလည်း ခွန်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ပါသော်လည်း ယောက်ျားအားနှင့် ဖိနှိပ်ထားခြင်း ခံထားရသဖြင့် လေးငါးမိနစ်အတွင်းမှာပင် ခလွပ်ရှားနိုင်တော့ဘဲ ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါမှာပင် မင်းဒင်လည်း ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်စွာဖြင့် ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းနေပြီဖြစ်သော ဒေါ်သိန်းမြ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဖွတ်ချိုးချောင်းတောင်ဘက်သို့ ဆွဲယူသွားပြီး သဲများဖြင့်ဖုံးအုပ်ခဲ့လေသည်။

ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရသဖြင့် ပီရိသေသပ်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဆင်စွယ်ရောင် ခေါက်ထားနှင့် သစ်သား လောက်လေးခွမှာလည်း ထိုနေရာ၌ပင် ကျကျန်ခဲ့ရ

လေတော့သည်။ ဆန်ထုပ်နှင့် အခြား ဟင်းချက်စရာများကိုတော့ ချောင်းနံဘေးရှိ ခြံပုတ်အတွင်းထဲသို့ ပစ်ချပြီး ဝှက်ထားခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိုက်မဲမှုနဲ့ မဆင်မခြင်လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ဆရာတို့ပေးတဲ့အပြစ်တွေကို ကျွန်တော်ခံပါတော့မယ်”

ကိုမင်းဒင်အနေနဲ့က ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ခံရဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ဗျာ၊ အခု ကိုမင်းဒင် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုက တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုမင်းဒင်ရဲ့ ဝန်ခံထွက်ဆိုချက်အရ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တာရယ်၊ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာရယ်က တစ်ပြိုင်တည်းနဲ့ ပြစ်မှုကြီးနှစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ကလည်း ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရတော့ မှာပေါ့ဗျာ’

စခန်းမှူးကြီး ဦးမောင်မောင်တင်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့ တရားခံ ကိုမင်းဒင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ(ပ)၃၈/၂၀၀၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၂/၂၀၁ အရ အမှုဖွင့် အရေးယူဆောင်ရွက်ပြီး အမြန်ဆုံး တရားစွဲတင်ပို့ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ ကိုမင်းဒင် အနေဖြင့် ကိုယ်ပြုမိခဲ့တဲ့အမှု ကိုယ်သာခံပေတော့မည်။ လူဆိုတာ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမယ်လေ။

ယခုရေးသားတင်ပြသော . . .

‘နှစ်သွယ်လမ်းမှားလျှောက်မိသူ’ ဝတ္ထုတိုစာစုမှာ နန္ဒလေးတိုင်း လယ်ဝေးမြို့နယ် သစ်ပုတ်ပင်ကျေးရွာ၌ ၁၆-၇-၂၀၀၃ နေ့တွင် အမှန်တကယ်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောပြသဖြင့် ဖြစ်စဉ်အချို့နှင့်အမည်များကို လွှဲပြောင်းရေးသား တင်ပြထားပါသည်။

ချစ်၍ခေါ်ရာ

ချစ်၍ ခေါ်ရာ

(၁)

ဝေမာရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ကိုကိုအောင်နှင့် တွေ့ကြုံ ဆုံစည်းခဲ့ကြရသည့် အချိန်ပိုင်းတွေဟာ လောကနိဗ္ဗာန်လေး ဘစ်ခုလို ထင်မိခဲ့လေသည်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုသည့်အတိုင်း ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီး၊ ကိုယ့်ခရီးကို လျှောက်ခဲ့မိပြီဆိုပြန်တော့ သည်း ဝေမာရဲ့ဘဝမှာ နောင်တဆိုတာ မရနိုင်တော့ပါ။

ဝေမာရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှားခဲ့ရပြီလို့ သိခဲ့ရတဲ့အချိန်ဟာ နောက်ကျလို့ဖြင့် သွားခဲ့ရပါပြီ။

ကိုကိုအောင်နဲ့ ဝေမာတို့ ချိန်းတွေ့ကြသည့်အခါတိုင်း “ကိုကို ချီ လက်ထပ်ကြရအောင် ဝေမာရယ်”လို့ တဖွဖွ ပြောခဲ့တုန်းက ဝေမာ အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းခဲ့ပါသည်။

“ပညာရေး တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ဒုက္ခတွေ့ရောက်ကုန်မှာပေါ့ ကိုအောင်ရယ်”လို့ ဝေမာ ပြောခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့ ဝေမာ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ကိုကိုအောင်ခေါ် ရာနောက်ကို လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

သည်ဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း ဘယ်သူကမှ တိုက်တွန်း၍မဟုတ်ပါ။ မိမိဆန္ဒအလျောက် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဝေမာတို့နေတာက ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း လူနေအိမ် ခပ်ကျဲကျဲ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ဝေမာရဲ့အဖေက စက်မှုလုပ်ငန်းခွဲ စက်တစ်ခုတွင် လက်ထောက်မန်နေဂျာဖြစ်ပြီး အမေဖြစ်သူက ရာသီပေါ် ကုန်မျိုးစုံကို လမ်းထိပ်တွင်ရောင်းချပြီး မိသားစု တာဝန်ကို တစ်ဘက်တစ်လမ်းမှဖြည့်ဆည်းပေးနေရသည်။

ဝေမာမှာ မောင်လေးတစ်ယောက်တော့ရှိပါသည်။ သူ့ကုလား သေးတော့လူလားမြောက်အောင်မြေတောင်မြောက်ပေးနေရသည်။ ဒါပေမယ့် အမေဈေးရောင်းသည့်အခါတွင် ကူဖော်လောင်ဘက်တော့ ရပါသည်။ ဝေမာမိသားစုရဲ့အကြောင်းကတော့ ဤမျှသာပါ။

ခုတလော ဝေမာ စိတ်တွေ ညစ်နေမိသည်။ ဘာရယ်လို့လည်း အဖြေရှာ၍မရခဲ့ပါ။ အသေချာ ပြောနိုင်တာကတော့ သည်နှစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကျခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဝေမာ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။ အဖေဖြစ်သူ၏ လုပ်ငန်း အဆင်မပြေမှုများကြောင့်မိသားစုစီးပွားရေးက အနုတ်လက္ခဏာကို ပြနေပြီဖြစ်သည်။

သည်နှစ် ဆယ်တန်းမအောင်လျှင် အမေနှင့် ဈေးဝိုင်းရောင်း ခုမယ်လို့ အဖေနဲ့ အမေကပြောတော့ ဝေမာပို၍ပို၍စိတ်ညစ် ခိတ်ရှုပ်မိပါသည်။ ဝေမာက ဈေးရောင်းတာကို လုံးဝ ဝါသနာမပါ ခဲ့ပေ။ လမ်းထိပ်မှာ ဈေးထွက်ရောင်းရမှာကို ဝေမာက ရှက်နေမိ သည်။ ဆယ်တန်းမအောင်လို့ ဈေးရောင်းနေရတာလေလို့ ပတ်ဝန်း ကျင်က ဝိုင်းပြီးကဲ့ရဲ့မှာကို စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝေမာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘာ . . ဘာပြောတယ်၊ ဘယ်လိုဘယ်လို၊ ဝေမာ အိမ်မပြန် တော့ဘူး . . ဟုတ်လား ဝေမာ”

‘ဟုတ်တယ်လေ ကိုအောင်ရယ်၊ ဝေမာ ကိုအောင်ခေါ်ရာ နောက်ကို လိုက်ခဲ့တော့မယ်။ ကိုအောင်နဲ့ အတူတူ လိုက်နေတော့ မယ်လို့ပြောတာ’

ကိုကိုအောင် မျှော်လင့်မထားသော စကားလုံးတွေက ဝေမာရဲ့ နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်အန်လာသောအခါ ကိုကိုအောင်နားကိုပင် ချိန်နိုင်သလို ဖြစ်သွားရပါသည်။-

“ဝေမာ . . တကယ်ပြောတာလား ဝေမာရယ်။ ကိုကိုလေ ဝေမာ့ကို ချစ်ရလွန်းလို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ရတဲ့ရက်တွေ

မနည်းတော့ပါဘူး။ ဝေမာရယ်”

ကိုကိုအောင်က ထိုသို့ပြောရင်း ဝေမာကိုယ်လုံးကလေးကို အားရဝမ်းသာစွာတင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိပါသည်။

“လွတ်ပါဦး ကိုကိုရယ်၊ ဝေမာ မနေတတ်တော့ဘူး။ အသက်ရှု ကျပ်လာပြီ။ ဟိုမှာလူတွေကြည့်နေတယ် ရှက်စရာကြီး”

ကိုကိုအောင်က သွယ်ယှက်ထားသောလက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြည့်လျော့ပေးလိုက်သည်။ သည်အချိန် သည်အခါလေးသည်က ချစ်သူနှစ်ဦးလုံးရဲ့ ရင်ထဲ အသည်းထဲတွင် ကြည်နူးရိပ်ကလေးများ ယှက်သန်းကာ အပြုံးကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် သံယောဇဉ်ကြီး ရစ် နှောင်တိုးခဲ့ကြလေသည်။

“ကဲ. . သွားကြစို့ဝေမာ”

“ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ ကို”

“ကိုကိုအိမ်ကိုပေါ့ ဝေမာရယ်”

ကိုကိုအောင်က မတ်တပ်ရပ်လျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း ပေးလိုက်ပါသည်။

ဝေမာက ကိုကိုအောင် ကမ်းပေးသော လက်နှစ်ဖက်ကို အလိုက်သင့် လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်သား မတ်တပ်ရပ်လျက် ရင်ချင်းအပ်မိချိန်မှာတော့ ရင်အခုန်ဆုံးနှင့် ကြည်နူးရဆုံးအချိန်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသော သာကေတ‘ရှုခင်းသာ’ပန်းခြံ ထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြပြီး ရွှေမြန်မာ ရန်ကုန်-သန်လျင် မိနီဘတ်(စ်)ကားဖြင့် ပန်းဆိုးတန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ပန်းဆိုးတန်းမှတစ်ဆင့် (၃၅)လမ်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး တိုက်အို ကြီးတစ်လုံးရဲ့ လှေကားထစ်များပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား တက်ခဲ့ကြ ပါသည်။ တတိယမြောက်အထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုကိုအောင်က အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲဟေ့. . ”

“ငါပါကွာ၊ ကိုကိုအောင်ပါ”

“ဪ. . . ကိုကိုအောင်၊ လာ အထဲဝင်ခဲ့လေ၊ ငါက ဘယ်သူတွေလဲလို့”

“ရှင်”

အထဲမှ တံခါးချပ်ကိုဖွင့်ရင်း အထဲဝင်ခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်သူကို ကိုကိုအောင်က ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ပြီး စကား မပြောရန် ဟန့်တားလိုက်ပါသည်။

“ဝေမာ. . လာလေ အထဲကိုဝင်”

ချစ်ရသူနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရသော ဝေမာရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေပါသည်။

“လာပါ ဝေမာရဲ့၊ ဒါ ကိုကိုရဲ့ သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်ဝင်းတဲ့။ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး။ ကိုကိုတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်အခက်အခဲရှိရင် တစ်ယောက်က အမြဲကူညီနေကျပဲ”

“ဟင်း... ကိုကို ပြောတော့ ကိုကိုအိမ်ကိုသွားမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ဝေမာရဲ့၊ အခုလောလောဆယ် ဘာမှ မစီစဉ်ရသေးလို့ ဒီမှာခဏနေပြီး ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို အကျိုး အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီးမှ အိမ်ကိုသွားကြမယ်လေ”

ကိုကိုအောင်သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်ဝင်းရှေ့တွင် အနေ အထိုင်ခက်နေသောဝေမာကို ကိုကိုအောင်က နှစ်သိမ့်စကား ဆိုနေ ပါသည်။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ငါ့သူငယ်ချင်းက မိန်းမခိုးလာ တာကိုး။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ ပေါက်ကရတွေ မပြောမိသေး လို့၊ ကဲ... ကဲ... ဒီည ညီမအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ အားနာနေ စရာမလိုဘူးနော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်း ကိုကိုအောင်က ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ခင်တာဗျ”

ကိုကိုအောင်၏ သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်ဝင်းက ဘယ်လို စကားတွေ ပြောမည်ကို မသိရသေးပေမယ့် ဝေမာရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီး တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရပါသည်။ တိုက်ခန်းထဲသို့စပြီး ဝင်လိုက်ချိန်မှစပြီး မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေသလို အိုက်စပ်စပ်နှင့် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေမိသည်။

ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်မှုတွေကလည်း ဝေမာရဲ့ မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်နေပေသည်။ ဒါကိုပင် အကင်းပါးလှသော ကိုကို အောင်က ဝေမာ ကျွန်ပြန်နေသည်ကို ရိပ်စားမိပြီးဖြစ်လေသည်။

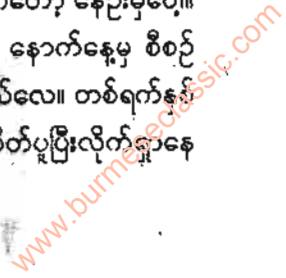
“ထိုင်လေ ဝေမာ”

ကိုကိုအောင်က ဝေမာလက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ကွပ်ယှစ်ပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့မိပြီ ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးက အားကိုးအားထား စရာ အနားမှာရှိနေပြီပဲလေဟု စိတ်ကိုတင်းပြီး နေလိုက်ပါသည်။

“ဝေမာကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခု စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။ ဘာမှမစိုး ခိုမိပါနဲ့ ဝေမာရယ်၊ ကိုကိုတစ်ယောက်လုံး အနားမှာ ရှိနေတာပဲ” သည်လိုဆိုတော့လည်း ဝေမာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြန်ပါ သည်။

‘မဟုတ်သေးဘူး ကိုကိုရယ်၊ ဝေမာ ဒီအခန်းထဲမှာ အကြာကြီး ခနေချင်ဘူး။ လှောင်အိုက်နေတာပဲ။ အပြင်ကိုသွားကြရအောင်နော်’ ဝေမာက အသံကိန်မိပြီး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပါသည်။

“အိုကွာ ဝေမာကလည်း လုပ်ပြီ၊ ဒီမှာခဏတော့ နေဦးမှပေါ့။ ခုနေခါမှာ အပြင်ထွက်လို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ နောက်နေ့မှ စီစဉ် ရော့ရှိုတာ စီစဉ်ပြီး ကိုကိုတို့အိမ်ကို သွားကြမယ်လေ။ တစ်ရက်နှင့် ရက် လောက်ဆိုရင် အိမ်ကလူကြီးမိဘတွေ စိတ်ပူပြီးလိုက်ရှာနေ ကြပြီပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

‘ဝေမာ ဒီအခန်းထဲမှာနေရတာ အသက်ရှူကြပ်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ ခဏလေးထိုင်ရတာတောင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးနဲ့ စိတ်မသန့် သလိုပဲ။ ကြောက်တယ် ကိုကိုရယ်’

ကိုကိုအောင်နှင့် ဝေမာတို့အချီအချ စကားပြောနေကြစဉ်တွင် ကိုကိုအောင် သူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်ဝင်းက အပြင်ထွက်ရန် အဝတ်အစားလဲပြီးနေပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ . . သူငယ်ချင်း၊ ငါ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အပြင်ခဏသွားဦး မယ်။ အေးအေးဆေးဆေးသာ နေကြကွာ၊ ငါပြန်လာရင် မင်းတို့ စားဖို့သောက်ဖို့လည်း တစ်ခါတည်း စီစဉ်ခဲ့မယ်။ ငါ့ကိုပိုက်ဆံပေး လိုက်ဦး”

‘အေး . . ငေးကွာ သူငယ်ချင်း။ သိပ်အကြာကြီးမနေနဲ့ဦး ငါတို့ ဗိုက်ဆာနေပြီကွ’

ကိုကိုအောင်က ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျော်ကျော် ဝင်းက လှမ်းယူပြီး တိုက်လှေခါးထစ်များပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ရွှေလျားသွားခဲ့လေသည်။

(၃)

‘ဒေါက် . . ဒေါက် . . ဒေါက်’

“အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲဟေ့၊ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ပါ”

တံခါးခေါက်သံနှင့် ကျယ်လောင်လှသော အော်ခေါ်သံတို့ကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသော ဝေမာနှင့် ကိုကိုအောင်တို့ လန့်နိုးသွား ခဲ့ကြသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၂ နာရီကျော်နေပြီဖြစ် သည်။ ခုချိန်ထိ ကျော်ကျော်ဝင်းက ပြန်မလာသေး။

“ဟေ့ တံခါးဖွင့်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဒေါက် . . ဒေါက် . . ဒေါက်”

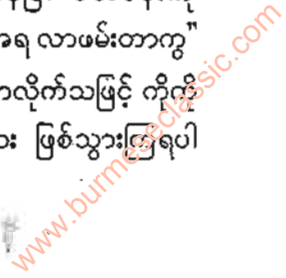
ခေါ်သံက ပို၍တင်းမာလာသဖြင့် ကိုကိုအောင်က အပြေး အလွှား တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ အရပ်လူကြီးများနှင့် ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်များကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကိုကိုအောင်ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ် သွားရပါသည်။ ဝေမာက ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး ကြောက်ရွံ့ နေပါသည်။

“တာဝန်အရ စစ်ဆေးစရာရှိလို့ မင်းတို့နှစ်ယောက် စခန်းကို လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေရှိသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် တည်း ရှိပါတယ်”

“ဘာလင်မယားလဲကွ၊ ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီ၊ ဒီအခန်းကို ဗြည့်တန်ဆာကိစ္စနဲ့ တိုင်ကြားထားလို့ သတင်းအရ လာမမ်းတာကွ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က ခပ်မာမာပြောလိုက်သဖြင့် ကိုကို အောင်နှင့်ဝေမာတို့ မျက်လုံးများ အဝိုင်းသား ဖြစ်သွားကြရပါ သည်။

“ဗျာ”

“ရှင်”

“ဟိုကောင်. . . ဟိုကောင် ကျော်ကျော်ဝင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားလဲ မသိပါဘူး။ ဒါ. . . ဒါ. . . ဒီနေ့မှခိုးလာတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီးစစ်စစ်ပါဗျာ”

“ကဲ. . . ဒါဖြင့်လည်း ဒီကိစ္စတွေကို စခန်းရောက်မှ ဖြေရှင်းကြပေတော့။ လူပွဲစားလုပ်နေတဲ့ ကျော်ကျော်ဝင်းကိုလည်း တရားဥပဒေအရ အရေးယူဖို့ စခန်းမှာ ခေါ်ထားပြီးပါပြီ”

နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ဝေမာ မှင်တက်နေမိရာက သက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားခဲ့ရပါသည်။

“ကိုကိုအောင်. . . ရှင်တို့. . . ရှင်တို့ ဘာတွေလဲဟင်၊ ကျွန်မဘဝ ပျက်စီးအောင် ရှင်တို့ကြံစည်ကြတာလား။ ကျွန်မကို ဒီခေါ်လာရအောင် ကျွန်မ မိန်းမပျက် မဟုတ်ဘူးရှင်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဝေမာရယ်။ ဒီကိစ္စတွေကို ကိုအောင်ဘာမှ မသိရပါဘူး. . . ဟိုကောင် ကျော်ကျော်ဝင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားသလဲဆိုတာ ကိုယ်လုံးဝ မသိရပါဘူး ဝေမာရယ်”

“အို. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ကိုကျွန်မ မပေါင်းနိုင်ဘူး။ ရှင့်ကိုလည်း မယုံတော့ဘူး။ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ မိန်းမပျက်လို့ အစွပ်စွဲခံရတာ သိပ်ရှက်တယ်”

“ဝေမာရယ်. . . ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်ရှင်းပြတာတို့ လက်ခံပါ”

“အို. . . ဘာမှ ရှင်းပြမနေနဲ့တော့။ ကျွန်မ ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး။ လူကြီးမင်းတို့ရယ် ကျွန်မ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ။ ကျွန်မဘဝ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ အဟင့်. . . အဟင့်. . . ဟင့်”

ဝေမာက ရှက်ရွံ့စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ နာကျည်းကြေကွဲစိတ်များနှင့် ရောထွေးကာ ပြောရင်းဆိုရင်း လူကြီးများကို တောင်းပန်ရင်းဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင် ချွေးပွဲချကာ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“ကဲ. . . ကဲ. . . ခလေးမ အခုမှ ငိုမနေနဲ့တော့။ ဦးတို့ကလည်း လူချိပ်လူကဲ ခတ်တတ်ပါတယ်။ မတော်မတရား ကိစ္စတွေကို မလိုအပ်ဘဲ မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဦးတို့က တာဝန်အရမို့ ခဏတော့လိုက်ခဲ့ကြပါဦး”

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ ရပ်မိရပ်ဖလူကြီးများနှင့်အတူ ကိုကိုအောင်၏ ဖခင်ဖြစ်သူပါ ကျောက်ကံတားရဲစခန်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ကိုကိုအောင်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးလူမောင်၏ မျက်နှာကြီးမှာ နီရဲတင်းမာနေပြီး ဒေါသယမ်းအိုးသဖွယ် အငွေ့များ လွှမ်းမိုးနေပါသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ခွေးမသား၊ မင်းကိုငါက ပညာတတ်ကြီးဖြစ်
အောင် အစစအရာရာ အလိုလိုက်ပြီး အကုန်အကျခံပညာသင်
ပေးနေရတာကွ။ ခုတော့ကွာ မင်းက မိဘရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှ
မထောက် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ခွေးဇာတ်ခင်းချင်တဲ့အကောင်”

ကြားရ ကြားရ နားဝမှာ မသက်သာလှပါ။ ကိုကိုအောင်နဲ့
ဝေမာကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှပင် ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍သာ
နေကြပါသည်။

“တောက်. . . ကွာ. . . ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ပြည့်တန်ဆာ
ခန်းကို ဒီကလေးမကိုခေါ်သွားရအောင် မင်းက ဘာလုပ်စားဦး
မလို့လဲကွ ဟေ”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သား ဒီအခန်းအကြောင်း ဘာမှမသိရပါ
ဘူး။ သားသူငယ်ချင်းက ဘာအကြောင်းကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် အေးအေး
ဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာနေနိုင်တယ်ဆိုလို့ ဒီအခန်းကို
မိန်းမခိုးမိသွားတာပါ”

“အေး. . . ကောင်းကြရောပေါ့ကွာ။ ပေါင်းတဲ့သူငယ်ချင်းက
လည်း ဘာကောင်မှန်းမသိ၊ ဘာမှ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်
သဘောနဲ့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်နေကြတာ မင်းအတွက် ငါ
ရင်လေးတယ် ငအောင်ရဲ့”

“ကဲ. . . ကဲ. . . ပြီးခဲ့တာတွေလဲ ပြီးခဲ့ပြီပဲ ဦးလူမောင်ရယ်၊
ကလေးတွေက ငယ်သေးတော့ ဘာမှသိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါဟာလည်း သူတို့အတွက် ဘဝပေးသင်ခန်းစာပဲပေါ့။ ခု ဘာဆက်
လုပ်ကြမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြတာပေါ့”

ရဲမှူးကြီး ဦးမောင်မောင်တင့်က ဖျောင်းဖျာပြောဆိုလိုက်မှပင်
ဦးလူမောင် စိတ်ဆိုးပြယ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ကဲ. . . ကဲ. . . ကလေးမ ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့တော့။ ဦးမေးတာ
ကို ပြောနော်။ မင်းတို့ကိစ္စ လက်လွန်ကုန်ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်း
မိဘတွေဆီကို အကြောင်းကြားပြီး ပြန်ပို့ပေးရမလား”

ရဲမှူးကြီးက ဝေမာဘက်သို့လှည့်ပြီး မေးလိုက်သောအခါ
ဝေမာရဲ့ဘဝ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူးရမယ့် ဘဝမျိုး ရောက်နေ
ပြီမို့ ဘာစကားမှပင် ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချ၍သာ ငိုကြွေး
နေမိပါတော့သည်။

ဝေမာရဲ့ဘဝ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကို မမျှော်မှန်းနိုင်တော့ပါ။
ဒေါသမိုးတွေ လွှမ်းမိုးနေသော ကိုကိုအောင်၏ ဖခင်ကြီး ဦးလူ
မောင် မျက်နှာကြီးနှင့် မတွေ့မမြင်ရသေးသော ကိုကိုအောင် မိသား
စု အသိုင်းဝိုင်းတွေနှင့် ဝေမာမည်သို့ရင်ဆိုင်၍ မည်သို့သောခရီးကို
ခရူ ဆက်ရမည်ကိုတွေး၍ ရင်လေးနေမိပါတော့သည်။

ကြောင်ကုတ်ခံရသော ကျား

ကြောင်ကုတ်ခံရသော ကျား

စစ်တောင်းမြစ်ရေသည် တောင်မှမြောက်သို့ သွယ်တန်းလျက်
ဘသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ပဲခူးတိုင်းမှ မွန်ပြည်နယ် ကျိုက်
ဒုံမြို့သို့ ဆက်သွယ်ထားရှိသော စစ်တောင်းတံတားကြီးသည်လည်း
ဘတိ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။

ပြာလဲ့လဲ့ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်နှုန်း တခုန်း
နှုန်းမြည်ကာ စိတ်ဝနာမငြိမ်သက်နိုင်သူကတော့ တိုးအောင်ပင်ဖြစ်
သည်။ ကျိုက်ကလွန်ပွန် စေတီတော်ကြီး၏ ခြေတော်ရင်း သဖန်း
တိုင်ကြီးအောက်တွင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ခြေပစ်လက်ပစ်
ဒိုင်ချလိုက်ပါသည်။

နဖူးပြင်မှ စီးကျလာသော ချွေးစီးများကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုပ်ချ
သိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟင်း”

တိုးအောင်က ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲဟု ယူဆကာ လာမယ့်ဘေးကို ပြေးတွေ့ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လတ်တလော ဖြေရှင်းဖို့က မနက်မိုးလင်းကတည်းက ဘာမှမစားရသေးသဖြင့် ဝမ်းထဲကဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ဖို့ အလျဉ်စလို စဉ်းစားရပြန်သည်။

မျက်လုံးကို အနားမပေး ကျီးကန်းတောင်းမှောက် တောက်လျှောက် ဖွေရှာနေမိသည်။ ဝမ်းရေးပြဿနာဖြေရှင်းဖို့ တစ်ခုခုလိုအပ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ဘုရားဖက်တော့ အသက်ရှည်တရားဖက်တော့ အမျက်ပြေ၊ သံဃာဖက်တော့ အခက်ဝေဆိုသော ရှေးလူကြီးသူမတို့၏စကားက တိုးအောင်နားထဲတွင် ကြားယောင်မိနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တိုးအောင်က ကျိုက်ကလွန်ပွန် စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဦးခိုက်ရှိခိုးပြီး--

“ဘုရားတပည့်တော်မှာ ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ဒီဘဝ ဒီမျှနှင့်သာ ကျေပါစေတော့ဘုရား”ဟု ရွတ်ဆိုဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

တိုးအောင်က စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့ပြီး နံ့ချာချိနဲ့စွာဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်တွင် ရုပ်ပွားတော်ကြီးရှေ့တွင် ဆွမ်းတော်တင်ထားသော ဆွမ်းပွဲကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရစွာ အငမ်းမရ စွန့်ယူလိုက်ပါသည်။

နေလောင်ထားသော ခြောက်ကပ်ကပ်ဆွမ်းပွဲက ငှက်ပျော့

အက်ခင်းပေါ်တွင် လိမ္မော်သီးမြွှာနှင့် ခွဲစိတ်ထားသော မာလကာသီးစိတ်များပင် နွမ်းခြောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျီးကန်းများ ထိုးဆိတ်ဆားသဖြင့်လည်း ပွဟောင်းနေပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာတော့ တိုးအောင်အဖို့ နတ်သူဒွါတစ်မျှ အရသာရှိလှသည်။ မနီးမဝေး ရေချမ်းစင်မှ သောက်ရေအေးအေးတို့ ဖြည့်ဆည်းလိုက်သောအခါ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကြောင့် ပြာဝေနေသော မျက်လုံးများ လန်းဆန်းသွားရသဖြင့် နုံးချိနေသော ခန္ဓာတို့ယ်တစ်ခုလုံး အင်အားများ ပြန်လည်ပြည့်သွားခဲ့ရပါသည်။

တိုးအောင် ထမင်းစားပြီး ငိုက်မြည်းလာသဖြင့် တန်ဆောင်းဘစ်ခုအတွင်းဝင်၍ တစ်ရေးအိပ်ပျော်သွားခဲ့ရပါသည်။ အဘယ်မျှအိပ်ပျော်သွားသည်မသိ တိုးအောင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဆောင်ရိပ်ပျိုးပျိုး နေဝင်စအချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပါသည်။ မိုးချုပ်မှပဲ ရွာထဲဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော်လည်း ရွာထဲသို့ဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်သေး။ ထို့ကြောင့် သိမ်ဇရပ် ရွာထဲတွင်နေသော သူငယ်ချင်းမောင်တင့်ကို သတိရမိလိုက်သဖြင့် မောင်တင့်ကို အကူအညီဆောင်းရန် သိမ်ဇရပ်ရွာဘက်သို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲဟေ့ အပြင်က တံခါးခေါက်တာ”

“ငါပါကွ၊ တိုးအောင်ပါ”

“ဟား. . တိုးအောင် ညအချိန်မတော်ကြီး မင်းဘာဖြစ်လားလို့

သံ”

“အဲဒါတွေ နောက်မှမေးကွာ။ ငါ အရေးကြီးလာလို့ အမြန် တံခါးဖွင့်ပါဟ”

“ဒီလောက် ရှေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်လာရအောင် မင်းက မိန်းမ ခိုးလာလို့လား။”

မောင်တင့်က တံခါးချပ်ကို ဖွင့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာကလာ မိန်းမခိုးလာရမှာလဲ။ ငါ. . ငါ လူသတ်လာခဲ့မိလို့ ကွ”

တိုးအောင်စကားကြောင့် မောင်တင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ် သွားခဲ့ရပါသည်။ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော မီးအုပ်ဆောင်းကြီး ပြုတ်မကျသွားအောင် သတိထားလိုက်ရသည်။

“ဘာ. . ဘာပြောတယ်။ တိုးအောင် မင်း လူသတ်လာခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ဘယ်သူ့ကို သတ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ။ ငါ့အမေရဲ့ နောက်ယောက်ျား ငါ့ပထွေး ဇော်ထွန်းဆိုတဲ့ မျိုးယုတ်ကြီးကိုပေါ့”

တိုးအောင်အသံက တုန်ရင်နေသလို အသားများလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေပါသည်။

“ဦးဇော်ထွန်းကို မင်း သတ်လာခဲ့တယ် ဟုတ်လား တိုးအောင်။ ဒါဖြင့် မင်း ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“အေး. . ငါလည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ မင်းဆီမှာ အကူအညီတောင်းဖို့ လာခဲ့တာပဲ”

တိုးအောင်စကားကြောင့် မောင်တင့် ခေတ္တမျှ တွေဝေနေမိပါ သည်။ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ကြုံလာလျှင် ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လို

ပြေရှင်းရမည်ကို သွေးအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

“ကဲ. . တိုးအောင် မင်းရဲ့ပထွေး ဦးဇော်ထွန်းကို ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုအရင်ပြောကွာ။ ဒါမှမင်းကို ငါဘယ်လို ဘုညီရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရမှာပေါ့”

“အင်း. . . ပြောရရင်တော့ ပြဿနာက ဒီလို သူငယ်ချင်းရေ။

အခန်း (၂)

“ထွေးရီ ညီမလေး မင်း ငိုနေတယ်ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘင် အစ်ကို့ကိုပြောစမ်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အစ်ကို့ရဲ့ ဦးဇော်ထွန်းကြီးပေါ့။ ညီမလေး ထွေးကအပြန်မှာ သူငယ်လာခိုင်းတဲ့ အရက်ပါမလာရမလားဆိုပြီး ညီမလေးကို ပါးရိုက်လိုက်တယ် အစ်ကိုရယ်။ ဟင့်. . ဟင့်. . ဟင့်။ ဦးတော့လေ ပြီးတော့”

ထွေးရီခမျာ စကားပင်ဆက်မပြောနိုင်ရှာပဲ ဆို့နှင့်၍ သွားပါ သည်။

“ဟာ. . ဟုတ်ပါရဲ့ ညီမလေးပါးမှာလည်း ယောင်လို့ပါလား။ ဇော်ခမ်းမှာလည်း သွေးစတွေနဲ့”

တိုးအောင်က သူ၏ညီမလေးရဲ့ ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ တွင် နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကလည်း အမေဖြစ်သူဒေါ်ထွေးတင်ကို ဦးဇော်ထွန်းက ထမင်းပျော့ရမလားဆိုပြီး ပါးနားရိုက်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သည်ဖြစ်အင်တွေကြောင့် တိုးအောင်ရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဒေါသယမ်းအိုးက ပေါက်ကွဲလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“တောက်. . တွေ့ကြသေးတာပေါ့ လူယုတ်မာကြီးရာ။ ငါ့ညီမငါ့အမေနဲ့ ငါ့မိသားစုကို အနိုင်ကျင့် မတရားရက်စက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတဲ့ လူယုတ်မာကြီး။ မင်းကို အရှင်မထားဘူးကွ”

တိုးအောင်က လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ မျက်လုံးကိုစုံမိတ်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ပြီး ကြိုးဝါးလိုက်ပါသည်။

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . တိုးအောင်. . တိုးအောင် မင်းငယ်ပါသေးတယ်ကွာ။ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ကများ ကျားကို အန်တုရတယ်လို့ မင်းမသိရင်မှတ်ထား ငါ့နာမည် ကျားကြီးတဲ့ကွာ ကျားကို ကြောင်ကုတ်တယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်မှာ မရှိစေရဘူးဟေ့။ မင်း ထက်မိုက်လို့ မင်းအမေကို ငါယူထားတာကွ သိရဲ့လား”

ယမကာမှီဝဲလာသော ဦးဇော်ထွန်းက အာလေးလျှာလေးနှင့် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်ကာ တိုးအောင်၏ဒေါသကို ဆွပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာ. . ဘာပြောတယ်ကွ။ ကျားကြီးမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလို လူယုတ်မာကြီးကို လူလောကမှာ အရှင်မထားဘူးကွ။ မင်းကိုငါ သတ်မယ် မင်းကိုငါသတ်မယ်”

“ဪ မင်းလိုကောင်ကများ မလောက်လေး မလောက်စား ငါ့ကိုများ အန်တုရတယ်လို့ ကဲကွာ. . သတ်ချင်ဦး”

“ခွပ်”

“အား”

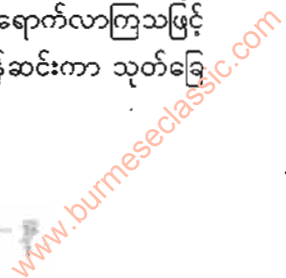
အမှတ်တမဲ့ ဝင်ရောက်လာသော ဦးဇော်ထွန်းရဲ့ ညာဝိုက် သက်သီးဒဏ်ကြောင့် တိုးအောင်မှာ ဖင်ထိုင်လျက်သား လဲကျ၍ သွားခဲ့ရပါသည်။ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပြီး နာကျင်လွန်းသော ဒေဒနာက တိုးအောင်၏ ဒေါသယမ်းအိုးကို ထိုးဆွလိုက်သလို ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဆိုသလို ထရံတွင် ထိုးထားသော ကိုင်းခုတ်ဓားကိုဆွဲ၍ ဦးဇော်ထွန်း၏ ရင်ဝတည့်ဘည့်ကို တအားကုန် ထိုးစိုက်လိုက်ပါသည်။

“အား”

ဦးဇော်ထွန်းခမျာ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ရှာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပါသည်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အသံဗလံများကြောင့် သတ်ဝန်းကျင်မှ လူများနှင့် ကျေးရွာလူကြီးများ ရောက်လာကြသဖြင့် တိုးအောင်လည်း အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ခုန်ဆင်းကာ သုတ်ခြေဆင် ပြေးခဲ့ရပါတော့သည်။

“ဟေ့. . မပြေးနဲ့ မပြေးနဲ့”

ထိုအသံများက တိုးအောင်နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည့်သကဲ့သို့ ပဲ့တင်သရွေ့ နေပါတော့သည်။

“ငါ့ရဲ့အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ သူငယ်ချင်းရာ။ မင်း ငါ့ဘယ်လို ကူညီနိုင်မလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

“အခုလောလောဆယ်မှာ မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ငါ ဘာကူညီပေးရမလဲဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောကွာ”

မောင်တင့်စကားအဆုံးတွင် တိုးအောင်က ခေတ္တမျှတွေဝေနေပြီး။

“ဦးလေးဖိုးထူးတို့စက်လှေနဲ့ ငါလိုက်သွားပြီး ကော့သောင်ဘက်ကနေ တစ်ဆင့် ဟိုဘက်ကို ကူးသွားချင်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ငါ့ဘဝကို မြှုပ်နှံလိုက်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား တိုးအောင်ရာ။ မင်းက ဥပဒေဘက်တော်သာပီဇာလည်း လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်ရောက်မှ ပိုပြီးခုကူရောက်နေလိမ့်မယ်။ မင်း အေးအေး ဆေးဆေး အဖမ်းခံပြီး တရားဥပဒေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်းလိမ့်မယ် တိုးအောင်”

မောင်တင့်စကားကို တိုးအောင်က သေချာစွာ ဂရုစိုက်နားထောင်နေပြီး။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်သူငယ်ချင်းရာ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးလို့လွတ်ရိုး ထုံးစံရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အေးလေ မင်းအမြင်မှန်ရပြီဆိုရင်လည်း ငါ မင်းကို အပြည့်အဝကူညီဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်ကွာ”

မောင်တင့်က သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ တိုးအောင်ကို အားပေးစကား ပြောပါသည်။

“မင်း ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ”

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျေးရွာလူကြီးတွေကို အကြောင်းကြားပြီး ရဲစခန်းမှာ အဖမ်းခံဖို့ ပြောလိုက်တော့မယ်”

မောင်တင့်စကားအဆုံးတွင် တိုးအောင်ခေတ္တမျှ တွေဝေနေမိသည်။

“ငါ အဖမ်းခံပြီး ထောင်ကျသွားခဲ့လို့ရှိရင် ငါ့အမေနဲ့ ငါ့ညီမလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မင်းကိုပဲ အပ်ခဲ့ပါရစေ သူငယ်ချင်းရေ”

“စိတ်ချပါသူငယ်ချင်းရာ.. မင်းရဲ့ မိုက်ကြွေးမိုက်ပြစ်တွေကို ချွေးနဲ့ဆပ်ပြီးလို့ ပြန်လာတဲ့နေ့အထိ ငါ အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်ကွာ”

(၃)

“စခန်းမှူးကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့။ ရှေ့မှာ လူနှစ်ယောက်ရောက်နေပါတယ်”

တာဝန်မှူး ရဲတပ်ကြပ်ကြီး သန်းဌေးက စခန်းမှူးကို အလေးပြု

ပြီး သတင်းပို့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းများကြီး ဦးခင်မောင်လွင်က စစ်ဆေးလက်စ အမှုတွဲများကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ရင်း...

“ခေါ်လာခဲ့ပါ”

စခန်းများကြီးက ခွင့်ပြုသဖြင့် တိုးအောင်နှင့် မောင်တင့်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တာဝန်များ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး သန်းဌေးနှင့်အတူ စခန်းများရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြလေသည်။

“ဘာကိစ္စများ အကြောင်းထူးရှိလို့လဲကွ”

“ကျွန်တော့်နာမည် တိုးအောင်ပါ။ မပွလင်ကျောက်စိတ်ရွာမှာ နေပါတယ်။ မနေ့က မနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော့်ပထွေး ဦးလော်ထွန်းနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး ဦးလော်ထွန်းကို ကျွန်တော် ဓားနဲ့ထိုးသတ် မိခဲ့ပါတယ်ဆရာ”

တိုးအောင်၏ စကားကြောင့် စခန်းများကြီး ဦးခင်မောင်လွင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟေ... ဘယ်လို ဘယ်လိုကွ၊ ဘာပြောတယ်။ ဦးလော်ထွန်းကို မင်းက ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ဓားနဲ့ ဘယ်နှစ်ချက် ထိုးခဲ့လဲ”

“တစ်ချက်တည်းပါ ဆရာ”

“အဲဒီတော့ ဦးလော်ထွန်း သေသွားရောလား”

“ကျွန်တော် ဓားနဲ့ထိုးပြီး နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်မိတော့ပါ”

ဘူး၊ ရွာထဲကလူတွေက ဟောကောင် မပြေးနဲ့ မပြေးနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ နောက်ဖမ်းပေါက်က ခုန်ချပြီး ပြေးခဲ့မိတာပါ”

“ဟိုသူငယ်ကကော ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအမှုနဲ့ ဘယ်လိုပါဝင်ပတ် သက်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က တိုးအောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း မောင်တင့်ပါ။ ကျွန်တော်နေတာက သိမ်ဇရပ်ရွာမှာပါ။ ဒီအမှုနဲ့တော့ ဘာမှမပတ် သက်ပါဘူး။ သူ ဒုက္ခရောက်ရင် ကူညီဖို့နဲ့ ဓားပေးဖို့အဖော်လိုက် လာခဲ့တာပါ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ဟိုဘက်က အချုပ်ခန်း ဆဲကို လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

စခန်းများကြီး ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ စကားကြောင့် တိုးအောင် နှင့် မောင်တင့်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိလိုက် ကြပြီး စခန်းများကြီးသွားရာနောက်မှ အသာကပ်လိုက်သွားခဲ့ကြ ပါသည်။

“မောင်တိုးအောင်၊ ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဦးလော်ထွန်းဆို တာ သူလား”

စခန်းများကြီး၏ အမေးကြောင့် အချုပ်အခန်းအတွင်း ခေါင်းငုံ့ ထိုင်နေသော သူကိုလှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်။ စခန်းများကြီး ဦးလော်ထွန်းဆိုတဲ့လူဟာ သူပါပဲ”

“ဟင် တိုးအောင် ဓားနဲ့ထိုးသတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဦးဇော်ထွန်းက မသေဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချုပ်ခန်းထဲကို ရောက်နေရတာလဲ ဆရာ”

မောင်တင့်က အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို နားမလည်သဖြင့် စခန်းမှူးကြီးအား မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“အေး.. မင်းတို့ မေးမယ်ဆိုလည်း မေးလောက်ပါတယ်။ ဒီလို ကွ၊ ငါတို့ရဲ့တပ်ဖွဲ့က အလိုရှိနေတဲ့ လူသတ်ဝရမ်းပြေး ဓားပြဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် ကျားကြီးဆိုတာ ဦးဇော်ထွန်းအမည်ခံ ရုပ်ဖျက်ပြီး မင်းတို့ရွာမှာ တိမ်းရှောင်နေတယ်ဆိုတာကို သတင်းရလို့ တို့က လာဖမ်းကြတုန်း ကျားကြီး(ခေါ်) ဇော်ထွန်းက ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစား နေချိန်မှာ မောင်တိုးအောင်က ဓားနဲ့ထိုးလိုက်လို့ဒဏ်ရာရပြီး မပြေးနိုင်လို့ အခုလို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းလိုက်နိုင်တာပဲ”

“ဟာ.. ဒါဆို ဦးဇော်ထွန်းကြီး မသေဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတိုးအောင် ထောင်မကျတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အင်း.. ထောင်မကျနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် အခုဖြစ်တာက ဓားထိုးမှုဆိုတော့ ဥပဒေရှိတဲ့အတိုင်း အပြစ်တော့ခံရမှာပေါ့ကွာ”

စခန်းမှူးကြီး၏ စကားကြောင့် တိုးအောင်ခံမှာ ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ကဲ.. မောင်တိုးအောင် ဘာမှတော့ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွာ သူတော်ကောင်းမှန်ရင် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက စောင့်ရှောက်

မှာပါ။ ဒီအမှုကို တရားရုံးတော်ကလည်း လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ ဦးစားဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ။ ကဲ စိတ်အေးအေးထားပြီး အနားယူလိုက်ပါ ဦး”

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုရှက်ထိုမြို့နယ် တရားရုံးတော်မှ စီရင်ချက်ချရာတွင် တရားခံမောင်တိုးအောင်၏ အမှုသည် မျက်မြင်သက်သေနှင့်တကွ တရားလိုတို့၏ စွဲဆိုထားသော အမှုတွဲ မရှိသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ တရားခံ မောင်တိုးအောင် နှိပ်စက်ခံရမှုကို ဦးဇော်ထွန်းကို ဓားဖြင့်တစ်ချက်သာ ထိုးခဲ့မိကြောင်း ပြောဆိုချက်ပေး ဝန်ခံထွက်ဆိုသဖြင့် လည်းကောင်း၊ တရားခံ မောင်တိုးအောင်၏ လုပ်ရပ်သည် ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးနေသော ရာဇဝင်လူဆိုးကြီး၏ ရန်ကို နှိမ်နင်းရာတွင် အထောက်အကူဖြစ်စေခဲ့သဖြင့် တရားခံမောင်တိုးအောင်အား ဤအမှုမှ တရားသေလွတ်စေဟု အမိန့်ချမှတ်ကာ ရုံးတော်မှ လွတ်လိုက်လေသည်။

ပီဇရဲနောက်ကွယ်မှာ

ပီဇရဲနောက်ကွယ်မှာ

လူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အကျင့်တစ်မျိုးတော့ရှိကြသည်။ ကိုယ်ကျင့် တရားနှင့်ဆိုင်သလား၊ ဝါသနာနှင့် ဆိုင်သလားတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါ. . . ကျွန်တော်နှင့်အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးဖြစ်သော လက်သမားဆရာ ကိုကျော်တင့်မှာ အမျိုးသမီး ချောချောလှလှမြင်တိုင်း ငေးမောကြည့်တတ်သည်။

အထူးသဖြင့် အကွယ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်တတ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ချောင်းကြည့်ရသည်ကို ပို၍အားရသည်ဟု သူက ခြောဖူးသည်။ ဒါကိုမြင်တိုင်း ကျွန်တော်က. . .

“ဟေ့ကောင် ကျော်တင့် ဘာလုပ်နေတာလဲ. . .”

ဟု မေးလျှင်-

“အသာနေစမ်းပါကွာ. . မင်းဘာသိလို့လဲ၊ ဟိုမှာတွေ့လား၊ ကောင်မလေးဟန်ရေးပြနေတာ”

“အဲဒါ ဘာဆန်းလို့လဲကွာ. . ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြည့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ချောင်းကြည့်တော့ ဘာတွေများ ထူးမှာမို့လဲ”

“ထူးတာပေါ့ကွာ၊ ပေါ်တင်ကြည့်ရင် သူ့ရှက်သွားပြီး ဘာမှ လှုပ်ရှားတော့ဘဲ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားမှာပေါ့. . .”

“မင်းကွာ... ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာလို့ အလုပ်ပျက်ပါတယ်”

“အေးလေ... ငါကလည်း အလုပ်နားတဲ့အချိန်လေးမှာ မျက်စိ အစာလာကျွေးတာကွ”

“ဒီကောင် တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဝါသနာက ကြီးပါကွာ ဒါကြောင့် မင်းကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက... လို့ပြောကြတာ”

“ပြောပြောကွာ... ဝါသနာနဲ့ ငါဆိုတော့လည်း ဟဲ... ဟဲ”

သည်လိုနှင့် ကျော်တင့်၏ ဝါသနာပီဇီကို မည်သူကမှ မတားနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆောက်လုပ်နေသော (၈)ထပ်တိုက်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ် နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင် တစ်ဖက်ခြံကိုကျော်၍ မြင်နေရသော မြင်ကွင်းတွင် အမျိုးသမီးငယ်က နေ့စဉ်အေးရိုးပစ် လေ့ကျင့်ခန်းများ ကစားနေတတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် နေ့ခင်းထမင်းစား အလုပ်နားချိန်နှင့် ညနေ အလုပ်သိမ်းချိန်များတွင် ကျော်တင့်ကို ဆောက်လက်စ (၈)ထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ် နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်ဝသို့ ရောက်နေတတ်မြဲဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းခွင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျော်တင့်ကို ညတုန်းက ရဲတွေဖမ်းသွားကြသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်ဖမ်းသွားသည်ကို အကျိုးအကြောင်း သိလိုသဖြင့် ကျွန်တော်ရဲစခန်းသို့ လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ရဲစခန်းရောက်တော့ အချုပ်ခန်းထဲမှာကျော်တင့်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကျော်တင့်ရာ၊ ငါ့ကိုပြောပြပါဦး”

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ... မသင်္ကာ”

ဆိုပြီး ခုလိုအချုပ်ခန်းထဲ ရောက်ရတော့တာပေါ့ကွာ... ”

“ဘာ... ဘယ်လို၊ မသင်္ကာမူ ဟုတ်လား... ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မသင်္ကာမူဆိုတော့ ဘာမှရှင်းပြလို့ကို မရတော့ပါဘူး။”

“ဘာကို မသင်္ကာရမှာလဲ။ ငါ့ကိုရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ”

“ဒီလိုလေကွာ... ညနေအလုပ်သိမ်းပြီး အလုပ်သမားတွေ အားလုံး ပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ဝါသနာအတိုင်း (၈)ထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ... အေးရိုးပစ်ကစားနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ချောင်းရင်း အချိန်ကုန်သွားတယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ ငါတို့ဆောက်လုပ်နေတဲ့ တိုက်အနောက်က တိုက်ခန်းကို အဲဒီညက ဖောက်ထွင်းခံရတယ်၊ ငါကလည်း အပြန် ရဲတွေရောက်သာတဲ့အချိန်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့တာပဲ။ လက်သမားပစ္စည်း အချို့နဲ့ ငါ့ကို အချိန်မတော် တွေ့လိုက်ရတော့၊ ဖောက်ထွင်းခံထားရတဲ့ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ကလဲ ဆောက်လက်စတိုက်ကြီးပေါ်မှာ မသင်္ကာဟု လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့နေရတယ်လို့ ထွက်ဆိုထားတယ်လေ၊ ငါလဲဘာမှ ငြင်းလို့မရတော့ဘူး၊ တရားခံအစစ် မပေါ်သေးသမျှတော့ ငါ့ဝါသနာနဲ့ ငါ ဒီအချုပ်အခန်းထဲမှာပဲ စံရပေတော့မှာပေါ့ကွာ... ”

အင်း... ကျော်တင့်ရာ မင်းအဖြစ်က ရှေးလူကြီးသူမ တွေ ပြောခဲ့ကြတဲ့ စက္ခုရွှေပေန သံဝါသ ရာဂပုတ္တံ” လို့ ဆိုရမလို ဖြစ်နေပါလားကွာ... ”

သံသယအမှောင်

သံသယ အမှောင်

“မောင်ရေ. . မောင်”

ဇနီးဖြစ်သူ ခင်ခင်ကြော့ရဲ့ ပျာပျာသလဲ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် စာရေးစားပွဲတွင် စာရေးနေသော ကိုထွန်းသူရင်ထဲတွင် ဒီဇံ ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘာများလဲခင်ရယ်၊ အလန့်တကြားနဲ့ ဒီမှာ စာရေးနေတာ အရှိန်တောင် ပျက်စီးစွားပြီကွာ”

“ဘာများလဲ လုပ်မနေနဲ့မောင်ရယ်၊ ခင်ပီရိုအံ့ဆွဲထဲမှာ ယွန်းဘူးနဲ့ထည့်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါ မောင်များတွေ့မိသေးလားလို့ပါ”

ခင်ခင်ကြော့က မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ကိုထွန်းသူကိုလှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင့်အင်း. . . မတွေ့မိပါဘူးကွာ. . မင်းဟာမင်း ဘယ်မှာ အသိမ်းလွန်နေလဲမှမသိတာ၊ သေသေချာချာလည်း ရှာကြည့်ပါဦး”

“ခင်လည်း သေသေချာချာ သိမ်းထားတာပဲ မောင်ရဲ့၊ တစ်နေ့

က မင်္ဂလာဆောင်မှာ ထုတ်ပြီးတော့တောင် ဆွဲသွားသေးတာပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်က အပြန်မှာ ယွန်းဘူးလေးထဲထည့်ပြီး ဒီဗီရိုအံဆွဲထဲ မှာပဲ ထည့်ပြီးသိမ်းထားခဲ့တာပဲ... အခု သတိရတုန်း ပြန်ပြီး တိုက်ချွတ်သန်ရှင်းဖို့ကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူး”

ဇနီးသည် ခင်ကြော့ကြော့က ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာဖြင့် နှမြောတသစ္စာ ဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောနေပါသည်။ တကယ်တော့လည်း သည်ဆွဲကြိုးလေးက ကိုထွန်းသူနဲ့ ခင်ခင်ကြော့တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦး အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ် ကိုထွန်းသူကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ပေးထား သော အမြတ်တန်းထားရှိသည့် ပစ္စည်းပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေအခေါက် ၁၆ ပဲရည် အပြည့်ဖြစ်ပြီး အသည်းပုံ လော်ကယ်သီးအပါအဝင် ရွှေချိန်နှစ်ကျပ်သား တိတိဖြစ်သောကြောင့်လည်း ခေတ်ကာလ ပေါက်ဈေးတန်ဖိုးအရ ကိုထွန်းသူရဲ့ စာရေးလစာဝင်ငွေဖြင့် ပြန် လုပ်နိုင်ရန် မလွယ်ကူတော့ပေ။ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် ရှိစုစု စုဆောင်းထားသော ငွေတို့နှင့် ပြန်လုပ်နိုင်သေးသော်လည်း အစား ထိုးပစ္စည်းတစ်ခုအနေဖြင့် တန်ဖိုးချင်းက ကွာခြားလှပေမည်။

ပစ္စည်းကာလတန်ဖိုးထက် အမှတ်တရ အမြတ်တန်းထားရှိ သော မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းဖြစ်သောကြောင့်လည်း ပို၍အမြတ်တန်း တန်ဖိုးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သည်တော့ ကိုထွန်းသူလည်း မနေသာတော့ပဲ စာရေးလက်စကိုရပ်ထားပြီး ဇနီးသည် ခင်ခင် ကြော့နှင့်အတူ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး မွေနှောက်လှန်လှော့ပြီး ဝိုင်းကူ ၍ ရှာပေးရပါတော့သည်။ ခေါင်းအုံးအောက်၊ မွေရာအောက်၊ ဖျာအောက်၊ ခုတင်အောက်များပါမကျန် ပြောင်းဆန်အောင် ရှာဖွေ

ပါသော်လည်း ပျောက်သွားသော ဆွဲကြိုးကတော့ ရှာလေလေ ခေးလေလေ ဖြစ်ရပါတော့သည်။

“ဒီအတိုင်းဆို အထားမှားတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဓာတ်သိ တစ်ယောက်ယောက်ထဲက ဝင်ယူသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

ကိုထွန်းသူက တစ်ထစ်ချမှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

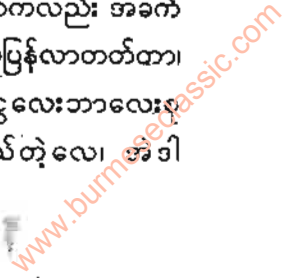
“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲ့၊ ခင်လည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်နေမိတာ”

“သေသေချာချာလည်း ပြန်စဉ်းစားပါဦးခင်ရယ်၊ ဒီအခန်းထဲ တို့ဘယ်သူဝင်သလဲလို့” ကိုထွန်းသူ၏ အမေးစကားကြောင့် ခင်ခင် ကြော့က အတန်ငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ. . . ဟုတ်ပြီ. . . မောင်၊ ခင်စဉ်းစားလို့ရပြီ။ ဒီအခန်းထဲ အို မနေ့ကနေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဒေါ်ဒေါ်သန်းဝင်ပြီး တံမြက်စည်း သည်းတယ်။ ခင်လည်း ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်နဲ့ စကားကောင်းနေ တာနဲ့ သတိမထားမိဘူး။ မောင်ပြောမှပဲ သတိရတော့တယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်သန်းဖြစ်နိုင်ပါ့မလားခင်ရယ်။ မောင်တို့နဲ့အတူတူ နေလာတာပဲ ငါးနှစ်ကျော်လို့ ခြောက်နှစ်ထဲတောင် ရောက်နေပြီ။ တစ်ခါမှလဲ ဒီလိုမလုပ်ဖူးပါဘူး”

“ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ မောင်ရယ်၊ လူဆိုတာကလည်း အခက် သားလား၊ ခုမဖောက်ပြန်ပေမဲ့၊ ဟော်ကြာဖောက်ပြန်လာတတ်တာ၊ တစ်လောကတောင် ပြောနေသေးတယ်၊ ငွေလေးဘာလေးစု ဆောင်းပြီး ရွာကိုခေတ္တ ပြန်ချင်သေးတယ်တဲ့လေ၊ အဲဒါ သာလည်း အသိပဲ မဟုတ်လား”

ဇနီးသည်၏ ခရားရေလွတ် တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေသော မေ့သတ်များကြောင့် ကိုထွန်းသူ အတန်ငယ်တွေဝေသွားခဲ့ရပါ သည်။

“ကလေး . . . ဒါဖြင့်လည်း ဒေါ်ဒေါ်သန်းကိုခေါ်ပြီး မေးကြည့် သေးတာပေါ့ကွာ”

“ဒေါ်ဒေါ်သန်းရေ . . . ဒေါ်ဒေါ်သန်း”

ကိုထွန်းသူရဲ့ စကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားမထောင်တော့ဘဲ ခင်ခင်ကြော့က အလျင်စလို စိတ်လိုက်မာန်ပါစွာဖြင့် ရေခိုးခန်း တွင် အဝတ်လျှော်နေသော ဒေါ်ဒေါ်သန်းကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက် ပါသည်။

စူးစူးနစ်နစ်အော်ခေါ်လိုက်သော ခင်ခင်ကြော့ရဲ့အသံကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်သန်းလည်း လက်နှစ်ဖက်တွင် ရေဖြင့်သန့်စင်ဆေးကြော ပြီး အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ခဏ ထိုင်ပါဦး အဒေါ်”

ကိုထွန်းသူက ခုံတစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်သန်း အံ့ဩခြင်းများစွာဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

တစ်ခါမှ တင်းတင်းမာမာစကား မပြောခဲ့ဖူးသော ကိုထွန်းသူ နှင့် ခင်ခင်ကြော့တို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြသည်ကို အကဲခတ် သဖြင့် ပြောဆိုလာမည့်စကားကို ဒေါ်ဒေါ်သန်းက မျက်လုံးအဝိုင်း သားနှင့် ငုံ့လင့်နေမိပါသည်။

“မနေ့က နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဒေါ်ဒေါ်သန်း ဒီအိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး

ဘဲမြက်စည်းလှည်းသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ အမှိုက်တွေ၊ ဖုန်မှုန့်တွေက မြင်မကောင်းလို့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်သွားအောင် ဒေါ်ဒေါ်သန်း ဝင်ရှင်းပေးလိုက် တာပါ တူမကြီးရယ်”

“အဲဒီတုန်းက ဝီရိအံ့ဆွဲကို ဖွင့်မိသေးလား”

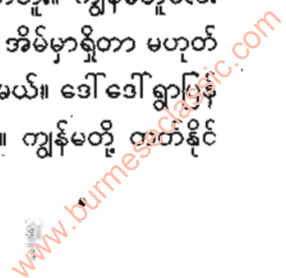
“ဟင်အင်း . . . လုံးဝ မဖွင့်မိပါဘူးကွယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ဒီဝီရိအံ့ဆွဲထဲက ဒီယွန်းဘူးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ခင်ခင်ကြော့ရဲ့ ဆွဲကြိုးပျောက်နေ လို့ပါ”

ကိုထွန်းသူက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပြောရင်း ဒေါ်ဒေါ်သန်း ကို အကဲခတ်နေပါသည်။

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက် နေလို့လဲကွယ်”

“ပတ်သက်တာ မပတ်သက်တာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲသိမှာ ပါ။ ဒီအိမ်ပေါ်မှာက ကျွန်မရယ်၊ ကိုထွန်းသူရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်ပဲ အမြဲရှိတာ။ သားလေးဝေဖြိုးမောင်ကလည်း ခုမှ (၃)နှစ်သား အရွယ်ပဲရှိသေးတော့ သူလည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတူလေး မောင်ရဲဝင်းကလည်း အဆောင်မှာနေတော့ အိမ်မှာရှိတာ မဟုတ် ဘူး။ ဒီမယ် ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ရွာပြန် မှီ ငွေလိုနေရင်လည်း ကျွန်မတို့ကိုပြောပေါ့။ ကျွန်မတို့ တတ်နိုင် သလောက် ရှာကြပြီး ပေးမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးသမီးရယ်၊ သမီးပစ္စည်းကို ဒေါ်ဒေါ်မယူပါဘူး။ ယူလည်းမယူရက်ပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်က ဆင်းရဲပေမဲ့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် တူ၊ တူမတွေရဲ့ ပစ္စည်းကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားရဲပါဘူးကွယ်”

ခင်ခင်ကြော့က စဉ်းစား ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့စွာ ဒေါ်ဒေါ်သန်းကို တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲပြောဆိုနေသောကြောင့် ဒေါ်သန်းခမျာ စိတ်မကောင်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်ခြင်း၊ ဒေါ်သဖြစ်ခြင်းတို့ ရောပြွမ်းကာ ညှိုးနွမ်းစိတ်၊ အားငယ်စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။

“ငါ့တူနဲ့ တူမတို့က ဒေါ်ဒေါ်အပေါ် သံသယတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေရင်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ပဲခံပါမယ်။ ငါ့တူမဆွဲကြီး ဒေါ်ဒေါ်မယူဘူး ဆိုတာကိုတော့ ရဲရဲကြီး ပြောနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီဆွဲကြီးက ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ထွက်သွားတယ်ဆိုပါတော့”

ခင်ခင်ကြော့ရဲ့ တစ်စွတ်ထိုး စွပ်စွဲပြောဆိုနေမှုများကြောင့် သည်အိမ်တွင် ဆက်လက်နေလျှင်လည်း အဆင်ပြေမည်မဟုတ်သောကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်သန်းမှာ မိမိနေရပ် ဇာတိဖြစ်သော ဖျာပုံအချာကြီးကျေးရွာသို့ ပြန်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ခင် အစက မပြောဘူးလား မောင်. . ဒေါ်ဒေါ်သန်းဟာ သွားစိတ် မရှိပါဘူးလို့။ ခုလည်းကြည့်လေ။ ခင်ပြောတာကို မခံနိုင်လို့ဆိုပြီး အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူ့ရွာကို ပြန်သွားပြီလေ။ သူ့စိတ်ကို သူမလုံလို့ ပြန်သွားတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ”

ခင်ခင်ကြော့ရဲ့ ခရားရေလွတ် တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေသော စကားများကို ကိုထွန်းသူက နားထောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေမိပါသည်။

“အို. . ပြန်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ တော်ကြာရင် ဟိုဟာ ပျောက်၊ ဒီဟာပျောက်နဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေ ကုန်သွားလိမ့်မယ်။ အရင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ခင်ခေါင်းအုံးအောက်မှာထားတဲ့ မွေးတွေပျောက်ပျောက်နေသလိုပဲ။ ခင်ကလဲ စစ်မထားမိတော့ သယ်လောက်ပျောက်တယ်ဆိုတာ အမှတ်မထားဘူး”

“အရမ်းလည်းပြောမနေပါနဲ့ ခင်ရယ်။ မောင်စီစဉ်ထားပါသေး။ ဒေါ်ဒေါ်သန်း ရွာကိုပြန်သွားတာကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ပေးဖို့ မောင့်သူငယ်ချင်း နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် နဲ့ အကူအညီတောင်းထားတယ်။ ခင်ရဲ့ဆွဲကြီးလေး ပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်ချက်လည်းဖွင့်ထားတယ်။ တရားဥပဒေ စိုးမိုးနေဆဲဆိုတာ ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ ဆောင်ရွက်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား. . . ဥစ္စာရင်းအိမ်ရင် ပြန်ရရမှာပေါ့ကွာ”

“ခင်လည်းလေ ခင်ဆွဲကြိုးလေးကို အရမ်းနှမြောတာပဲ မောင်. . ပြန်ရပါစေလို့ပဲ အမြဲဆုတောင်းနေရတယ်။ လူတွေက ခက်တယ်နော်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာငွေကြေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူ့ မျက်နှာကိုမှ မထောက်ထားကြတော့ဘူး။ အစရှိ အနောင်နောင် ဆိုသလို ဇရိုတဲ့လူဟာ နောက်နောင်ကိုလည်း သူများပစ္စည်း ခိုးယူဖို့ ဝန်မလေးကြတော့ဘူး”

“ကလင်. . ကလင်. . ကလင်”

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ စက်ဘီးဘဲလ်တီးဆီ ကြောင့် ကိုထွန်းသူနှင့် ခင်ခင်ကြော့တို့ နှစ်ဦးသား ခေါင်းပြည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟော. . ပြောရင်းဆိုရင်း မောင့်သူငယ်ချင်း နယ်ထိန်း တပ်ကြပ်ကြီး ကိုဇော်မင်းတောင် ရောက်လာပြီ အကြောင်းထူးပြီနဲ့ တူတယ်။ လာဟေ့ သူငယ်ချင်း အကြောင်းထူးပြီလား”

“ထူးတာပေါ့သူငယ်ချင်းရယ်။ ထူးတာထက်ကို ပိုပြီးတော့ထူး ထူးနေသေးတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းစကားက ငါတောင်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ကိုဇော်မင်းက ကိုထွန်းသူနဲ့ ခင်ခင် ကြော့တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်တီကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး၊ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ဘယ်ကစ၍ ဘာပြောရမည်ကို ခေတ္တစဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ကိုထွန်း

သူနှင့် ခင်ခင်ကြော့တို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်ပြီး အပြုံးကို ခင်ကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

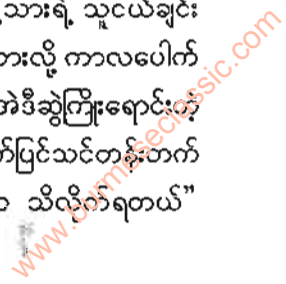
“ဒီလိုကွ. . သူငယ်ချင်းရ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း စုံစမ်းလေ့ သာဖို့ ငါတို့ရဲ့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက နောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်ကြည့်တဲ့ အခါ ဒေါ်ဒေါ်သန်းမှာဘာမှထူးခြားတာ မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြရသလဲဆိုတော့ ရွှေဘုံသာလမ်းထဲက ရွှေဆိုင် သွားမှာ လိုက်ပြီးစုံစမ်းလိုက်တာ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မင်းတို့ပျောက် ခဲ့နေတဲ့ ဆွဲကြိုးကို တွေ့ရတော့တာပဲ”

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ကိုဇော်မင်းရဲ့ စကားကြောင့် ကိုထွန်းသူနဲ့ ခင်ခင်ကြော့တို့ မျက်နှာများတွင် မျှော်လင့်ချက်အရိပ် အရောင် ပီတိလှိုင်းများက ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြလေသည်။

“အဲဒါနဲ့ပဲ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို စခန်းခေါ်သွားပြီး စစ်လိုက်တာ အခွက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အမှုတွဲက ပေါ်လာရတော့ တာပဲ”

“တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အမှုတွဲဟုတ်လား သူငယ်ချင်း”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သားရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က သူပိုင်ပစ္စည်းပါဆိုပြီး ရောင်းထားလို့ ကာလပေါက် ထွေးအတိုင်း ဝယ်ထားတယ်ဆိုတာသိရတယ်။ အဲဒီဆွဲကြိုးရောင်းတဲ့ သူတို့ လိုက်စုံစမ်းလိုက်တော့ ယာဉ်မောင်းနဲ့ စက်ပြင်သင်တန်းဘက် ထဲပြီး အဆောင်မှာနေတဲ့ မောင်ရဲဝင်းဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်”

“ရှင် . . မောင်ရဲဝင်း ဟုတ်လားဆရာ”

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ကိုလော်မင်းရဲ့စကားကို ခင်ခင်ကြော့က ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတို့နှင့် ရောပြွမ်းကာ လေလေ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရဲဝင်းနဲ့ သိနေလို့လား”

“သိရုံတင် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ အဲဒါခင်ခင်ကြော့ရဲ့ တူလေးပါပဲရှင်”

“ဟင် . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ အခု မောင်ရဲဝင်းကို ရွှေဆွဲကြီးခိုးမှုအပြင် ဘိန်းဖြူသုံးစွဲမှု၊ မူးယစ်ဆေးဝါးပုဒ်မနဲ့ အချုပ်ထဲကို ထည့်ထားလိုက်ပြီဗျာ”

“အို . . ရှင် . . ကျွန်မတူလေးကို ကယ်ကြပါဦးရှင်”

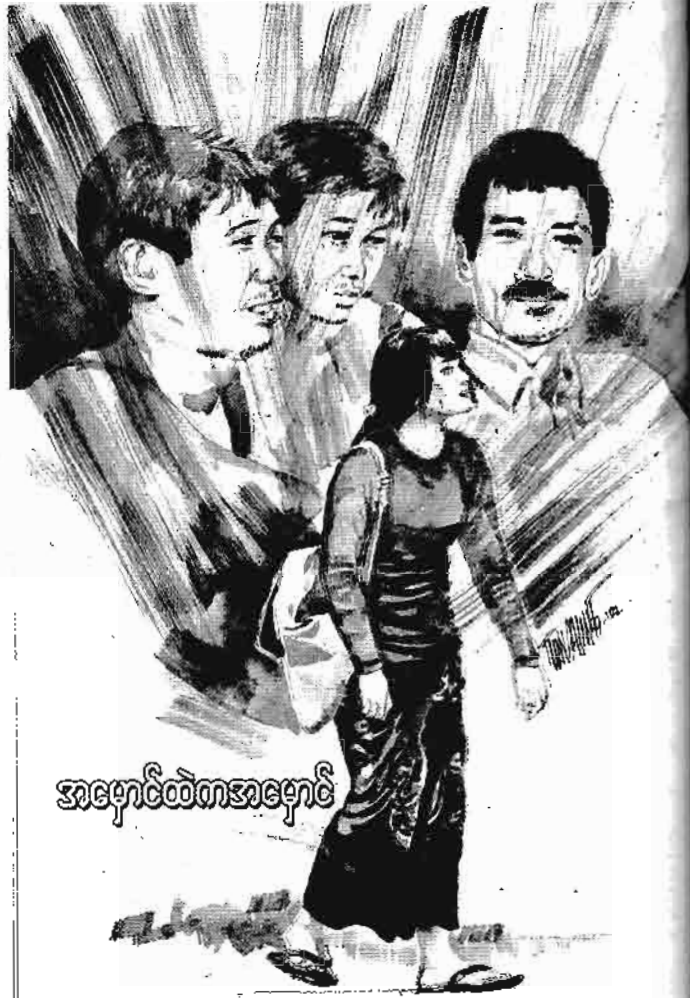
ကိုထွန်းသူက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလိုက်မိလေပြီ။

ခင်ခင်ကြော့မှာဘာတစ်ခွန်းမှပင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်မင်သက်သွားခဲ့ရပါသည်။ တကယ်တော့ မထင်မှတ်သော တရားမဝင်မှုက မိမိတို့သွေးရင်းသားရင်းထဲက ဖြစ်နေသည့်အပြင် နိုင်ငံတော်က အလေးအနက်ထား နှိမ်နင်းလျက်ရှိနေသော မူးယစ်ဆေးဝါးကိုင်သုံး စွဲမိခဲ့သဖြင့် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ယူကြီးမရ လူညွန့်တုန်း ဘဝသို့ပင် ရောက်ခဲ့ရပေပြီ။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ဟူသည် မိမိပြုခဲ့သော အမှုကံက မိမိထံသို့သာ ပြန်လည်ရောက်ရှိရလေသည်။

ခင်ခင်ကြော့မှာ မစူးစမ်းဆင်ခြင်ဘဲ ခိုးသားဖြူစင်သော ဒေါ်ဒေါ်သန်းကို စွပ်စွဲပြောဆိုမိသဖြင့် နောင်တကြီးစွာရခဲ့ရပါသည်။ ကိုထွန်းသူနဲ့ ခင်ခင်ကြော့တို့ရဲ့ မိသားစုပေါ်တွင် စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် အလွန်အမင်း သံယောဇဉ်တွယ်ရှာသော ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ အထင်မှားမိခဲ့ကြသည်။

စေတနာမှန်မြတ်သန့်စင်သူကိုမှ အထင်မှား အမြင်မှားမိခဲ့ကြသော အပြစ်တွေကို ကျူးလွန်မိခဲ့ကြသဖြင့် နောင်တရမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ ပြစ်မှားကျူးလွန်မိခဲ့ကြသော အပြစ်များကို ကျေပါစေခြင်းငှာ စိတ်ထားဖြူစင်မွန်မြတ်သော ဒေါ်ဒေါ်သန်းအား ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်အောင် ဝန်ချတောင်းပန်ရသောတော့မည်ဟူသော အသိစိတ်တွေက ကိုထွန်းသူနှင့် ခင်ခင်ကြော့တို့၏ ရင်ထဲတွင် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကိန်းအောင်းခိုဝင်လာခဲ့ကြရပါတော့သည်။

အမှောင်ထဲက အမှောင်

(၁)

“ညိမ်းမောင်ရေ ငါတို့တော့ လက်လွန်သွားပြီနဲ့တူတယ်ကွ၊
ကောင်မလေး အသက်မရှူတော့ဘူး”

“ဟာ.. အဲဒါမှပြဿနာပဲ လာ.. လာ ငါတို့ သိပ်အချိန်ဆွဲ
နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ နယ်မြေလုံခြုံရေးလှည့်ကင်းရဲတွေရောက်
လာရင် ငါတို့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“ဟာ.. ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးပြီး
ဒီဘက် ကို လာနေတယ်။ ပြေးကြဟေ့.. ပြေး”

အောင်ချစ်ရဲ့ တပ်လွန်နို့ဆော်မှုကြောင့် ရမ္မက်လောဖြင့်
ခက်မောကျူးလွန်နေကြသော လူမှုရေးဖောက်ပြန်ရေးသမား ငြိမ်း
မောင်၊ အောင်ချစ်နှင့် မြင့်ဦးတို့ သုံးဦးသည် မဟာရာဇဝင် နိုင်လွန်
အတ္ထုရာလမ်းကိုဖြတ်၍ ခြေဦးနှင့်ဒူးတည့်ရာသို့ ဖဝါးနှင့်ဟင်ပါး
တစ်သားတည်းကျအောင် စွတ်ရွတ်ပြီး ပြေးခဲ့ကြလေသည်။

အသက်ကိုပင် ဝအောင်ရှုချိန်မရကြပါပေ။ အနောက်သို့ လှည့်မကြည့်ကြပဲ အတန်ကြာအောင် ပြေးခဲ့ကြသဖြင့် အလွန် ပင်ပန်း မောဟိုက်နေကြပါသည်။

“ဟူး.. မောလိုက်တာကွာ.. ငါတော့ မပြေးနိုင်တော့ဘူး”

မြင့်ဦးက စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ပြောဆိုရင်း လယ်ကွင်းချွံစပ် တစ်ခုတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ အနောက်သို့လှည့် ကြည့်ကြသောအခါ ဘယ်သူမှ လိုက်မလာသဖြင့် (၃)ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ဖိဖနောင့်ဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

(၂)

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒလမြို့နယ်၊ ကမာကဆစ်ရပ်ကွက် နှင့် မှော်စက်ရပ်ကွက်ကလေးတို့သည် တစ်ဆက်တည်းတည်ရှိနေပြီး ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသာယာသော ရပ်ကွက်ကလေးများပင်ဖြစ် သည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ လှိုင်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ဖြစ်သောကြောင့် မော်တင်ကလီဆိပ်ကမ်းမှ စက်တပ်သမ္ဗန်၊ ရေယာဉ်ကူးတို့တို့ဖြင့် ကူးလူးဆက်ဆံသွားလာကြရပြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသူ အများစု နေထိုင်ကြပါသည်။ ဒလမြို့နယ် မှော်စက်ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်၍ ရန်ကုန်ဘက်ကမ်း၌ ဈေးရောင်း ပြီး အသက်မွေးကြသော ကိုမျိုးမောင်နှင့် မကျင်လှတို့ လင်မယား မှာ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်အတွင်း သားသမီး မထွန်းကားသေး

ဘဲ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်ရေးကို ထူထောင်လျက် မှော်စက်ရပ်ကွက်အစွန်ဖြစ်သော တံတားဖြူအနီးတွင် နေထိုင်ကြ သည်။

လမိုက်သော ညတစ်ညတွင် သူတို့လင်မယား ဈေးရောင်းပြီး ပြန်လာချိန်က အတော်ပင်ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်း ဘျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် အိပ်မောကျလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုမျိုးမောင်နှင့် မကျင်လှတို့လည်း ဈေးခြင်းတောင်းနှင့် အထုပ်အပိုးများကို မိမိတို့ကိုယ်ပိုင်ဂေဟာဖြစ်သော ဓနိမိုး၊ ထရံ ဘာ တဲအိမ်လေးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ကြပြီး တစ်နေ့တာ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်ခဲ့သမျှကို တစ်ညတာ အနားယူကြရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

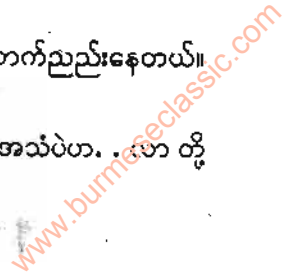
“အင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. အင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ”

“ဟဲ့.. မိန်းမ နားထောင်စမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ညည်း နေသံကြားတယ်”

ကိုမျိုးမောင်ရဲ့စကားကြောင့် မကျင်လှလည်း အသေအချာ နား စွင့်၍ နေမိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်တော့.. အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ညည်းနေတယ်။ ဒီအနီးအနားကပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အေး.. ဟုတ်တယ် ဒီအနီးအနားက အသံပဲဟ.. ဟာ တို့ သွားကြည့်ကြရအောင်”

“အို. . ကျုပ်မလိုက်ရဲပါဘူးတော်။ ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိနဲ့”

“လာစမ်းပါ မိန်းမရာ ကိုယ့်အနီးအနားမှာ ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ ကူညီသင့်လည်း ကူညီရတာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား ယောက်ျားရယ်။ ဘာမဆိုင်၊ ညာမဆိုင်နဲ့ တော်ကြာ အမှုပတ်နေပါဦးမယ်တော်”

“လာစမ်းပါမိန်းမရာ။ ဒီအသံကြီး ဆက်တိုက်ကြားနေရင် ငါ့လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုမျိုးမောင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှစ်တောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဆွဲကိုင်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သောအခါ မကျင်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ဆင်း၍လိုက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ညည်းညူသံကြားရာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုထိုးရင်း နှစ်ယောက်သား တစ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြသောအခါ တံတားဖြူ အနီးသို့ ရောက်လာကြပါသည်။

တံတားဖြူသည် မှော်စက်ရပ်ကွက်အလွန် ဒလနှင့်တွဲတော့အသွား ကားလမ်းနံဘေးတွင် တည်ရှိပြီး တံတားဖြူမှ ကားလမ်းထိ ဖြတ်၍ တစ်မိုင်ခွဲခန့် တည့်တည့်လျှောက်လျှင် ဒလမြို့သစ် ကျန်စစ်သွားရပ်ကွက်သို့ ရောက်ပါသည်။

တံတားဖြူနှင့် ကျန်စစ်သားရပ်ကွက်ကြားတွင် အိမ်ခြေပြတ်

လျက်ရှိပြီး ရေကန်ကြီးတစ်လုံးနှင့် လယ်ကွင်းများသာရှိလေသည်။ ညအချိန်တွင် လူအသွားအလာကျသော နေရာဖြစ်သည်။

စင်စစ်တံတားဖြူသည် အလျား ၂၅ ပေ၊ အနံ ၁၂ ပေမျှ ရှိသော သံကူကွန်ကရစ် တံတားဖြစ်ပြီး ထုံးသုတ်ထားသဖြင့် တံတားဖြူဟု အလွယ်ခေါ်ကြရာမှ အမည်တွင်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တံတားဖြူအောက်တွင် မိုးရာသီ၌ ရေရှိသော်လည်း ယခုလို နွေရာသီတွင် ရေများခမ်းခြောက်လျက် ပက်ကြားအက်များ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သည်အချိန်သည်အခါမျိုးတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် တံတားဖြူအနီးတွင် ဒုက္ခရောက်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိနေပါသည်။

ကိုမျိုးမောင်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက ညည်းညူသံကြားရာ တံတားဖြူအောက်သို့ လှမ်းထိုးလိုက်သောအခါ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်အောက်တွင် လူးလွန်ပြီး ညည်းညူနေသော အသက် (၃၀)အရွယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

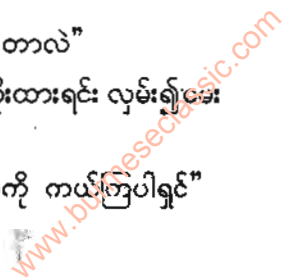
“ဟောတော့. . ဒုက္ခပါပဲ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

မမြင်ရက်စရာ မြင်ကွင်းကြောင့် မကျင်လှနှုတ်ဖျားမှ အာမေဒိုတ်သံပင် ထွက်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟိတ်. . နင်ဘယ်သူလဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုမျိုးမောင်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးထားရင်း လှမ်း၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“အား. . ကျွတ်. . . ကျွတ်. . . ကျွန်မကို ကယ်ကြပါရှင်”

“ကျွန်မကို အရက်မူးသမားတွေ ဖော်ကား အား. . ကျွတ်. . ကျွတ်”

“ဟင်. . မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို သွားခေါ်ပြီး ရဲစခန်းကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ်။ ကဲ. . မကျင်လှ၊ နှင် သူ့အနားမှာနေပြီး မေးစရာရှိတာကိုမေးထား။ ငါ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို သွားခေါ်လိုက်မယ်။ ကိုယ့်အိမ်နားမှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိတယ်ကွ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကိုမျိုးမောင်က သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာ သွားခဲ့လေသည်။

(၃)

ဒေသမြို့နယ် ရဲစခန်းသို့ ကျန်းမာရေးဌာနတွင် ဆေးစစ်ပြီးပြန် ခေါ်လာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တာဝန်ကျ ရဲအရာရှိကြီး ဦးထိန်ဝင်းက သိလိုသမျှကို ပဏာမ စတင်မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

“ကဲ. . ကလေးမရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အတော်သက် သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ကလေးမ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်မ နာမည် မငွေးမြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်”

“ကဲ. . မငွေးမြင့်၊ ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကို မကွယ်မဝှက်ပဲ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပါလား။ ဘာမှ ရှက်နေ

စရာမလိုဘူးနော်၊ ဒါမှ ဦးတို့က မငွေးမြင့်ကို အကူအညီပေးနိုင် မှာ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့။ ဖြစ်ပုံကတော့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ရန်ဖြစ် ပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်လို့ ဒေသ ကျန်စစ်သားရပ်ကွက်မှာနေတဲ့ ကျွန်မအဒေါ် အိမ်ကိုသွားတဲ့အချိန်မှာ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

“နေပါဦး. . ခုလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါရှင်. . ကျွန်မယောက်ျားနာမည်က ကိုညွန့်မောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အလုပ်က နေ့စားပုတ်ပြုတ်နဲ့ လက်သမားအလုပ် လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လင်မယားမှာ အိမ်ပိုင် မရှိသေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ယောက်ျားရဲ့ အမေတွေ၊ အစ်မတွေနေတဲ့ သယ်နီးကျွန်း ဇဝနရပ်ကွက်ထဲက အိမ်မှာကပ်ပြီး နေရပါတယ်။ အစ်မနေ့ညနေ ကျွန်မ ယောက်ျား အလုပ်က အပြန်မှာ ကျွန်မ ဝတ္ထုရားရှိတဲ့အတိုင်း သူ့စားဖို့ ထမင်းဟင်းတွေ ခူးခပ်ပေးထားခဲ့ ပါတယ်။ သူမကြိုက်တဲ့ ဟင်းကိုချက်ထားမိတယ်။ ဟင်းတွေက စားမကောင်းဘူး။ စေတနာ မပါဘူးဆိုပြီး ကျွန်မကို ပြဿနာ လုပ်ပြီး ရန်ရှာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက ဈေးဝယ်ရတဲ့ အခက်အခဲရှိ ကြောင်း ရှင်းပြပေမယ့် မရပါဘူး။ ဟင်းပန်းကန်ကို လှင့်ပစ်ပြီး ထမင်းပန်းကန်ကို ရိုက်ခွဲပစ်ပါတယ်။ ထမင်းစားပွဲကိုပါ ဖနောင့်နဲ့ ဆပေါက်တာကြောင့် ကျွန်မလည်း သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောရာက လုံးထွေးသတ် ပုတ်ခွဲကြတဲ့အထိ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ အတူနေ ယောက္ခမနဲ့ ယောင်းမတွေက ခိုင်းအုံပြီး ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး အိမ်ပေါ်က မောင်းချလိုက်လို့ ကျွန်မ

အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရပါတယ်”

“ကလေးမ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတော့ ဘာပစ္စည်းတွေ ယူလာခဲ့သေးလဲ”

“ဘာပစ္စည်းမှတော့ ယူမလာခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မသုံးစွဲဖို့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါတော့ ပါပါတယ်။ စုစုပေါင်း ငွေ ၂၇၅၀ ကျပ်နဲ့ ငါးကျပ်တန် ၁၀ တန် လေးငါးရွက်တော့ ပါပါတယ်။ လက်ဝတ် လက်စားဆိုလို့ ငါးမူးသား ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးနဲ့ တစ်မတ်သား ရွှေနားကပ်လေး တစ်ရံတော့ ပါပါတယ်။ အခု ကျွန်မမှာပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဆွဲကြိုး၊ နားကပ်ပါ မရှိတော့ပါဘူး”

မငွေးမြင့်က ပြောလက်စ စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး တံတေး တစ်ချက် မျိုချလိုက်ပါသည်။ ရဲအရာရှိကြီး ဦးထိန်ဝင်းက ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး နားထောင်နေပါသည်။ စာရေးတပ်ကြပ်ကြီး ဦးရွှေသောင်းက မငွေးမြင့် ပြောသမျှကို အတိုကောက် လိုက်လံ ရေးမှတ်နေပါသည်။

“အမျိုးသားနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာ ဘယ်အချိန်လောက်မှာလဲ”

“ရန်ဖြစ်ကြတဲ့အချိန်က ညဦးပိုင်း ၇ နာရီလောက်တော့ ရှိမှာပါ။

ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတော့ ည ၈ နာရီကျော်ပါပြီ။ သယ်နိုးကျွန်း ဇဝန ကားမှတ်တိုင်ကနေပြီး မော်တင် ကီလိုကိုသွား တဲ့ (၃၉)ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ ကျွန်မစီးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ မော်တင်ကီလို ကားမှတ်တိုင်မှာဆင်းပြီး မော်တင်ဆိပ်ကမ်းက စက်တပ်သမားနဲ့ ကူးတို့ရေယာဉ်နဲ့ ဒလဘက်ကမ်း မှော်စက်ဆိပ်ကို ကူးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ မှော်စက်ဆိပ်ကိုရောက်တော့ ည ၁၀ နာရီကျော်ကျော် လောက် ရှိနေပါပြီ။ မှော်စက်ဆိပ်ကနေ ကျွန်မအဒေါ်ရိုတဲ့ ကျန်စစ် သား ရပ်ကွက်ကိုသွားဖို့ အဖော်ရှာပေမယ့် ဘယ်သူမှ မရှိတော့ ပါဘူး။ စက်သမားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ လူ လေးငါးယောက်ကလည်း မှော်စက်ရပ်ကွက်ထဲကို အလျှိုအလျှိုနဲ့ဝင်သွားကြပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သွေးတော့ပါဘူးဆိုပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်ပြီး ခုခိုဆက်ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းကမောင်းနေပေမယ့် မှန်ဝါးဝါး ရေးတေး တေးတော့ မြင်ရပါသေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တံတားဖြူနား ရောက်တော့ ကျွန်မနောက်က နောက်ယောင်ခံပြီး လူ(၃)ယောက် လိုက်လာတာ ကို တွေ့ရပါတယ်။ ပထမတော့ ကြောက်သွားသလို ဖြစ်သွားပေ မယ့် အဖော်ရလိုရငြားဆိုပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ ကျွန်မလမ်းကို ကျွန်မ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။

လူ(၃)ယောက်ကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ ကျွန်မနောက်ကို ညိုက်လာရာက တံတားဖြူနားအရောက်မှာတော့”

“ဟိတ်. . ကလေးမ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

အဲဒီလို လူတစ်ယောက်က မေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကျန်စစ် သား ရပ်ကွက်ကို သွားချင်လို့ ကူညီပါရှင် လို့ အားကိုးတကြီးနဲ့ အကူအညီတောင်းလိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီလူသုံးယောက်ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်ကြတယ်လို့ သိပ်ပါတယ်”

“ကူညီရမှာပေါ့ကွာ. . . တို့က ကူညီချင်လို့ လိုက်လာတာ ပဲဦးစွာ”

“ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မလက်ကို ဆွဲလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ရုန်းကန်ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်မိပါတယ်။ လက်က လွတ်သွားပေမယ့် (၃)ယောက်သား ကျွန်မကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြပါတယ်။ အနားရောက်မှ အရက်သမားတွေမှန်း ကျွန်မသိလိုက်ရပါတယ်။

“ရှင်... ရှင်တို့ မယုတ်မာကြနဲ့နော်။ ကျွန်မ အော်လိုက်မလား”

ကျွန်မလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ပြောမဲ့သာ ပြောလိုက်ပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆိတ်သုဉ်းနေပါတယ်။ အိမ်ခြေတွေက အဝေးမှာဆိုတော့ ကျွန်မအော်လည်း ကြားနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟ... ငါတို့က နင့်ကို ကူညီချင်လို့ လိုက်လာတဲ့ဟာ နင်က ငါတို့ကို ပြဿနာရှာချင်လို့လား။ ဘာလဲ ကမ်းနားမှာ အဆင်မပြေခဲ့ဘူးလား။ အော်ဒါမရလို့ အလုပ်မဖြစ်လာဘူးဆိုရင်လဲ ရှင်းရှင်းပြောပေါ့ကွာ၊ ငါတို့မှာ ဘိလည်းရှိတယ်။ မင်းအတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး။ ငါတို့က မင်းကို ထိုက်သင့်သလောက်ပေးမှာပါကွာ”

“ရှင်... ရှင်တို့ ဘာပြောတာလဲ ကျွန်မ မိန်းမပျက် မဟုတ်ဘူး”

“အပိုတွေ လာပြောမနေပါနဲ့ဟာ ငါတို့က နောကျေနေပြီ”

သားပါ။ ဒီအချိန်၊ ဒီနေရာကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း လာတယ် ဆိုကတည်းက ဘာလဲဆိုတာ တို့သိပြီးသားပါ။ ကျန်စစ်သားကို ဒီအချိန်သွားရင်လည်း အဆင်ပြေမှာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ ဒီမှာပဲ ညှိလိုက်ကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

အာလေးလျှာလေးဖြင့် အမူးသမားက ဝင်ပြောနေပါသည်။

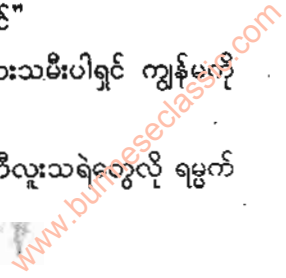
“လာပါမိန်းကလေးရယ်။ မင်းအတွက်အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

လို့ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်မလက်ကို ဆွဲလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းပေမယ့် အချည်းနီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ လက်ချောင်းတွေက ကျွန်မမျက်နှာပေါ်ကို ဖျန်းခနဲကျရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ပြာ ဝေသွားခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်က ကျွန်မကိုချုပ်ပြီး ဆွဲလှဲပစ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ သူတို့ပြုသမျှ နုရတဲ့ဘဝကိုရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မ ခွန်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်ပေမယ့် သူတို့သုံးယောက်အားနဲ့ မမျှလေတော့ ကျွန်မလည်း သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဘဝပျက်ပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ မိကောင်းဖခင်သွားသမီးပါရှင် ကျွန်မကို မရက်စက်ကြပါနဲ့”

ကျွန်မက အဲဒီလို အသနားခံပေမဲ့ ဘီလူးသရဲတွေလို ရမ္မက်

လောကြွနေကြတာကြောင့် ကျွန်မ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး သတိလစ် သွားရပါတော့တယ်။

“အမယ်.. အမယ်.. ကြည့်စမ်း အခုမှ သတိထားမိတယ်။ ကောင်မမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လည်းပါတယ်။ ဆွဲကြိုးနဲ့ နားကပ်လည်း ပါတယ် ဖြုတ်ဟ၊ ဖြုတ်.. ဖြုတ်”

ကျွန်မ သတိမေ့လုဆဲဆဲမှာ အဲဒီလို ပြောလိုက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မအဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲဆရာရယ်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး သေလုမျောပါးဖြစ်နေ ချိန်မှာ ဒီက အစ်မကြီးနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ လူမှုရေး ကူညီတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုခေါ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာရ တာပါ။ ကျွန်မဘဝတော့ ဆုံးပါပြီဆရာရယ်.. အဟင့်.. အဟင့်.. ဟင့်”

မငွေးမြင့်မှာ ပြောလိုသောစကားများကို ပြောဆိုပြီး ချုံးပွဲချစ် ငိုပါတော့သည်။

“မိုက်ခိုင်းလိုက်လေကွာ.. ဒီကောင်တွေလား မိရင်တော့ ငါနဲ့ တွေ့လိုက်ချင်တယ်”

ကိုမျိုးမောင်က မငွေးမြင့် ပြောသမျှကို နားထောင်နေရာမှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဒေါသယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲခဲ့ရပါတော့သည်။

(၄)

“မနေညက တံတားဖြူမှာ လုယက်မှုနဲ့ မုဒိမ်းမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ တဲ့ တရားခံ(၃)ဦးကို ဖမ်းဆီးမိထားပါပြီဆရာ”

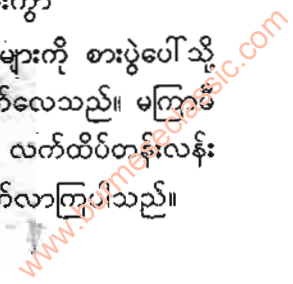
ဒလမြို့နယ် ရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ညွှန်တင်ရဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် စခန်းမှူး ဦးအောင်ဝင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက် ပါသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုသတင်းရပြီး ဖမ်းမိလာခဲ့တာလဲ ဆရာ”

“မနေညတုန်းက ကမာကဆစ်က ကိုမျိုးကြီးတို့ စားသောက် ဆိုင်မှာ အရက်လာသောက်တဲ့လူတွေကို စုံစမ်းလိုက်တော့ (၃) ယောက်တွဲပြီး လာသောက်တာ ဆိပ်ကြီးကျောင်းစုက ညိမ်းမောင် တို့အုပ်စုဆိုတာ ဆိုလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအစားသူတို့(၃)ယောက် ည သ နာရီ လောက်မှာ ပြန်သွားကြတယ်လို့လဲ သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့သုံးယောက်ကိုခေါ်ပြီး တစ်ယောက်ချင်း ခွဲစစ်လိုက်တော့ သိပ်ပြီး မစစ်လိုက်ရပါဘူး။ ပေါ်တော့တာပါပဲဆရာရယ်”

“အဲဒီတရားခံ(၃)ဦးကို ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ”

စခန်းမှူး ဦးအောင်ဝင်းက အမှုတွဲဖိုင်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ဝီတင်လိုက်ပြီး တရားခံများကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ မကြာမီ အချိန်တွင် ရဲတပ်သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လက်ထိပ်တန်းလန်း နှင့် တရားခံများ စခန်းမှူးရုံးခန်းသို့ ရောက်လာကြပါသည်။

စခန်းများက တရားခံတစ်ဦးစီ၏ မျက်နှာများကို သေသေချာချာ လေ့လာအကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေပါသည်။ တရားခံများ မခုတ်တတ်သော ကြောင်ကလေးများသဖွယ် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာလေးများနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ နေကြပါသည်။

“ဪ... အခုတော့လည်း အင်မတန် သနားစရာကောင်းသော သတ္တဝါလေးတွေလိုပါပဲလားကွ၊ မနေ့ညကတော့ အတော်ကြောင့် စရာကောင်းတဲ့ ဘီလူးသရဲတွေလို မာန်ဖိနေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လားဟေ့ကောင်တွေ”

စခန်းမှူး ဦးအောင်ဝင်းက တရားခံများကိုကြည့်ပြီး ပြောနေပါသည်။ တရားခံများကတော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ် ခပ်မဆိတ်ပင် မဟုတ်ဘဲ မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်များသဖွယ် တောင့်တင်းနေကြပါသည်။

“ကဲ... ပြောကြလေကွာ... မင်းတို့မှာ အပြစ်ရှိသလား၊ မင်းတို့လား”

စခန်းမှူး ဦးအောင်ဝင်း၏ လေသံက တင်းမာသွားသလို တရားခံ (၃)ဦးတို့မှာ သတိဝင်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြပါသည်။

“ရှီ... ရှီပါတယ် ဆရာ”

(၃)ယောက်သား ပြိုင်တူအသံ ထွက်သွားကြပါသည်။

“ကိုယ့်... ကိုယ်ကိုယ်တော့လည်း အပြစ်ရှိမှန်းတော့ သိရပြန်ပြန်”

...ပဲကွ၊ ကဲ... မင်းတို့မှာ နှမတွေ၊ အစ်မတွေ မရှိကြဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှီပါတယ်ဆရာ”

“အေး... မင်းတို့မှာ အစ်မတွေ၊ ညီမတွေ ဆွေမျိုးတွေရှိကြသေးသလိုရင် အခု မင်းတို့ စော်ကားကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မငွေမြင့်ရဲ့ ခုခံမှုမှာ အစားထိုးပြီး မင်းတို့ကိုယ်တိုင် စော်ကားကြမှာလား၊ အခြားလူက စော်ကားရင်ကော မင်းတို့ဘယ်လိုနေကြမလဲ”

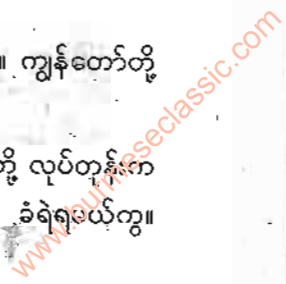
(၃)ယောက်သား ခေါင်းငုံ့၍နေကြပြီး ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဟနိုင်ကြတော့ပေ။

“ကဲ... ပြောကြလေကွာ လူဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာတရား ရှိရမယ်ကွ၊ ခုတော့ မင်းတို့လုပ်ရပ်တွေက လုံးဝကို လူမဆန်ဘူး။ မင်းတို့ကိုလေ သေဒဏ်ပေးပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

စခန်းမှူး ဦးအောင်ဝင်းက ပျော့တစ်ခါ မာတစ်လှည့်နှင့် ပြောကြားခဲ့ပြီးမောင်းနေသံက စခန်းမှူး ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးနေပါသည်။ တရားခံများကတော့ မိမိတို့ ရင်ဆိုင်ရမည့် အပြစ်ဒဏ်ကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မိုက်မှားမိပါတယ် ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒဏ်ကို ဒီလိုမဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“ဘာကွ... ဘာအခုမှ ဘာမှားပါပြီလဲ။ မင်းတို့ လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီး ခုမှကြောက်မနေကြနဲ့၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရယ်ကွ။

ကဲ. . ပြော မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”
 “ကျွန်တော့်နာမည် ညိုမင်းမောင်ပါ”
 “မင်း နာမည်ကရော”
 “ကျွန်တော့်နာမည် အောင်ချစ်ပါ”
 “နောက်တစ်ယောက် ပြော”
 “ကျွန်တော့်နာမည် မြင့်ဦးပါ ဆရာ”
 “မင်းတို့ ဘယ်မှာနေကြလဲ”
 “ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံးဆိပ်ကြီးကျောင်းစုမှာနေပါတယ်”
 “အေး. . သုံးယောက်ပေါင်းတော့ လောင်းကျော်ပြီပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသလဲ”
 “ကျွန်တော်တို့အလုပ်က သဲထမ်း၊ အုတ်သယ်၊ မြေကြီးတူးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ကြပါတယ်”
 “မင်းတို့လုပ်အားခနဲ့ မင်းတို့ အရက်သောက်ပစ်လို့ကော လောက်ရောလောက်ရဲ့လား”
 “အလုပ်က ပင်ပန်းတော့ နည်းနည်းပါးပါး သောက်စားမိ ရာက ခုလို မမျှော်လင့်တဲ့အမှားတွေနဲ့ ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်ရတာပါ ဆရာ”
 “အေး. . ကောင်းရောကွာ၊ မင်းတို့လုပ်ရပ်တွေက လူကြမ်း စိတ်ကြမ်း၊ လုပ်ရပ်တွေကကြမ်းနဲ့ လူစိတ်မှ မရှိတော့ပဲ။ ကဲ. . ကဲ. . သူတို့သုံးယောက်ကို အချုပ်ထဲထည့်ထားလိုက်။ လုပ်စရာရှိ တာကို ဆက်လုပ်ဖို့ ဆရာမင်းသိန်းကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါ”
 စခန်းမှူး ဦးအောင်ဝင်းရဲ့ စကားအဆုံးတွင် တာဝန်ကျရဲတင်

သား နှစ်ဦးက စခန်းမှူး ဦးအောင်ဝင်းကို အလေးပြုပြီး တရားခံ များကို အချုပ်ခန်းဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

(၅)

တရားခံ ညိုမင်းမောင်၊ အောင်ချစ်နှင့် မြင့်ဦးတို့သည် မငွေမြင့် အား အလိုမတူဘဲ အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့ကြသည့်အပြင် မငွေမြင့်ထံမှပါ လာသော ငွေ ၂၇၅၀ ကျပ်နှင့် တစ်မတ်သား ရွှေနားကပ်တစ်ရံ၊ ငါးမူးသား ရွှေဆွဲကြိုးတို့ကို ရိုက်နှက်လုယူခဲ့ကြောင်း စစ်ဆေး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး တရားလိုသက်သေတို့၏ စွဲချက်ဖြင့် ပြစ်မှုထင် ရှားသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၇၆/၃၉၅၊ ၇၅နှင့် ငြိစွန်း ကြောင်း စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တရားခံ (၃)ဦးတို့အား အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်စီ ကျခံစေရန် တရားရုံးတော် မှ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပါသည်။

စာမူဝန်ခံချက်

လွန်ခဲ့သော ၁၅နှစ်ခန့်က ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ သည်။အမည်၊ နေရပ်နှင့်၊ နေရာများ၊ ပြောင်းလဲရေးသား ထားပါသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ လူပြတ်သောနေရာများသို့ အချိန် မတော်၊ အဖော်မဲ့စွာ မသွားလာသင့်ကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးသားတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အမှားတစ်ရံမဟုတ်ဘဲ
အမှန်တရား

အမှားတစ်ရံ မဟုတ်တဲ့ အမှန်တရား

ရှမ်းပြည်နယ်(အရှေ့ပိုင်း) ကျိုင်းတုံမြို့သည် လူနေမှုအဆင့် အတန်း မြင့်မား၍ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လျက်ရှိ သော မြို့ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့တွင် အခြေချနေထိုင်သော ကိုထွန်းဖေ သည်လည်း စီးပွားရေးလောကတွင် အတော်အတန်အောင်မြင် လျက် ရှိနေသည်။

ထိုအောင်မြင်မှုကြောင့် လူမှုဆက်ဆံရေး အသိုင်းအဝိုင်းက လည်း ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ကိုထွန်းဖေတို့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ မိတ်ဆုံစားပွဲတစ်ခုကို နောင်တုံကန် စားသောက် ခန်းမတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုထွန်းဖေမှာ မိမိထိန်းနိုင်သမျှ ရေချိန်ထက် ကျော်လွန်ခဲ့သဖြင့် အယ်လ်ကိုဟော ပါဝါတို့က တစ်ရိပ်ရိပ် တက်နေသည်။ အချိန်က ညသန်းခေါင် ၁၂ နာရီထိုးတော့မည်။ ကိုထွန်းဖေက မိမိအိမ်သို့ အမြန်ပြန်ရောက်ရန် စိတ်စောနေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ပိုင်စူပါဆလွန်းကားဖြူလေးကို ပြည်ထောင်စု လမ်းမကြီးအတိုင်း ညှို့မှလွတ်သော မြားတစ်စင်းကဲ့သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ အမြန်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ညဉ့်နက်ချိန် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း မြောင့်စင်းနေသော လမ်းမကြီးက ရှင်းနေသည်။ မြို့စွန်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ကားလမ်းပေါ်သို့ ဖြတ်ပြေးလာသည့် ခွေးတစ်ကောင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိလိုက်သဖြင့် ကားကို ဘရိတ်အုပ်ပြီး ထိန်းလိုက်ရသည်။

အတိုက်ခံရသောခွေးမှာ ကားရှေ့မှ သုံးလေးပတ် လိမ့်သွားပြီး သွေးအိုင်ထဲတွင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်နှလုံးမသာမယဖြစ်ကာ မိတ်စုံစားပွဲမှာ ဖျော်ရွှင်ခဲ့သမျှလည်း ပျောက်ပျက်ကုန်တော့သည်။ ခွေးကို ကားနှင့်တိုက်မိသဖြင့် အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဟု ယူဆမိသည်။ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုပဲဟု သဘောထားကာ ကားကို ယခင်ကလောက် မမြန်တော့ဘဲ အရှိန်ကိုရှော့၍ ဆက်ပြီးမောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

မိမိအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုထွန်းဖေက ကားကို ဒီဒေါင်ထဲသို့ မမောင်းသေးဘဲ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံရှိ ဘုံဘိုင်တွင်ရပ်ကာ ခွေးကိုတိုက်မိ၍ ပေစွန်းနေသော သွေးစက်များကို ဆေးကြောနေသည်။ ထိုအချိန်၌ ခင်ပွန်းသည်ပြန်လာသည်ကို စောင့်မျှော်နေသော ဇနီးဖြစ်သူ မမြခင်က အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး ပန်းခြံထဲတွင် ကားရေဆေးနေသော ကိုထွန်းဖေထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

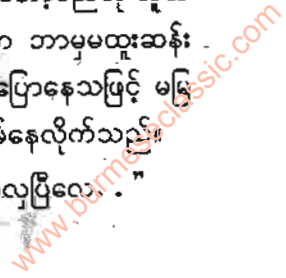
"ကိုထွန်း၊ . . . ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ . . ."

ယနေ့ညမှ ထူးထူးခြားခြား ကားရေဆေးနေသော ကိုထွန်းဆကို ဇနီးဖြစ်သူ မမြခင်က စူးစမ်းသလို မေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး . . . မြရယ်။ လမ်းမှာ ခွေးတစ်ကောင်ကို ကားနဲ့တိုက်မိလို့ ရေဆေးပစ်နေတာပါ . . ."

ကိုထွန်းဖေနဲ့ မမြခင်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ကျွင်းတုံမြို့၏ လူကံထဲ အသိုင်းအဝိုင်း စာရင်းဝင်ဖြစ်ပြီး၊ လီရှော တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု အနွယ်ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အယူအဆက ခွေးကို တိုက်မိသွင် နိမိတ်မကောင်း၊ ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ခုခု ဝင်လာတော့မည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကိုထွန်းဖေက ဘာမှမထူးဆန်းသလို သဘောထားပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပြောနေသဖြင့် မမြခင်လည်း ဘာမှဆက်မမေးတော့ပဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

"မြ . . . မအိပ်သေးဘူးလား . . . ညဉ့်နက်လှပြီလေ . . ."

“ကိုထွန်း ပြန်မလာမချင်း မြဘယ်တုန်းက အိပ်ပျော်ခဲ့လို့လဲ..”

“ကလေးတွေကော အိပ်ကုန်ကြပြီလား”

“ကိုထွန်းသားနဲ့သမီးက ဖေကြီးပြန်လာရင် မုန့်တွေပါလာမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေကြသေးတယ်..။ ခုတော့ အိပ်နေကြပါပြီ”

“အေးကွာ.. ကိုထွန်းလည်း စောစောပြန်လာမလို့ပါပဲ..။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေက ပွဲတောင်းနေတာနဲ့ အားနာပြီး နေ လိုက်ရတာ.. ကလေးတွေအတွက် မုန့်တွေပါလာတယ်..။

ကားထဲမှာယူပြီး မြသွားနှင့်လေ။ ကားဂိုဒေါင်ထဲထည့်ပြီး ကိုထွန်းလိုက်ခဲ့မယ်။ မမြခင်က ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မုန့်ထုပ်များယူ၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ကိုထွန်းဖေက ကားရှေ့တွင် ချိုင့်ဝင်နေသော ဘန်ပါနှင့် ကွဲအက်နေသော ဘက်မှန်ကိုကြည့်ကာ မနက်ကျမှပဲ ကားဘော်ဒီရုံမှာ သွားပြင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားပြီး ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ မောင်းသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂိုဒေါင် တံခါးကိုသော့ခတ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့တစ်လှမ်းချင်း တက်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်”

“အိမ်ရှင်တို့.. အိမ်ရှင်တို့.. ဗျို.. အိမ်ရှင်တို့..”

နံနက်မိုးမသောက်မီ အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ

လူခေါ်သံကို ကြားရသဖြင့် ကိုထွန်းဖေနှင့် မမြခင်တို့ အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ ညက ခြံတံခါးကို မပိတ်မိခဲ့ကြောင်း ခုမှပင် သတိရလိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူလဲ..”

ကိုထွန်းဖေက အသံပြုရင်း အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ သွက်လက်စွာ ထလာမိသည်။ မမြခင်လည်း ကိုထွန်းဖေနောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ပါဗျို..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဖွင့်နေပါပြီဗျာ..”

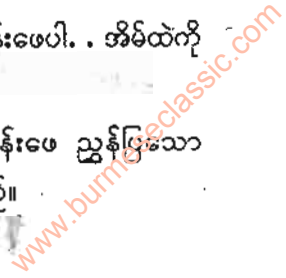
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကိုထွန်းဖေက အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ကျိုင်းတုံရဲအရာရှိ ဦးလှမင်းနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုထွန်းဖေ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ..”

“ကိုထွန်းဖေဆိုတာ ခင်ဗျားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ.. ကျွန်တော် ကိုထွန်းဖေပါ.. အိမ်ထဲကို ဝင်ကြပါဦး”

ရဲအရာရှိနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့က ကိုထွန်းဖေ ညွှန်ကြားသော ဧည့်ခန်းစားပွဲခိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“စိတ်တော့မရှိပါနဲ့. . ကိုထွန်းဖေ။ ကျွန်တော်တို့က တာဝန် အရမို့ လာခဲ့ရတာပါ။ ကိုထွန်းဖေအနေနဲ့ ညတုန်းက အိမ်အပြန်မှာ မတော်တဆမှုများ ဖြစ်ခဲ့သလားလို့ပါ. . ”

ရဲအရာရှိ၏ အမေးစကားကြောင့် ကိုထွန်းဖေ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို မျက်မှောင်ကြုံ၍ စဉ်းစား လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ပင် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်၍ ဖြေလိုက် သည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . ညတုန်းက အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ခွေးတစ်ကောင် ကိုတော့ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ တိုက်ခဲ့မိပါတယ်”

ကိုထွန်းဖေရဲ့ စကားအဖြေကို ရဲအရာရှိကြီးက ဘဝင်ကျပုံမရ ပဲ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကိုထွန်းဖေ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးဗျာ။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ကိုထွန်းဖေရဲ့ကားနဲ့တိုက်မိတာ မဟုတ်လား. . ”

“ဗျာ. . အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဟုတ်လား။ ဟာ မဖြစ်နိုင် ဘူး. . ။ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး. . ။ ကျွန်တော်သေသေချာချာ ကား မီးထိုးပြီးကြည့်ခဲ့သေးတာပဲ. . ။ ကျွန်တော်တိုက်မိတာ ခွေးမှခွေး အစစ်ပါဗျာ”

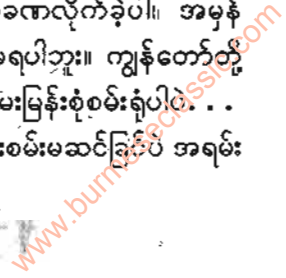
ခွေးကို အမှန်တကယ်ကားနှင့်တိုက်မိခဲ့သော ကိုထွန်းဖေကို ရဲအရာရှိက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တိုက်မိခဲ့တာပါလို့ စွပ်စွဲ

ပြောဆိုနေသောကြောင့် ကိုထွန်းဖေ အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေ သည်။ သက်သေသက္ကာရ ဘာမှပြုစရာမရှိ။ ပြန်ရှင်းပြဖို့ကလည်း ဘာမှ မရှိတာကြောင့် စိတ်လျှော့မာန်ချပြီး အတိတ်ဆိုး၊ နိမိတ် ဆိုးကြောင့် ဂြိုဟ်ဆိုးတော့ဝင်ပြီဟူ၍သာ သဘောထားလိုက်တော့ သည်။

“သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး ကိုထွန်းဖေ။ ခင်ဗျား အမူး လွန်ပြီး မသဲမကွဲနဲ့ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတာများလားဗျာ. . ”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကိုထွန်းဖေက ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းရင်း အဖြစ်မှန်ကို သက်သေပြနိုင်ဖို့ စိတ်ရှုပ် သွားပုံရပါသည်။ မမြခင်ကတော့ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့အား သင့်နေပြီး ဘာကိုမှ ဝင်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်သွားတယ်ဆိုတာနဲ့ မတ်သက်ပြီး ဒီလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ ကားဆိုလို့ ကိုထွန်းဖေရဲ့ ကားတစ်စီးပဲရှိတယ်ဆိုတာ မြို့ဝင်မြို့ထွက် စစ်ဆေး ရေး ဂိတ်မှတ်တမ်းမှာ အတိအကျရှိနေတာပဲ။ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ဆိုတာကိုတော့ နောက်မှပဲ စဉ်းစားကြတာပေါ့ဗျာ. . ခုလောလော ဆယ်တော့ ကိုထွန်းဖေအနေနဲ့ စခန်းကိုခဏလိုက်ခဲ့ပါ။ အမှန် တရားဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်ထားလို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ကလည်း တာဝန်အရ စစ်ဆေးမေးမြန်းစုံစမ်းရုံပါပဲ. . . အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ဖို့အတွက် ဘာကိုမှ မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ပဲ အရမ်း မလုပ်ပါဘူးဗျာ. . ”

ဖြစ်လာမှတော့ မထူးတော့ပြီမို့ ကိုထွန်းဖေအနေဖြင့် ဥပဒေကို ရင်ဆိုင်ဖို့သာရှိတော့သည်။ ဤဖြစ်ရပ်သည် တကယ့်အမှုလားလုပ်ကြံမှုလားဆိုတာကို အဖြေရှာနိုင်ဖို့ လောလောဆယ်မှာတော့ ကိုထွန်းဖေသည်သာ တရားခံဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကျိုင်းတုံရဲစခန်း အချုပ်ခန်းသို့ရောက်ရှိနေရရှာသော ကိုထွန်းဖေကို ဇနီးဖြစ်သူ မမြခင် များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။ ကိုထွန်းဖေသည် ဘယ်သောအခါမှ လိမ်ညားပြောဆိုတတ်သူမဟုတ်ကြောင်း သူမသည်သာ အသိဆုံးမို့ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ ဆိုတာကို စဉ်းစားမိသည်။ သည်ပြဿနာကို အဖြေရှာဖို့ မမြခင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသူအမျိုးသမီးမှာ အမည်မသိ၊ နေရပ်လိပ်စာမသိဘဲ ထိုညက မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ စားပွဲထိုး၊ ပန်းကန် ဆေးအလုပ်ဝင်လုပ်သော အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာကြောင့် မြို့စွန်မှာလာပြီး ကားတိုက်ခံရသည်ကို စဉ်းစားလို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကားတိုက်ခံရသည်ဆိုသော နေရာသို့ မမြခင် သွားရောက်လေ့လာစုံစမ်းခဲ့သည်။

လေအဝှေ့မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောစပ်တစ်နေရာမှ အပုပ်နံ့လို့

သို့ စူးစူးရှရှ အနံ့ရလိုက်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာသလို ဖြစ်လာမိသည်။ ကားလမ်းမကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တောစပ်တစ်နေရာမှ သွင့်ယဲ့လာသော အပုပ်နံ့ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိပြီး သို့ နေရာသို့ လျှောက်သွားမိသည်။ ခြုံပုတ်ဘေးတွင် မြေကြီးများပွနေပြီး အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို မြှုပ်ထားဟန်ရှိနေသည်။

ထိုနေရာမှ အပုပ်နံ့ထွက်နေသည်မှာ သေချာလှသည်။ ထို့ကြောင့် မမြခင်က မရွံ့မရှာနိုင်တော့ဘဲ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ထိုးကော်တူးဆွကြည့်မိလိုက်သည်တွင် ထင်ထားသည့် အတိုင်း ခွေးသေတစ်ကောင် မြှုပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ၏ ခင်ပွန်းယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်းကို သက်သေပြနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

လေအဟုန်လို သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ကျိုင်းတုံရဲစခန်းသို့ ဦးတည်ကာ မိမိဆက်လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို စဉ်းစားပြီး ချပျဲပါးနေတော့ပါသည်။

မမြခင်၏ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက် ခြက်မှု၊ ဇွဲသတ္တိရှိမှုတို့ကြောင့် တရားရုံးတော်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုထွန်းဖေအမှုမှာ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်ခဲ့ရလေသည်။

မမြခင်၏ တင်ပြချက်များကို ဆက်လက်စုံစမ်း စစ်ဆေးခဲ့ရသည်။ ကားတိုက်ခံရသောခွေးကိုမြေမြှုပ်ပြီး လူကိုအစားထိုး ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား လှည့်ဖြားခဲ့သောသူမှာ တာချီလီနီ မြို့တွင် အခြေချနေထိုင်ပြီး တစ်ဘက်နိုင်ငံမှ တရားမဝင် ကုပစ္စည်းများကို မှောင်ခိုရောင်းဝယ်လုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေသော ဦးအိုက်ပန်ဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းစစ်ဆေး ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားသောညက ကျိုင်းတုံမြို့ ကျက်သရေဆောင် နောင်တုန်ကန် စားသောက်ဆိုင်တွင် ပြုလုပ်သော မိတ်ဆုံညစာပွဲတွင် မိုင်းဆတ်မြို့မှလာ၍ စားပွဲထိုး၊ ပန်းကန်ဆေး အလုပ်လုပ်သော နန်းနင်းလှိုင်ဆိုသော အမျိုးသမီးငယ်လေး တစ်ဦး ဦးအိုက်ပန်က မူးမူးရှူးရှူးဖြင့် အလိုမတူဘဲ အမေ့ပြုကျင့်ရန် ကြံစည်သည်ကိုအမျိုးသမီးငယ်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သဖြင့် လည်ဖက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးမိလိုက်ရာက ရမ္မက်ဇောနှင့် အရက်ရှိန်ကြောင့် လက်လွန်သွားသဖြင့် အမျိုးသမီးငယ် သေဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ စားသောက်ဆိုင် သီးသန့်ခန်းထဲမှာဖြစ်တာကြောင့် မည်သူမှ မသိလိုက်ကြပေ။ သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ကားပေါ်တင်၍ မြို့ပြင်ထွက်ခဲ့စဉ် ခွေးတစ်ကောင် ကားတိုက်ခံထားရသည်ကို မြင်သော

ကြောင့် ဦးအိုက်ပန်က အကြိတစ်ခုရပြီး အမျိုးသမီးငယ် ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ကြံဖန်တီးထားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးအလောင်းကို ခြေနှစ်ဖက်က ကိုင်မြှောက်ပြီး သစ်ပင် တစ်ပင်နှင့် တအားလွှဲရိုက်ကာ ကားဖြင့်တိုက်ခံထားရ ဟန်ကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခွေးသေကိုမြေမြှုပ်၍ ခွေးသေနေရာတွင် အမျိုးသမီးငယ် အလောင်းကို အစားထိုးပစ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ စစ်ဆေးဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျိုင်းတုံရဲစခန်းမှ ရဲအရာရှိကြီး ပြောခဲ့သောစကားသည် မှန်ပေစွတကား။ အမှန်တရားဆိုတာ အမှားတစ်ရံတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရနိုင်ပါဘူးတဲ့လေ...။

ပန်းခြံတုံလေ

ပန်းခြံတုံလေ

ဟေမာန်ဆောင်းရာသီကာလ ဒီဇင်ဘာ ညကလေးက ပကတိ အေးချမ်းသာယာလို့ နေပါသည်။ မူဆယ်မြို့ရဲ့ညချမ်း ရှမ်းရိုးရာ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် ကျင်းပနေတဲ့နေရာက လွင့်ယုံလာတဲ့ ရှမ်းအိုး စည်သံ၊ မောင်းသံ၊ လင်းကွင်းသံများက မြိုင်ဆိုင်လွန်းလှသည်။

အစွမ်းကုန် ထွန်းလင်းတောက်ပနေတဲ့ လရောင်အောက်မှာ အမိမြေရဲ့ သဘာဝ စိမ်းလန်းနေတဲ့ရေမြေတောတောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပိုက်ထွေး၊ ကာကွယ်ထားဟန်ရှိတဲ့ ရွှေလီမြစ်ရဲ့ ကွေ့ဝိုက် စီးဆင်းနေပုံက ပကတိ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလို့နေပါတယ်။

ဟိုဘက်ကမ်းကို လှမ်းမျှော်လို့ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ရောင်စုံ မီးတွေ ဖြာဝေနေတဲ့ ရွှေလီမြို့ကို လှမ်းမြင်နေရပါတယ်။ ဟိုဘက် ကမ်းဆီမှ သည်ဘက်ကမ်းဆီသို့ ကားကြီး၊ ကားငယ် အသွယ်သွယ်

တို့နဲ့ အဆက်မပြတ် ဥဒဟိုသွားလာမောင်းနှင်နေကြတဲ့ တံတားက ခန့်ညားထည်ဝါလို့နေပါတယ်။

သည်ဘက်ကမ်းမှာတော့ မူဆယ်မြို့ရဲ့အစွန် စိမ်းလန်းလယ်ကွင်းကြီးများ ဝန်းရံနေတဲ့ ဟိုဆောင်ရွာ၊ သည်နေရာပတ်ဝန်းကျင်ကို နယ်မြေလုံခြုံရေးတာဝန်ကျ ဒုရဲအုပ်သိခိုဒုတပ်ကြပ် အောင်တိုး၊ ရဲတပ်သားတင်မောင်ထွန်းတို့ ကိုယ်စီဖြင့် လှည့်ကင်းတာဝန်ယူ ထမ်းဆောင်နေချိန်မှာ တံတားပေါ်က လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ခုန်ချလိုက်တာကို လိုက်ကြပါတယ်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာကို အမြန်ဆုံးသွားခဲ့ကြပြီး စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ကြပါတယ်။

ရွှေလီမြစ်ကြောင်းကို လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားတဲ့ ရဲတပ်တော်ဘုတ်က အဆင်သင့်ရှိနေတာကြောင့် မြစ်ထဲခုန်ချခဲ့ရင် ဝန်းကယ်ဆယ်ကြပါတယ်။ ကယ်တင်လိုက်မိတာက မသိ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပါတယ်။ သတိလစ် လှနိုးပါးဖြစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်ကို မူဆယ်ဆေးရုံသို့ ဆုံးပို့ပြီး ဆေးဝါးကုသကြပါတယ်။

အမျိုးသမီးငယ် သတိရလာတော့ ခေတ္တအနားယူသက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လာတော့မှ မူဆယ်ရဲစခန်းကို ခေါ်ကြပါတယ်။

“ကဲ. . ပြောစမ်းပါဦး. . . ရေထဲခုန်ချတဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာတွေများဖြစ်လာခဲ့လို့လဲ”

စခန်းမှူးကြီး သောင်းတင်က အမျိုးသမီးငယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးငယ်က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်ရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေပါတယ်။

“ဟဲ့. . ကလေးမ။ နင့်ကို ငါမေးနေတယ်လေ. . နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ. . ဘယ်မှာနေတာလဲ. . နင့်မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာကို ပြောလေ”

စခန်းမှူးကြီးသောင်းတင်က လေသံမာမာနဲ့ ထပ်ပြီးမေးလိုက်တဲ့အခါ အမျိုးသမီးငယ်က မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ချိုးပွဲချချင်ပါတော့တယ်။ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိတဲ့ စခန်းမှူးကြီးက ခေတ္တမျှ အသာနေလိုက်ပြီး အမျိုးသမီးရဲ့အနေအထားကို အကဲခတ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့မှ လေသံပျော့ပျော့နဲ့ ချော့ပြီး မေးပြန်ပါတယ်။

“ကဲ. . သမီး ငိုမနေနဲ့တော့. . ဒီအချိန်မှာ ငိုနေလို့လဲ ဘာမှ ထူးလာမှာမှ မဟုတ်တာ။ အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြမှ သမီးကို ဦးတို့အနေနဲ့က ကြီးတဲ့အမှုကို ငယ်အောင်း ငယ်တဲ့အမှုကို ပပျောက်အောင် ထမ်းဆောင်ကူညီရမယ့် တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားရှိတယ်ကွယ်။ သမီးအနေနဲ့ ဘာမှကြောက်နေစရာမလိုဘူး။ ဦးတို့ကို ကိုယ့်ဦးလေးကိုယ့်ဘကြီးတွေလို သဘောထားပြီး အဖြစ်မှန်ကို ရဲရဲတင်းတင်းသာ

ပြော. . ဒါမှ သမီးရဲ့ အခက်အခဲအားလုံးကို ဦးတို့က ကူညီဖြေ
လို့ ရမှာပေါ့. . ”

စခန်းမျိုးကြီး ဦးသောင်းတင်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ အမျိုးသမီး
ငယ်က သူမရဲ့ အားကိုးရာမဲ့ဘဝအခြေအနေကို သိနေတာကြောင့်
ဘဝရဲ့ အလင်းတံခါးတစ်ချပ် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာခဲ့ရသလို သူမ
မျက်နှာပေါ်မှာ စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနှစ်ဖက်
ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်နှိုက်ကာ မာန်ကိုတင်းလိုက်တယ်။ သူမ
ပြောလိုတဲ့ စကားလုံးတွေက တန်းစီပြီး ပွင့်ဟလာတယ်။

“သမီးရဲ့ နာမည်က ခင်ခင်ဝေလို့ခေါ်ပါတယ် ဦး။ သမီး
ဇာတိ နေရပ်က ဧရာဝတီတိုင်း၊ အင်္ဂပူမြို့နယ်၊ ကွင်းကောက်ဒေသ
တောင်ဇင်းကျေးရွာပါ။ သမီးမှာ အဖေရော အမေရော
တော့ပါဘူး။ သမီးရဲ့ မောင်လေး သန်းထူးနဲ့ ညီမလေး မမိ
ဆိုတာရှိပါတယ်။ တောင်ဇင်းရွာက ဦးလေး ဦးဖိုးထူးနဲ့ ဒေါ်ဝေ
ဒေါ်သန်းခင်တို့အိမ်မှာ အတူနေကြရပါတယ်။ သမီးအဖြစ်က
ပါဦးရယ်. . ”

ခင်ခင်ဝေဆိုသော အမျိုးသမီးငယ်ရဲ့ ပြောပြချက်များကို
ကြပ်ကြီးစာရေး ဦးသိန်းဟန်က မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာရေးပြီး
တမ်း တင်ပါတော့တယ်။

ပုသိမ်-မုံရွာ ကားလမ်းမကြီးရဲ့ မလှမ်းမကမ်း၊ တောင်ဇင်း
ကျေးရွာကလေးက ရေတွင်းရေကန် သစ်ပင်ပန်းမာလ်တို့နဲ့ စိမ်း
စိမ်းစိုပြေလျက် ရှိနေပါတယ်။ ရပ်မလှေ ရွာလှေက နှစ်စဉ်နှစ်
စဉ် ပွင့်လင်းရာသီမှာ အလှူပွဲ၊ ကထိန်ပွဲ၊ ရဟန်းခံရှင်ပြုပွဲတွေနဲ့
ညီကားလှပါတယ်။ အလှူပွဲတိုင်းမှာ ခင်ခင်ဝေက အချောအလှ
ရင်းဝင် ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်တာကြောင့် ပိန္နဲကွင်းရွာ၊ သံပုရာ
နန်းရွာ၊ ကြက်ပေါင်ကုန်းရွာတွေက အစ်ကိုကာလသားများက
စေတနာကျသဘောတွေ့ မနော့ခွေနေကြပါသည်။

ခင်ခင်ဝေက လိမ္မာယဉ်ကျေး၊ စိတ်ထားဖြူစင် ကူညီချင်စိတ်
ညှိုးရှိ၊ အချောအလှစာရင်းဝင်ဖြစ်တာကြောင့် တစ်ရွာလုံးရဲ့
ရေးပေးခြင်း ခံထားရသူပါ. . .

“ကျွန်မမှာ မိဘတွေမရှိကြပေမဲ့ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးကပဲ
ကျွန်မတို့မောင်နှမ(၃)ယောက်ကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့
ပါ။ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်က ဆင်းရဲကြတော့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမ
ယောက်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မှာစိုးလို့ ကောက်စိုက်၊ ပျိုး
စိုက်၊ ယာထဲက အလုပ်တွေကိုလည်း ကျွန်မ ဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။
ဦးလေးနဲ့ ညီမလေးတို့ကို တောင်ဇင်းရွာ မူလတန်းကျောင်းမှာ
ပညာသင်ပေးခဲ့ရပါတယ်”

ခင်ခင်ဝေက ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ထားပြီး အကြောင်း
အရာတစ်ခုကို စဉ်းစားတွေဝေနေပါတယ်။ မပြောမဖြစ် ပြောမဖြစ်
စကားဆိုတော့ စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပုံလည်း ရပါတယ်။

“ပြောပါ သမီး.. ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့။ ဦးတို့တတ်နိုင်သလောက် ကူညီဖြေရှင်းပေးပါမယ်”

စခန်းမှူးကြီးရဲ့ အားပေးစကားသံကြောင့် ခင်ခင်ဝေ အားမာန်အပြည့်၊ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ စိတ်အားထက်သန်သွားပုံရပါသည်။

“တစ်နေ့မှာ.. ရွာလယ်ပိုင်းက ဒေါ်ပိုးဥနဲ့ ဒေါ်လှမေဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်၊ စူပါဆလွန်း ကားဖြူလေးတစ်စီးနဲ့ ရွာထဲကိုရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့က နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေအဖြစ် အောင်မြင်နေကြတယ်လေ။ ကွင်းကောက်ဒေသ ရွာနီးချုပ်စပ်က ထွက်ကုန်ပစ္စည်းမှန်သမျှတွေကို သူတို့က သိမ်းကြိုးဝယ်ယူပြီး နယ်စပ်မှာဖြန့်ဖြူးရောင်းချနေကြတာဆိုတော့ အတော့်ကို ကြီးပွားချမ်းသာနေကြတာပါ။ သည်တစ်ခေါက် သူတို့လာတဲ့ကိစ္စက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသလိုပါပဲ.. ။ ရွာကထွက်တဲ့ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဆန်စပါးတွေကို ဝယ်ယူရုံတင် မကပါဘူး မူဆယ်မှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတွေလိုတယ်။ တစ်လကို ပျမ်းမျှစရိတ် ငါးသောင်းပေးမယ်။ အလုပ်ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလို အပိုဆုကြေးငွေလည်းရမယ်လို့ဆိုတော့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် လိုက်ချင်ကြတဲ့သူတွေ ရှိနေကြပါတယ်။ ရွာထဲမှာလည်း သူပဲလိုက်ရမှာလိုလို၊ ငါပဲလိုက်ရမှာလိုလိုနဲ့ သတင်းတွေက

ပေါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတို့ရဲ့ ရေးကိုတွေးပြီး ကျွန်မ မူဆယ်ကိုလိုက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။ အဲဒီအတိုင်းနေလိုကတော့ လူမွေးတောင်ပြောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ လိုလင်ငွေမျိုးကလည်း ရွာထဲမှာ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးတဲ့ ငွေဆိုတော့ မက်လောက်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ပိုးဥနဲ့ ဒေါ်လှမေသူတိုင်းကို မခေါ်ဘူးလို့ပြောပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ဆိုတော့ ညီလည်းရှိမှ၊ သွက်သွက်လက် လက်လည်းရှိမှ၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ကောင်းမှ လုပ်လို့ရမှာ။ ခေါ်သွားဖြစ်ရင်လည်း (၃)လစာခင်ငွေ ပေးသွားမယ်လို့ပြောတော့ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ကို ခင် ပြီး မူဆယ်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့အတူ ရွာထဲက အေးမေနဲ့ မိဌေးတို့လည်းပါတော့ ကံရသွားတယ်။ ခရီးသွားမယ့်နေ့မှာတော့ ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ကို တော့ပြီး မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတို့ကို လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ သင်ဆုံးမ၊ ရွာထဲက သူငယ်ချင်းတွေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မူဆယ်ပဲကို စထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နေ့လည်လောက်မှာ ရန်ကုန်ကို ချီပြီး တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဘုရားတွေဖူးရတာနဲ့ ချစ်ရ ကျိုးနပ်ပြီလို့ ကျွန်မတွေးလိုက်မိပါတယ်.. ။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မန္တလေးကိုရောက်ကြတယ်။ ကျွန်မတော့ မြင်သမျှတွေ့သမျှ အရာရာတိုင်းဟာ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေပါတယ်။ မန္တလေးမှာလည်း နေရာအနှံ့ လည်ပတ်ခဲ့ကြ

ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဒေါ်ပိုးဥနဲ့ ဒေါ်လှမေက ကုန်ပစ္စည်းတွေ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ မပြီးသေးလို့ မန္တလေးမှာ သုံးလေးရက် နေချဦးမယ်ဆိုပြီး သည်နေ့နံနက် မူဆယ်ကိုသွားမယ့် စားသောက်ဆိုင် မန်နေဂျာ ဒေါ်ခင်မမကြီးနဲ့အတူ ကျွန်မတို့လိုက်သွားဖို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မန္တလေးက အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦးလည်း ထပ်ပါလာတာကြောင့် မူဆယ်ခရီးစဉ်က တစ်ဖွဲ့ကြီးမို့ ပျော်စရာ ကောင်းနေပါတယ်။

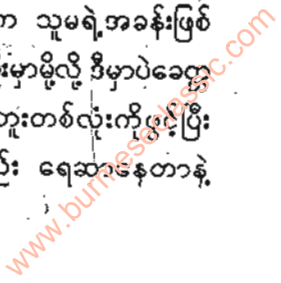
မူဆယ်ကိုရောက်တော့ ကျွန်မတို့ အလုပ်ဝင်ရမဲ့နေရာကို စားသောက်ဆိုင်မန်နေဂျာ ဒေါ်ခင်မမကြီးက ပြောပြပါတယ်။ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကိုလည်း ရှင်းပြပါတယ်။ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံ၊ ကိုယ် အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတွေကိုလည်း သင်ပေးပါတယ်။ အခု အလုပ်ဝင်ရမယ့်နေရာမှာ မင်းတို့လို မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲလို့ ပြောပြီး မူဆယ်ကတစ်ဆင့် ရွှေလီဘက်ကို ကူးခဲ့ကြရပါတယ်။

ရွှေလီက နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွန်မတို့ ငါးယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီထားပြီး အနားယူခိုင်းပါတယ်။ အခန်းတိုင်းမှာ ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်း၊ မွေ့ရာ၊ ခုတင်၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေ အပြည့်အစုံနဲ့ နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးတစ်ခုကို ရောက်နေရသလို ခံစားမိပါတယ်။ တိုက်ကြီးကလည်း အမြင့်ကြီးဆိုတော့ ဘယ်အထပ်ကို ရောက်နေမှန်းတောင်

မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရောက်တဲ့ အချိန်က ညနေချမ်း နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ကလေးဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝအလှတွေ စုစည်းထားသလို မြင်မြင်သမျှ အစစ အရာရာ အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

နီယွန်မီးရောင်စုံ၊ ဘောင်းဘီတို၊ ရှည်၊ ပေါင်လည်စကတ် စသည်ဖြင့် အမျိုးသမီးတိုင်းလိုလို ခေတ်ဆန်နေကြပါတယ်။ ကျွန်မတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ အိပ်မက်ထဲတောင် မမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သည်လို နေရာမျိုးကိုရောက်ခဲ့ရတာ တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ထင်မိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အတွေးမဆုံးခင်မှာပဲ စကတ်တိုတို့နဲ့ အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦး ရောက်လာပြီး မိတ်ဆက်ပါတယ်။ သူက ဒီစားသောက်ဆိုင် ဝန်ထမ်းတွေကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးတဲ့ ဝန်ထမ်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ခေတ္တနား၊ ရေချိုး၊ အလှပြင်ပြီးရင် ညနေစာစားဖို့ လာခေါ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ ရေချိုးခန်းကြီးထဲမှာ ရေပန်းနဲ့ချိုးပြီး အသင့်ပါလာတဲ့ သနပ်ခါးကို လိမ်း၊ အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်မှာ ညနေစာစားဖို့ လာခေါ်တာနဲ့ လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။

အခန်းတံခါးတစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး ဒီအခန်းက သူမရဲ့အခန်းဖြစ်ကြောင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ သွားပြင်ချဦးမှာမို့လို့ ဒီမှာပဲခေတ္တနားနေရင်း အအေးသုံးဆောင်ဖို့ အအေးဘူးတစ်လုံးကိုဖွင့်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ရေဆာနေတာနဲ့

အမျိုးသမီးငယ်ပေးတဲ့ အအေးဖန်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အမျိုးသမီးငယ်က ပြုံးပြန့်ဝဲဆက်ပြီး အပြင် ထွက်သွားပါတယ်။ အမျိုးသမီးငယ်လေး ထွက်သွားပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်မခေါင်းထဲက မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာပါတယ်။ အိပ်ရေးက လည်းပျက်၊ ခရီးကလည်း ပမ်းလာလို့ ခဏတော့ လှဲနေလိုက်မယ်ဆို ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာလဲပြီး အိပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မအိပ်ပျော်သွား ချိန်မှာ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပါတယ်။ မျက်နှာဖုံးစွပ် လူသန်ကြီး တစ်ယောက်က ကျွန်မကို လည်ပင်းညှစ်ပြီး အဓမ္မကျင့်ဖို့ ကြိုးစား ပါတယ်။ မအော်နဲ့ . . . အော်ရင် အသေသတ်ပစ်မယ်လို့ ကြိမ်း မောင်းပါတယ်။ အော်ဖို့နေနေသာသာ ကျွန်မရဲ့ပါးစပ်ကို အဝတ် စည်းထားတော့ ဘယ်လိုမှ အော်လို့မရပါဘူး။ ကျွန်မ ခွန်အား ရှိသမျှ ရုန်းကန်ပေမဲ့ အချည်းအနီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်နေပါတယ်။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်ခံရ သလို ဆတ်ခနဲ အိပ်ရာက လန့်နိုးတော့ ကျွန်မကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်ပြီး-

“မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ . . . မင်း အလုပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ပါ တယ်။ ငါတို့ ပေးဆပ်ရတာ တန်ပါတယ်” လို့ပြောပြီး သူ့ရင်ဘတ်က အကျီကြယ်သီးကို တပ်နေပါတယ်။

နောက်နေ့လည်း လှာဦးမယ်နော်” လို့ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား ပါတယ်။

မြစ်ရပ်မှန် လတ်ရွေးစင်မှုစင်းဝတ္ထုများ

ကျွန်မအဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲဦးရယ် . . . ။ ကျွန်မဘဝ ရေတိုမိနစ်ခဲ့ရသူမို့ ရွာကိုလည်း မပြန်ဝံ့တော့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့အတူ ပါလာတဲ့သူတွေလည်း ဘယ်လိုဘဝတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲဆိုတာကို မတွေးဝံ့တော့ပါဘူး”

ခင်ခင်ဝေက သူမ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို ပြောပြီး မောဟိုက်နေပုံရပါသည်။ သူမရဲ့ဘဝနဲ့ သူ့မိသားစု အနာဂတ်ကို တွေးရင်း လှိုက်မောနေမိပါတယ်။ သူမအနေနဲ့ အရှက်ကြောင့် အသက်ကိုပင် စတေးရဲလောက်အောင် ခါးသီးလွန်းတဲ့ အကျင့်ပျက် လူတစ်ချို့ရဲ့ မိမိကိုယ်တို့အတွက် လူကိုလူချင်း လူနဲ့ရင်းပြီး လူကုန် ကူး စီးပွားရှာနေကြသူတွေရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲမှာ အင်္ဂုလွယ် အရှိက် ခက်ရသလို ဘဝကို ပုံအပ် ယုံမှတ်မှားမိခဲ့ကြတဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ဘဝတွေကို ကာကွယ်ဖို့ အမျိုးသားရေးတာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက အကာအကွယ်ပေး ဆောင်ရွက်နေ ကြရပါတယ်။

သည်လိုအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေနဲ့အတူ မိမိချစ်သူကို ယုံစားပြီး လိုက်လာကြသူတွေ၊ မိဘအုပ်ထိန်းသူများ မသိအောင် ထွက်ပြေးခဲ့ ကြသူတွေရဲ့ ဘဝက အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရပေါင်း လည်း များလှပါပြီ။ သည်အဖြစ်မျိုးတွေကို သင်ခန်းစာယူပြီး မမှား သင့်တာ မမှားရလေအောင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ မှတ်တမ်း ထုတ်လို့ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

အိမ်တွင်းသူခိုး

အိမ်တွင်းသူခိုး

“သူခိုးဗျို. . . သူခိုး. . . သူခိုး. . .”

“လိုက်. . လိုက်. . ၊ ဟိုဖက်ကို ပြေးသွားပြီ”

မိုးရွာပြီးစ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စိုစွတ်အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်ပြီး အိပ်မောကျနေချိန် ည ၂ နာရီထိုးပြီးစ ကာလ၌ လမ်းထိပ်က အော်လိုက်သော အသံကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းထောင်ပြီး နားစွင့် လိုက်မိသည်။

“သူခိုးဗျို. . သူခိုး. . .”

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်. . .”

သူခိုးလိုက်သံ၊ ခွေးဟောင်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က ခြံပတ်ပြေးသွားကြသော ခြေသံများကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့မီးကို နှင့်လိုက်ပြီး တံခါးထောင့်တွင်ထောင်ထားသော တုတ်တစ်ချောင်း ကိုကိုင်ကာ တံခါးဖွင့်၍ ဆင်းမည်အပြုတွင် ကျွန်တော့်ဇနီးနှိုးလာ ငြီး စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဟန့်တားလိုက်ပါသည်။

“ကိုဝင်း.. အရမ်းမထွက်နဲ့လေ တော်ကြာ လူမှားပြီး အမှိုက်ခဲ နေရဦးမယ်”

“ဟာကွာ.. ကိုယ့်လမ်းထဲကလူတွေက ငါ့ကို လူမှားစရာလား၊ သူ့ခိုးကပြေးပြီ။ သူ့ခိုးနောက်လိုက်နေကြတာ မကြားဘူးလား”

ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ဟန့်တားမှုကို ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်ရင်း အိမ်ရှေ့ ကံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် ပြန်လာ သော ဦးထွန်းကြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ.. ဦးထွန်းကြိုင်။ သူ့ခိုးက ဘယ်ကိုပြေးသွားတာလဲ၊ လိုက် နေကြတုန်းပဲလား”

ကျွန်တော်က သိလိုလောနှင့် ဦးထွန်းကြိုင်ကို မေးလိုက်ပါ သည်။

“သူ့ခိုးက မိသွားပြီဗျ။ အခု ရယကရုံးကို ပို့လိုက်ကြပြီ၊ ရဲတွေ ကို သွားခေါ်နေလို့ ကျွန်တော်ပြန်လာတာ”

ဦးထွန်းကြိုင်၏ အေးစက်သောအဖြေကို ကျွန်တော်အားမရ တာကြောင့် ထပ်ပြီးမေးခွန်းထုတ်လိုက်မိပြန်ပါတယ်။

“သူ့ခိုးက ဘယ်ကလဲဗျ။ ဘာတွေခိုးသလဲ”

“အင်း.. ကျွန်တော်လည်း သိပ်မစပ်စုချင်တာနဲ့ ပြန်လာ ခဲ့တာ ကိုဝင်းရ။ ဘာတွေခိုးခဲ့လဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ သူ့လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်တော့ တွေ့တာပဲ.. .”

“အေး.. . ခုတလော ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူ့ခိုးမကြာ

ခဏဆိုသလို ဝင်ခိုးနေတာ မကောင်းဘူးဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရတယ်။ ရပ်ကွက်လည်း သိက္ခာကျတာပေါ့.. .”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဦးထွန်းကြိုင်က ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်ပြီး အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ပြုကာ.. .

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ ရေခွက်တို့၊ ရေပုံးတို့ ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက်၊ သစ်တိုသစ်စ၊ ကော်ရုပ် ကော်ခွက်ပိမကျန် အစစ အရာရာ ဖျောက်နေကြတာဆိုတော့ ဒီသူ့ခိုးက တစ်ခြားတစ်နေရာ က လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်.. ကိုထွန်းကြိုင်ရ၊ သူ့ခိုးက အနီးအနား ပတ်ဝန်း ကျင်ကပဲဆိုတာ ရိပ်မိနေကြတယ်။ ဘယ်သူ့ခိုးတယ်ဆိုတာ သိပေ မဲ့ လူမှုရေးအရမို့ အားနာလို့ မပြောကြဘူး။ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ကြားဖို့ကလည်း ပစ္စည်းကြီးကြီးမားမား တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ် တော့၊ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာပျက် ရုံပဲရှိမှာပဲ.. .”

ကျွန်တော့်စကားကို ဦးထွန်းကြိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး နား ထောင်နေပါသည်။ခိုးနေသူကို ဦးထွန်းကြိုင်က သိနေပုံရသည်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဦးထွန်းကြိုင်ကအအိပ်အနေ နည်းလှသည်။ နားပါး သည်။ အအိပ်ဆတ်သည်။ ချွတ်ခနဲဆိုတာနဲ့ နိုးတတ်သည်။ ရပ်ရေး ရွာရေး၊ လူမှုရေးတို့မှာလည်း နိုးနိုးကြားကြားရှိသည်။ ဦးထွန်းကြိုင်က ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ မပြောပေမဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သိလိုတာကြောင့် သူ့ခိုးဖမ်းမိသည်ဆိုသော ရယကရုံးသို့

ကျွန်တော်လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ရယကရုံးသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်တွင် ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်သူက သူ့ခိုးကို စစ်မေးနေပါသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ခိုးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . ကျွန်တော့်ကို မရိုက်ပါနဲ့ ကျွန်တော်အားလုံး ရှင်းပြပါမယ်”

“ဘာကွ . . မင်းကို အထုပ်နဲ့အထည်နဲ့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိတာတောင် မင်းကပြောင်လိမ့်နေသေးတယ်။ မင်းလက်ထဲ အထုပ် က မင်းခိုးလာတာ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူခိုးလာတာလဲ။ ထပ်ရိုက် လိုက်လို့ကွာ . . ဒီကောင်သေတော့မယ်။ မှန်မှန်ပြောခေါ်ပါ မင်းခိုး လာတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ ခိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းပါ။ ကျွန်တော့်ဂျင်းဘောင်းဘီအထုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ်အောင်စိုးက ဝယ်ချင်တယ်ဆိုလို့ လာပြတာပါ . .”

“ဘယ်မှာလဲ မင်းသူငယ်ချင်း အောင်စိုးဆိုတာ . .”

“ကျွန်တော် ဒီအထုပ်ကို ယူလာတုန်း သူ့ခိုး . . သူ့ခိုးအော်သံ ကြားတာနဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ်”

“ဪ . . မင်းတို့ အချိန်မတော် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတာဆိုတော့ မရိုးသားတဲ့ ကိစ္စတွေပဲ။ တော်ကွာ . . မင်းကိုငါ လုပ်မိလိမ့်မယ်” . .

ရပ်ကွက်လူကြီးက စစ်မေးနေသည်ကို သူ့ခိုးဖမ်းလာသူမှာ

စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြစဉ် တာဝန်ကျ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာကြသဖြင့် ခေတ္တဆိတ်ငြိမ်သွားကြသည်။

“ရဲဘော်တို့ လာကြပါ။ ဒီမှာ သူ့ခိုးမိထားတယ်။ ကျွန်တော်စစ်မေးတာကို ကောင်းကောင်းမပြောဘူး။ ဝေလည်ချောင်ပတ်လုပ်နေတယ်။ စခန်းခေါ်သွားပြီး ဆရာတို့ထုံးစံရိုတဲ့အတိုင်း စစ်ပေတော့”

ရပ်ကွက်လူကြီးက သူ့ခိုးကို ရဲစခန်းသို့ခေါ်ပြီး စစ်မေးရန် ရဲများလက်သို့အပ်လိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါ နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်ကြီးက . . .

“နေပါဦး လူကြီးရဲ့၊ ပစ္စည်းပျောက်တဲ့လူက စခန်းကိုလာ အကြောင်းကြားလို့လမ်းထိပ်ကစောင့်ကြည့်နေတာ မသင်္ကာစရာ လူနှစ်ယောက် စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့တွေ့လို့ ကျွန်တော်တို့ဖမ်းမိထားပါပြီ။ အခုဒီမှာ ဖမ်းမိထားတယ်ဆိုတဲ့သူ့ခိုးနဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်လဲဆိုတာ သိချင်လို့ ကျွန်တော်တို့လာခဲ့ကြတာပါ။ ဟောဒီမှာ ပစ္စည်းပျောက်တယ်ဆိုတဲ့လူကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်”

ပစ္စည်းပျောက်တယ်ဆိုသောသူကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်က ဦးကြည်မွှေးဖြစ်နေသည်။ သူက ဘာပြောလာမည်ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စား နားထောင်နေကြပါသည်။

“ဒီလိုခင်ဗျ . . ကျွန်တော့်အိမ်ကို သူ့ခိုးဝင်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်သူမှန်း မသိလိုက်ပါဘူး၊ ဘာပစ္စည်းလာခိုးတယ်ဆိုတာလဲ မသိရသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့ခိုးသူ့ခိုးလို့ အော်လိုက်လို့ သူ့ခိုးက နောက်ဖေးပေါက်က ဆင်းပြေးပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက

အိမ်ရှေ့ဘက်ကိုဝိုင်းလာကြလို့ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှာ ညဦးပိုင်းကတည်းက အရက်ထိုင်သောက်နေကြတဲ့ ကျွန်တော့်တူထွန်းထွန်းမင်းနဲ့ အောင်ဝင်းကလည်းရောပြီး ထွက်ပြေးကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာ သူ့ခိုးမိဖို့ သူ့ခိုးနောက်ကို ကျွန်တော်ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်နေရလို့ နောက်ပိုင်းဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိရတော့ပါဘူး။ အခု ကျွန်တော့်စက်ဘီးခိုးသွားတဲ့သူခိုးကို မိတော့မှ ရုံးမှာ ကျွန်တော့်တူကို ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာသိလိုက်ရလို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ အခုဖမ်းထားတာ သူ့ခိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်တူ ထွန်းထွန်းမင်းပါ။”

ကိုကြည်မွှေးရဲ့ရှင်းပြမှုကြောင့် အားလုံးအခြေအနေမှန်ကို သိသွားကြပါသည်။

“ဒါဖြင့် စောစောက သူပြောတာတွေ အမှန်တွေပေါ့”

ရပ်ကွက်လူကြီးက ထွန်းထွန်းမင်းကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်. . ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခုနက ကျွန်တော်ပြောတာ အမှန်တွေပါ။ ဒီအထုပ်က ကျွန်တော့်ဂျင်းဘောင်းဘီပါ။ အခုထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောင်ဝင်း အခုလောက်ဆို သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်နေမှာပါ။ သူ့ကိုသွားပြီးမေးလို့ရပါတယ်. . .”

“မလိုတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းဦးလေးကိုယ်တိုင်က ရှင်းပြပြီးပြီဆိုတော့ မင်းမှာအပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ အဖြေက ရှင်းနေပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတစ်ခုတော့ သတိပေးရဦးမယ်။ ခုလို ညအချိန်မတော်လင်း

ပေါ်မှာ အရက်သောက်တာတို့၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်တာတို့၊ နောက် ထပ်မလုပ်မိဖို့တော့ ဆင်ခြင်ရလိမ့်မယ်ကွ. . တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ရပ်ကွက်က ဝိုင်းရိုက်လိုက်ရင် သက်သက်မဲ့ မင်း ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်။ လူကြီးတွေလည်း အလုပ်ရှုပ်ကုန်တော့မယ်၊ အဲဒါမင်း စဉ်းစားမိရဲ့လား. . .”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ခင်ဗျာ. . .”

ထိုသို့ပြောနေသည်ကို နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးက ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“နေဦး. . နေဦး. . မင်း ဒီလောက်ကတိပေးရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးကွ။ သူ့ခိုးဆိုတာ ချို့ပါတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းလက်ထဲက မင်း ပစ္စည်းဆိုပေမယ့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တဲ့အတွက် မင်းက အိမ်တွင်းသူခိုးပဲ၊ မင်း အရက်သောက်စရာမရှိတိုင်း အိမ်က ပစ္စည်းတွေခိုးရောင်းတာ တရားဥပဒေအရ အရေးယူလို့ရတယ်ဆိုတာကို မင်းသေသေချာချာမှတ်ထားလိုက်ဦး၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာက အသေးအဖွဲ့ပစ္စည်းပျောက်မှုတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါတို့သိနေတယ်။ လက်ပူးလက်ကြပ် မမိသေးတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ အဲဒါ ကိုလည်း မင်းဦးနှောက်ထဲမှာ သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်ဦး. . .”

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး၏စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံးက ခေါင်းညိတ်မိလိုက်ကြပါတော့သည်။

စောရဝိညာဉ်

စောရ ဝိညာဉ်

လမိုက်ညတစ်ည ဖိုးကတဖွဲ့ဖွဲ့ လေကတဖြူဖြူ တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်နေသည်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပြီး သက်ရှိ လူသတ္တဝါအားလုံး အိပ်မောကျနေချိန် ဖြစ်သည်။

မိုးညတစ်ည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်မြို့ခွင်းလိုက်သည်က ခွေးဟောင်သံ . . . ။

“ဝုတ် . . ဝုတ် . . ဝုတ် . . ဝုတ်”

“ကိုသန်းအေး . . ကိုသန်းအေး . . ထစမ်းပါဦးတော်၊ အိပ်ပုပ်နေလိုက်တာ”

“ဘာလဲကွာ ညကြီးမင်းကြီး ချမ်းရတဲ့အထဲ”

“ဘာလဲတွေ ညာလဲတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ရွာထဲမှာ ခွေးဟောင်သံတွေကြားတယ်။ အိမ်နောက်ဖေးက နွားတင်းကုပ်မှာလည်း နွားအော်သံကြားတယ်တော့”

ဝန်းဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းရှင်၏စကားကြောင့် ကိုသန်းအေးခေါင်းထောင်ထလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၏ အသံလဲများကို နားစွင့်လိုက်မိပါသည်။

“အေး. . . ဟုတ်တယ်ဟ။ ရွာထဲမှာ ခွေးဟောင်သံတွေကြားနေရတယ်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီနဲ့တူတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကိုသန်းအေးလည်း မီးအုပ်ဆောင်းအတွင်းက မီးခွက်ကို ထွန်းညှိလိုက်ပြီး နောက်ဖေးတံခါးကိုဖွင့်ကာ နွားတင်းကုပ်ရှိရာဘက်သို့ ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“ဟာ. . . မသိန်းရှင်ရေ၊ တို့နွားတင်းကုပ်ထဲက နွားမကြီးမရှိတော့ဘူးဟ”

ကိုသန်းအေး၏ အော်ပြောလိုက်သံကြောင့် မသိန်းရှင်လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ အပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်. . . ကိုသန်းအေး. . . ကျွန်မတို့ရဲ့ နွားမကြီးမရှိတော့ဘူးဟုတ်လား။ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဟ. . . ရွာသူကြီး ဦးဘထူးကို အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲ. . . ကဲ ပြောနေကြတာတယ်ကွာ။ ငါ အခုပဲသွားပြောလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုသန်းအေးလည်း ခြေလှမ်းကျွဲကျွဲကြီးဖြင့် ရွာသူကြီး ဦးဘထူးအိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဗျို. . . ဦးဘထူး. . . ဦးဘထူး”

“ဟေ. . . ဘယ်သူလဲကွ၊ ညအချိန်မတော်ကြီး”

“ကျွန်တော် ကိုသန်းအေးပါ သူကြီး”

ကိုသန်းအေးဆိုတာကြောင့် ရွာသူကြီး ဦးဘထူးက အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အမောတကောနဲ့ ဘာဖြစ်လာရတာတုံး”

ဦးဘထူး၏အမေးစကားကို ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ ကိုသန်းအေးက အသက်ကို မှန်မှန်ပြန်ရှုရင်း မောဟိုက်နေသော လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်က နွားမကြီးပျောက်သွားလို့. . . သူကြီးကို လာအကြောင်းကြားတာပါ။ အခုလေးတင်ပဲ သူခိုးနောက် ပါသွားလို့ပါ”

“ဟာ ဟုတ်လား စောစောကတင်ပဲ ရွာအရှေ့ဘက်က ခွေးဟောင်သံတွေ ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ ကဲ. . . ကဲ အချိန်ရှိတုန်း ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်မှဖြစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရွာသူကြီး ဦးဘထူးက သံချောင်းခေါက်ပြီး လူစုလိုက်သဖြင့် ရွာသားများ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။

“ခုလို စုဝေးဖို့ ခေါ်လိုက်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ အခုနလေးတင်ပဲ ကိုသန်းအေးရဲ့ နွားမကြီး သူခိုးနောက်ပါသွားလို့ သူခိုးနောက်လိုက်ဖို့ပါပဲ။ ကဲ. . . အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ရွာအရှေ့ဘက်က တောစပ်ဘက်ကိုလိုက်ကြမယ်”

ရွာထဲတွင် မကြာခဏဆိုသလို နွားပျောက်နေတတ်သဖြင့် ရွာသူကြီး ဦးဘထူး၏ အစီအစဉ်အတိုင်း နွားသူခိုးနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြရပါသည်။ ညအချိန် ရွာသားများစုဝေးတိုင်း တုတ်၊ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်၊ မီးတုတ်များ အသင့်ပါလာကြပြန်သည်။

နွားခြေရာကောက်ရာတွင် အောင်ဘုက ကျွမ်းကျင်မှုရှိပြီး တိုးလှက တောလမ်းအဝင်အထွက် လမ်းများကို နှံ့စပ်သဖြင့် နွားသူခိုးနောက်သို့ လိုက်ရာတွင် ပိုမို၍ အဆင်ပြေလှသည်။ တောစပ်ကိုဖြတ်ပြီး ဘုရားကုန်းအနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကျွေ့ဝင်သွားသော လမ်းအတိုင်း နွားခြေရာနှင့် လူခြေရာများကိုအထင်းသားတွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် သဲလွန်စတစ်ခုကို ရလိုက်သော စုံထောက်တစ်ဦးပမာ မျက်နှာများပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ရောင်စဉ်များက ပေါ်လွင်လာပါသည်။

“နွားသူခိုးက ဝါးသစ်ရွာဘက်သွားတဲ့လမ်းထဲကို ဆွဲသွားတာဗျ”

နွားခြေရာကောက်ကျွမ်းကျင်သော အောင်ဘုက သူ့အမြင်ကို ပြောပြနေပါသည်။ အောင်ဘုပြောသည့်အတိုင်း ဝါးသစ်ရွာဘက်သွားသည့် လမ်းအတိုင်း ဆက်လိုက်ကြသောအခါ သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ရှုပ်ထွေးနေသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြသဖြင့် နွားခြေရာများပျောက်သွားပြီး လိုက်ပါလာကြသူများအားလုံး မျက်စိလည်သွားကြပြန်သည်။

“နေကြဦးဗျ။ ဒီနေရာကနေ တောင်ဘက်စူးစူးကို သွားတဲ့လမ်း

ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလမ်းက သံကြိုးရွာနဲ့ထိပါရွာကိုသွားတဲ့ ဖြတ်လမ်းပဲ။ အဲဒီဘက်ကိုဆွဲသွားတာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

တောလမ်းခရီးကျွမ်းကျင်သော တိုးလှကပြောသဖြင့် သူတို့ ယခုရောက်ရှိနေသော နေရာက တွဲတေးတောကြီးတန်းဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက သိလိုက်ကြသည်။ ရွာနှင့်အလွမ်းအတော်ဝေးသော နေရာကို ရောက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိကြသော်လည်း မလျှော့သောငွေနှင့် နွားသူခိုးနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ၍ ဆက်လက်ပြီးလိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

အချိန်ကလည်း နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အရက်ဦးအလင်းရောင်ကိုပင် ကောင်းစွာမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

နွားသူခိုးနောက်သို့ လိုက်ရင်း လိုက်ရင်း ရွာနှင့် အလွမ်းအတော်ဝေးလာပြီး တောကလည်း နက်သည်ထက် နက်လာခဲ့ပေပြီ။ ရွာသားများကလည်း မမောနိုင် မပမ်းနိုင် နွားသူခိုးကို အမြန်ဆုံး မိနိုင်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။

“ဒီနွားသူခိုး မိရင်တော့လားကွာ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေအောင်ကို ဆုံးမပြလိုက်ဦးမယ်”

ရွာသားတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုအောင်မိုးက မောကလည်းမော၊ နည်းကလည်း နည်းလာပြီဖြစ်တာကြောင့် ဒေါသသံများ သွမ်း မိုးပေါက်တွဲနေပါသည်။

“ဟေ့... နေကြဦး၊ နေကြဦး၊ ဒီမှာ နွားခြေရာတွေပြီ။ နွားတူအတင်းရုန်းကန်ထားတဲ့ ခြေရာတွေဗျ”

နွားခြေရာကောက် ကျွမ်းကျင်သူ အောင်ဘုက ပြောပါသည်။
“ဒါဆိုရင် ဒီအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ နွားမကြီးကို ဝှက်ထား
တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဟာ. . ဒီမှာ သွေး. . သွေးစက်တွေ
ကိုအောင်စိုး၏ စကားကြောင့် ရွာသားများအားလုံး ဝိုင်းအံ့
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ. . ဟုတ်ပါရဲ့။ သွေးစက်တွေက ဟိုရှေ့နားက သဖန်းပင်
ကြီးတည့်တည့် အောက်ကို သွားတဲ့လမ်းအတိုင်း တွေ့နေရတယ်ဟဲ့”
ကိုဖြိုးမင်းက ပြောလိုက်တော့မှ သွေးစက်များအတိုင်း သဖန်း
ပင်ကြီးဆီသို့ အာရုံရောက်သွားကြပါသည်။ သဖန်းပင်ကြီးက
ယောက်ျား(၂)ယောက်ဖက်ခန့် လုံးပတ်ရှိပြီး ပေ ၄၀ ကျော်ကျော်
အမြင့်ရှိကာ အကိုင်း၊ အခက်၊ အရွက်အလက်တို့နှင့် အံ့ဆိုင်းနေ
သည်။

သဖန်းပင်ကြီးအောက်မှာတော့ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော နွားမ
ကြီးကို တုံးလုံးလဲလျက်တွေ့ရပြီး ခြေလက်တို့ကို ကြီးဖြင့်တုပ်ထား
သည်။ လည်ပင်းမှာလည်း ပြတ်လုလုနီးပါး လှီးဖြတ်ထားတာကို
တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။

“ဒီနွားသူခိုးက နွားကိုသတ်ပြီးပေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း ငါတို့
လိုက်လာတာကိုသိလို့ ပုန်းနေတာပဲဖြစ်မယ်ကွ။ ငါတို့လူစုခွဲပြီး
အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို လိုက်ပြီးရှာကြရအောင်”

ရွာသူကြီးဦးဘထူးက ပြောလိုက်သဖြင့် ရွာသားများ လူစုခွဲ
လိုက်ကြသည်။ အချိန်ကလည်း နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်သို့ပင်

ချောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်ကို ကောင်း
စွာ မြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ. . ဟင်. . ”

တွံတေးတောကြီးတန်းအစပ်၊ သဖန်းပင်ကြီးအောက်တွင်
ပေါ်လက်စ နွားမကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သေဆုံးနေသူ လူတစ်
ယောက်၏ အလောင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရတာကြောင့်
ရွာသားများက အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြပါသည်။ သွေးစွန်းနေသော
ဒီးခတ်ဓားမတစ်ချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက်
မှောက်လျက်သား လဲကျသေဆုံးနေသော မြင်ကွင်း။ ရင်ဝတည့်
တည့်မှာ စူးနစ်ဝင်နေသော ဝါးငုတ်ချွန်က နောက်ကျောဘက်အထိ
ထုတ်ချင်းပေါက်ထွက်နေပြီး သွေးစီးချောင်းက အေးခဲ၍ပင်
နေပါပြီ။ မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်မည်ကို သိလိုကြသဖြင့် အနားသို့တိုး
တပ်ပြီး ဝိုင်းအံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ. . ကျော်မောင်လွင်။ တို့ရွာသား ကျော်မောင်လွင်ပါ
သား”

“ဟာ. . ဟုတ်ပါရဲ့။ ဦးတိုးမောင် ဒေါ်မြသန်းတို့ရဲ့သား
ကျော်မောင်လွင်ပဲ”

“ဘယ်လိုတွေ့များ ဖြစ်ကုန်ရတာတုန်းဗျာ။ သူ့မိဘတွေက
ရွာထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်နဲ့၊ လယ်နဲ့၊ ကိုင်းနဲ့၊ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ စီးပွားရေး
အကုန်ပြည့်စုံနေကြတာပဲ။ ဒီလို အကုသိုလ် ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းတွေ
ကိုကျော်မောင်လွင်က ဘာကြောင့်များ လုပ်နေတာလဲဆိုတာ

နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျာ”

ရွာသူကြီး ဦးဘထူးက ခေါင်းကုတ်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေပါသည်။

“ခအားဗျာ. . ကိုယ့်ရွာသားတစ်ယောက် ကိုယ့်ရွာထဲကနွားကို ခိုးပြီး ပေါ်ရတယ်လို့ဗျာ။ လူကြားလို့မှ မကောင်းပါဘူး။ ခုလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပြေးရင်းလွှားရင်း အခုလိုဖြစ်ရတာ နေမှာပါ”

“ကဲ. . ကဲ ဒါတွေပြောနေကြလို့ မပြီးသေးပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ စီစဉ်လိုက်ကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်။ မောင်တင့်နဲ့ သန်းဌေးက ရွာကို ပြန်ပြီး ဦးတိုးမောင်နဲ့ ဒေါ်မြသန်းကို အမြန်သွားခေါ်ကြ။ သာလှနဲ့ အောင်စိုးက ကျိုက်ထော်ရဲစခန်းကို အမြန်အကြောင်းကြားပြီး လိုအပ်တာတွေစီစဉ်ခဲ့ကြ။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ဒီမှာပဲခေတ္တ စောင့်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

ရွာသူကြီး ဦးဘထူးက အစီအစဉ်များ ချမှတ်ပြီး သက်ပြင်း ရှည်ကြီးကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

မကြာမီတွင် မောင်တင့်၊ သန်းဌေးတို့နဲ့အတူ မဆယ်ဆိပ် ကျေးရွာက ဦးတိုးမောင်နဲ့ ဒေါ်ထမြသန်းတို့ရောက်လာကြပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျိုက်ထော်ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးကြီး ဦးအောင်

မြင့်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ. . . ဘယ်လိုများဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါဦး”
စခန်းမှူးကြီး ဦးအောင်မြင့်က တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီး။ ဒီည (၂၀၀)နာရီကျော်ကျော်လောက် မှာ ကျွန်တော်တို့ရွာက ကိုသန်းအေးနဲ့ မသိန်းရှင်တို့ရဲ့ နွားမကြီးကို သူခိုးခိုးခံရလို့ နွားသူခိုးနောက်ကို လိုက်ကြရင်းက အခုလို မြင်ရတဲ့ အတိုင်းပါပဲဆရာ”

ရွာသူကြီး ဦးဘထူးက ရှင်းပြပါသည်။

“နွားပိုင်ရှင်က ကိုသန်းအေးနဲ့ မသိန်းရှင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

စခန်းမှူးကြီးက မှတ်တမ်းစာအုပ်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်ရင်း မေးနေပါသည်။

“ဘယ်ရွာကလဲ”

“မဆယ်ဆိပ်ကျေးရွာကပါ”

“အခု သေဆုံးနေတဲ့လူကရော”

“မဆယ်ဆိပ်ရွာသား ကျော်မောင်လွင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရွာ သားပါပဲ။ အခုရောက်နေတဲ့ ဦးတိုးအောင်နဲ့ ဒေါ်မြသန်းတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပါပဲ”

“ကိုသန်းအေးနဲ့ မသိန်းရှင်တို့ရဲ့နွားကို ကျော်မောင်လွင်ဦးတာ

ပါလို့ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ခွေးဟောင်သံကြားလို့ ကိုသန်းအေးနဲ့ မသိန်းရှင်တို့ အိပ်ရာကနိုးပြီး မသင်္ကာလို့ထကြည့်တော့ သူတို့ရဲ့နွားမကြီး သူခိုးနောက်ပါသွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုလာပြောလို့ ရွာသားတွေကိုခေါ်ပြီး နွား သူခိုးနောက် လိုက်ကြရင်း ခုလိုအခြေအနေမျိုးကို ဒီရောက်မှပဲ သိရတာပါ”

“အရင်တုန်းကရော ရွာထဲမှာ နွားပျောက်ဖူးလား”

“မကြာ မကြာ ပျောက်ဖူးပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းကရော နွားသူခိုးကို ဖမ်းမိလား”

“မဖမ်းမိဘူးဗျ။ အဲဒီသူခိုး ဝင်ခိုးတဲ့ညတိုင်း ရွာထဲကလူတွေက အိပ်မောကျနေတတ်ပါတယ်။ မိုးလင်းမှပဲ ကျွန်တော့်ကို လာတိုင်ကြပါတယ်။ နွားတင်မကပါဘူး။ အခြားပစ္စည်းတွေလည်း ပျောက်တတ်ပါတယ်။ အချို့ပြောနေကြတာကတော့ အဲဒီသူခိုးဟာ စောရနက္ခတ်ပါတဲ့ လူစွမ်းကောင်းလို့တောင် ပြောနေကြပါတယ်”

စခန်းမှူးကြီးမေးသမျှကို မဆယ်ဆိပ်ရွာသူကြီး ဦးဘထူးက ဝိုင်ခံဖြေကြားနေပါသည်။ နွားသူခိုးလိုက်သူ ရွာသားများကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြပါသည်။

“ကဲ . . ဒါဖြင့် အခုသေဆုံးနေတဲ့ ကျော်မောင်လွင်ရဲ့ မိဘတွေကကော ဘာများပြောချင်ပါသလဲ”

ရွတ်တရက် စခန်းမှူးကြီးက မေးလိုက်သဖြင့် ဦးတိုးအောင်

နှင့် ဒေါ်မြသန်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်နေကြပါသည်။

“ကဲပါ ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောကြပါ။ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ စခန်းမှူးကြီး။ ကျွန်မသားလေးရဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေကို ပြောပြပါမယ်။ ကျွန်မ သားလေးကို မွေးကတည်းက ကျွန်မသားလေးမှာ ဝဋ်ကြွေးအထုံဆိုတာ ပါလာခဲ့သလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ မွေးဖွားပြီးချင်း သားလေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပါးလွှာတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ခု ပါလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို သိချင်လို့ နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဗေဒင်ဆရာနဲ့မေးကြည့်တော့ ဒီကလေးမှာ စောရနက္ခတ် ပါလာတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါကို ရွာထဲကလူတွေ သိမှာစိုးလို့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဗေဒင်ဆရာကို ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောဖို့ နှုတ်ပိတ်ခိုင်းထားရပါတယ်။ သားလေးအချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ ကျောင်းထားတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့ စီးပွားတက်ခဲ့ပါတယ်။ အခုအချိန်အထိပါပဲ”

ဒေါ်မြသန်းက ပြောလက်စ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ တွေဝေနေတာကြောင့် စခန်းမှူးကြီးက ဆက်ပြောဖို့သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

“ပြောပါ ဒေါ်မြသန်း နောက်တော့ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

“သားရဲ့ဗီဇကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သားကျောင်းကပြန်သာတိုင်း ပေတံ၊ ခဲတံ၊ ခဲဖျက်၊ ချွန်စက်ကအစ အသေးအဖွဲ့လေး

တွေ ခိုးယူလာတတ်တာကို သိရလို့ ငယ်ငယ်ထဲက သူတစ်ပါး ပစ္စည်းခိုးယူတာ မကောင်းပါဘူး သားရယ်။ အပြစ်ကြီးတယ်။ ငရဲကြီးတတ်တယ်လို့ ဆုံးမပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရပါဘူး။”

ဒေါ်မြသန်းပြောပြနေသော စကားလုံးများကို စခန်းမှူးကြီးက မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ ရေးမှတ်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေပါသည်။ ရွာသားများကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြပါသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မသားလေး တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ ပိုပြီးခိုးတတ်လာလေလေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ရွာထဲက လူတွေကတော့ ကျွန်မသား ခိုးတတ်တာကို ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ ထင်လည်း မထင်ကြပါဘူး။”

ဒေါ်မြသန်းက မောသွားဟန်နှင့် ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာလည်း ပူလောင်သည့် မျက်ရည်တွေက စီးကျနေပါတယ်။ အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရာက စကားကို ဆက်ပြောနေပါတယ်။

“ရွာထဲမှာ မကြာခဏ ပစ္စည်းပျောက်တာတို့၊ နွားပျောက်တာတို့ဆိုတာ ကျွန်မသားရဲ့ လက်ချက်ပဲဆိုတာ ကျွန်မသိပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ တားလို့မရပါဘူး။ အထူးသဖြင့်တော့ လပြည့်လကွယ်လို့ ညတွေမှာ စောရနက္ခတ်က ကြိုတတ်တာမို့ သားကို အပြင်မထွက်အောင် အိမ်တံခါးတွေအလုပ်တံပြီး သော့အထပ်ထပ်ခတ်လို့ ကျွန်မ

ကိုယ်တိုင်လည်း မအိပ်မိအောင်ကြိုးစားပြီး သားရဲ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်အချိန်မှာ အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ မိုးလင်းမှပဲ အိပ်ရာက နိုးပါတယ်။

သား အိမ်ပေါ်မှာ မရှိတော့မှန်း သိရပါတယ်။ အခုလည်း မောင်သန်းဌေးနဲ့ မောင်တင့်တို့ လာပြောမှပဲ ခုလို သားရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို သိလိုက်ရတာပါ။ အခုတော့ သားရဲ့ အတိတ်ဘဝက သံသရာဝင်ကြွေးတွေ ကုန်ပြီလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ ဝတ္ထုရေးရုံတဲ့အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ကြပါတော့”

ဒေါ်မြသန်း၏ ပြောစကားများ ကုန်သွားသည့်အချိန်မှာတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အံ့ဆိုင် မှုန်မှိုင်းသွားပါတော့သည်။

နေသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းမီးခတ်တိုင်မှ မီးသီးကျွမ်းနေသဖြင့် မြင်ကွင်းအားလုံးကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ မှုန်မှုန်ဝါးဝါး ရေးတေး တေးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အိပ်မောကျနေသည်။

“ဒေါင်. . ဒေါင်. . ဒေါင်. . ဒေါင်. . ဒေါင်. . ဒေါင်”

လမ်းထိပ်ကင်းတဲက နာရီသံချောင်းခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရ သည်။

“အင်း. . ည ၁၂ နာရီတောင် ထိုးပြီပဲ”

ကိုကိုအောင် စိတ်ထဲက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး နံရံတွင် အသင့်ချိတ်ထားသော အုန်းခွံရောင် ဂျာကင်ကို အမြန်ဆွဲယူ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ညဦးကပင် အသင့်ပြင်ထားသော ခရီးဆောင် အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း၍ လွယ်လိုက်သည်။ ထွေထွေထူးထူး ဘာ ဆက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာကိုကျော်၍ လမ်းမပေါ် သို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်သည်။

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ ခွေးဟောင်သံကြောင့် လန့်သွားခဲ့ သည်။ လမ်းထိပ်ကင်းတဲက ဟိုထိုး၊ သည်ထိုး လက်နှိပ်ခတ်ခဲ အလင်းရောင်ကြောင့် အနီးအနားရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်ကို ပြေး ကပ်ပြီး ကျောမှီထားလိုက်သည်။

“ဟူး. . တော်ပါသေးရဲ့”

လေပူတစ်လုံးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အသက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းရှု သွင်းလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“မီးကင်းစောင့်တဲ့သူတွေ ငါ့ကိုတွေ့သွားရင် ဟိုမေးသည်မေး နဲ့ ငါ့အကြံအစည်ကို သိကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ကိုကိုအောင်စိတ်ထဲက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခေတ္တအကြာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေအားလုံး ငြိမ်သက်သွား ပြီဖြစ်လို့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှ ခြေကို ဖွဖွနင်းပြီး လမ်းမကြီးပေါ် သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

အချိန်ကတဖြည်းဖြည်းရွေ့လျောလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အေးမူနှင့် ချိန်းထားသောနေရာသို့ ကိုကိုအောင်က (၁၅)မိနစ်ခန့် နောက်ကျ ပြီးမှ ရောက်သဖြင့် အေးမူကို မတွေ့ရသေးပဲ ကျိုးတိုးကျဲတဲ စိန်ပန်း ပင်ကြီးအောက်က အထီးကျန်ဆန်လွန်းသော နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ခဲ့ လေးကို အဖော်မဲ့စွာ တွေ့ရလေသည်။

“အင်း. . အေးမူမရောက်သေးပါလား။ ငါ့နောက်ကျနေလို့ စိတ်ဆိုးပြီးပြန်သွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အိမ်ထဲက ထွက်လာဖို့ အခက်တွေ့နေလို့များလား”

ကိုကိုအောင်စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချရင်း နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ခဲ့

တန်းလေးပေါ်သို့ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုတင်လိုက်ပြီး လေးတွဲစွာထိုင် ချလိုက်ပါသည်။

အသက်တမျှချစ်ခဲ့ရသူ အေးမူလေးရဲ့ ချိန်းဆိုခဲ့သော သည် အချိန်၊ သည်နေရာလေးက ကိုကိုအောင်ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲပြီး ဘဝသစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသဖြင့် ရင်ဖိုလိုက်မောစွာ ငုံ့လင့်နေမိပါတော့သည်။

ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်နေမိသော အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီသို့ပင် ပြောင်းလဲလာခဲ့ရပေ သည်။

“အေးမူ ခုချိန်အထိ ရောက်မလာသေးပါလား။ အခက်အခဲ တစ်ခုခုများ ကြုံတွေ့နေရပြီလား မသိပါဘူး”

ချစ်တဲ့သူအေးမူကို စောင့်မျှော်ရင်း ကိုကိုအောင်ရင်ထဲမှာ ပူ လောင်လာပြီဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေကလည်း ပို၍ပို၍ ဆင့်တဲ လာပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပြန်လွယ် လိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ပြန်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး အေးမူတို့အိမ်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းများက ရွေ့လျားသွားခဲ့ရလေသည်။

အေးမူတို့အိမ်နားရောက်တော့ . . အေးမူရဲ့အိပ်ခန်းပြတင်း ပေါက်က အဆင်သင့် ပွင့်လို့နေပါသည်။ ကြည်ပြာရောင် (၅)တိုင်း

မီးလုံးလေးရဲ့ မှိန်ပျံပျံအလင်းရောင်အောက်တွင် ဇာလွှာပါးပါး ခြင်ထောင်အတွင်း၌ အေးမူတစ်ယောက် အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်ကိုကိုအောင်က ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်တက်ပြီး အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ လွယ်ကူစွာပင် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ဇာလွှာပါးပါး ခြင်ထောင်စကို အသာလှုပ်ပြီး အေးမူကိုဖွဖွ ကလေး လှုပ်ပြီးနှိုးလိုက်ပါသည်။ အေးမူကား မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ ပါလေ။ လောကကြီးကို အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာ၍ ဇိဝိန်ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟင် . . အေးမူ အသက်မရှိတော့ပါလား”

ကိုကိုအောင်တစ်ယောက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းနား ပန်းများပင် ကြီးသွားပါသည်။ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝေဝဲကြည့်မိ လိုက်သောအခါ အေးမူ၏ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ထောင်ထားသော အဝတ်လျှော်တုတ်တိုတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် အဝတ်လျှော်တုတ်ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်မိလိုက်ချိန်တွင် . .

“ထောက် . . ထောက် . . ဟူသောအသံနှင့်အတူ အိပ်ခန်းတစ် ခန်းလုံး မီးများလင်းထိန်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . မပြေးနဲ့”

ဟူသော အသံမာမာကြီးနှင့်အတူ အသက်(၅၀)ခန့်ရှိ ထောင်

တန်းလေးပေါ်သို့ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုတင်လိုက်ပြီး လေးတွဲစွာထိုင် ချလိုက်ပါသည်။

အသက်တမျှချစ်ခဲ့ရသူ အေးမူလေးရဲ့ ချိန်းဆီခဲ့သော သည် အချိန်၊ သည်နေရာလေးက ကိုကိုအောင်ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲပြီး ဘဝသစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသဖြင့် ရင်ဖို့လှိုက်မောစွာ ငုံလင့်နေမိပါတော့သည်။

ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်နေမိသော အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နာရိဝက်၊ တစ်နာရီသို့ပင် ပြောင်းလဲလာခဲ့ရလေ သည်။

“အေးမူ ခုချိန်အထိ ရောက်မလာသေးပါလား။ အခက်အခဲ တစ်ခုခုများ ကြုံတွေ့နေရပြီလား မသိပါဘူး”

ချစ်တဲ့သူအေးမူကို စောင့်မျှော်ရင်း ကိုကိုအောင်ရင်ထဲမှာ ပူ လောင်လာပြီဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေကလည်း ပို၍ပို၍ ဆင့်ကဲ လာပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပြန်လွယ် လိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ဗြူးခဲထရပ်လိုက်ပြီး အေးမူတို့အိမ်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းများက ရွှေ့လှားသွားခဲ့ရလေသည်။

အေးမူတို့အိမ်နားရောက်တော့ . . အေးမူရဲ့အိပ်ခန်းပြတင် ပေါက်က အဆင်သင့် ပွင့်လို့နေပါသည်။ ကြည်ပြာရောင် (၅)တိုင်

ဒီးလုံးလေးရဲ့ မှိန်ပျပျအလင်းရောင်အောက်တွင် ဇာလွှာပါးပါး ခြင်ထောင်အတွင်း၌ အေးမူတစ်ယောက် အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်ကိုကိုအောင်က ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်တက်ပြီး အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ လွယ်ကူစွာပင် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ဇာလွှာပါးပါး ခြင်ထောင်စကို အသာလှုပ်ပြီး အေးမူကိုဖွဖွ ကလေး လှုပ်ပြီးနှိုးလိုက်ပါသည်။ အေးမူကား မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ ပါလေ။ လောကကြီးကို အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာ၍ ဒီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လေပြီ ခြစ်သည်။

“ဟင် . . အေးမူ အသက်မရှိတော့ပါလား”

ကိုကိုအောင်တစ်ယောက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းနား ပန်းများပင် ကြီးသွားပါသည်။ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝေဝဲကြည့်မိ လိုက်သောအခါ အေးမူ၏ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ထောင်ထားသော အဝတ်လျှော်တုတ်တိုတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် အဝတ်လျှော်တုတ်ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်မိလိုက်ချိန်တွင် . .

“ထောက် . . ထောက် . . ဟူသောအသံနှင့်အတူ အိပ်ခန်းတစ် ခန်းလုံး မီးများလင်းထိန်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . မပြေးနဲ့”

ဟူသော အသံမာမာကြီးနှင့်အတူ အသက်(၅၀)ခန့်ရှိ ထောင်

ထောင်မောင်းမောင်း အေးမူရဲ့ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးလွင်မောင်က
တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းရင်းအားလုံးကို ဘယ်
မှ ဖြေရှင်းခွင့်ရမည် မဟုတ်သဖြင့် ကိုကိုအောင်တစ်ယောက်
ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ပြီး ပြေးခဲ့ရလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... မပြေးနဲ့။ သူ့ခိုးဖျို့ သူ့ခိုး အဲဒီဘက်ကိုပြေး
တယ်။ လိုက်... လိုက်”

အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြသော လူလေးငါးဦးကို မှုတ်
ခြည်ပြတ်သွားအောင် လမ်းချိုးတစ်ခုတည်းသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ခို
တွင် အရှေ့မှပိတ်ဆို့ဖမ်းဆီးလိုက်သော နယ်မြေလုံခြုံရေးလှည့်ကစား
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့နှင့် ပက်ပင်းတိုးမိပြီး ကိုကိုအောင်တစ်ယောက်
ကျားရှေ့မှောက်လျှက်လဲသလို ဖြစ်သွားရပါသည်။

“မအေးမူရဲ့လည်ပင်းကို ဟောဒီအဝတ်လျှော်တုတ်နဲ့ ညှစ်
သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘာများပြောချင်သေးလဲ ကိုကိုအောင်”

အမှုစစ်ရဲအရာရှိကြီးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် ကိုကိုအောင်တစ်
ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး ချွေးစေးချွေးပေါက်များပင်
စီးကျ ချိလာပါတော့သည်။

“ဗျာ... ဒီအဝတ်လျှော်တုတ်နဲ့... ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်
ဘူး။ အေးမူက ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူပါဗျာ... ကျွန်တော် ဘယ်

လုပ် သတ်ရက်မှာလဲ။ အဲဒီညက အေးမူက ကျွန်တော်နဲ့ ခိုးရာလိုက်
ဖို့ ချိန်းထားကြတာပါ။ ချိန်းတဲ့နေရာကို ရောက်မလာလို့ ကျွန်တော်
အိမ်လိုက်သွားတော့ ပြတင်းပေါက်ပွင့်နေတယ်။ အဲဒီပြတင်းပေါက်
ကပဲ ကျွန်တော်အလွယ်တကူ ဝင်ခဲ့တယ်။ အေးမူ အိပ်ပျော်နေ
တယ်ထင်လို့ လှုပ်ပြီးနှိုးလိုက်တော့ အေးမူ အသက်မရှိတော့မှန်း
သိရပါတယ်။ အဲဒီအဝတ်လျှော်တုတ်ကလည်း အေးမူရဲ့ ခုတင်
ဘေးမှာ ထောင်ထားတာတွေ့လို့ ကောက်ကိုင်လိုက်မိတာပါ”

“အေးလေ... မင်းက ဘာပဲပြောပြော ဟောဒီတုတ်မှာရှိတဲ့
မင်း ရဲ့ လက်ငွေရာတွေက သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်နေတော့
သေသူမအေး မူရဲ့ လည်ပင်းက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကလည်း
ဟောဒီတုတ်နဲ့ ညှစ်သတ်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာဖြစ်နေတော့ တရားခံဟာ
ကိုကိုအောင်ပါလို့ အတိအကျ လက်ပူးလက်ကြပ် ဖြစ်နေပြီပဲ”

အမှုစစ်ရဲအရာရှိကြီး ဦးအောင်လင်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့
ကိုကိုအောင်တစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့ရပါသည်။
ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းပြန်ဖို့ သက်သေသာဓက အထောက်
အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြန်စရာ ဘာဆိုဘာမှမရှိတာကြောင့် ဖြစ်
သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲရယ်လို့သာ ခံယူရပေတော့မည်။

တရားကိုနတ်စောင့်ပါသည်။ အမှန်တရားဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်
မှာတော့ ပေါ်လာပါလိမ့်မည်ဟုသာ ယုံကြည်မိပါတော့သည်။

ရာကြီးအမှတ် ၄၈/၁၀ဖြင့် ကြားနာစစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်များ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် တရားခံ ဦးလွင်မောင်အား ပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ကျခံစေခန်းရုံးတော်မှ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ခရိုင်တရားသူကြီး ဦးတိုးကြွယ်က အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်နှင့် တရားရုံးတော်တွင် ကြားနာရန်ရောက်ရှိနေကြသူများအား “ဟာခနဲ. . . ဟင်ခနဲ” ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဒီအမှုမှာ ဦးလွင်မောင်က ဘာဖြစ်လို့များ လူသတ်တရားခံ ဖြစ်သွားရတာလဲဗျာ”

နည်းသည်အဖြစ် ရောက်ရှိနေသော မှုခင်းသတင်းထောက် စာရေးဆရာ ဦးဝင်းနိုင်က အမှုကို ရဲအရာရှိကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ဪ. . . ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ညမှာ ကိုကိုအောင်ကို တရားခံအဖြစ်နဲ့ ခေတ္တထိန်းသိမ်းထားပြီး သေဆုံးသူ မအေးမူရဲ့ အလောင်းကို သေသေချာချာ စူးစမ်းလေ့လာပြီး သဲလွန်စကို ရှာခဲ့ကြပါတယ်။ သေဆုံးသူ မအေးမူရဲ့ ခုတင်အောက်မှာ အိပ်ဆေးပုလင်းခွံနဲ့ လက်အိတ်တစ်စုံတစ်ခုတွေ့ရလို့ သေသေချာချာ စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ လက်အိတ်တစ်စုံတစ်ခု ဦးလွင်မောင်ရဲ့ လက်အိတ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီညက မအေးမူ

သောက်ခဲ့တဲ့ ကော်ဖီပန်းကန်ထဲမှာလဲ အိပ်ဆေးခတ်ထားတာကို ဆွဲရပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီး ရှာဖွေကြည့်တဲ့အခါမှာ မအေးမူရဲ့ အိပ်ခန်း ဝိရိအံ့ဆွဲထဲက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်နဲ့ စာချုပ်စာတမ်း မိတ္တူများအပါအဝင် အခြားစာရွက်စာတမ်းတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးလေး ဦးလွင်မောင်နဲ့ မအေးမူတို့မှာ ခြေရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့ အရှုပ်အရှင်းကိစ္စတွေ ရှိနေကြတာပါပဲ”

“အေးဗျာ. . . ဦးလွင်မောင်က သူ့တူမ အရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်တဲ့ မအေးမူကို ဘယ်အငြိုးနဲ့များ ရက်ရက်စက်စက် သတ်လိုက်ရတာလဲ မသိဘူးနော်”

“အငြိုးရယ်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တိုတိုနဲ့လိုရင်းကိုပြောရရင်တော့ အမွေကိစ္စကြောင့်ပေါ့ဗျာ”

“အမွေကိစ္စကြောင့် ဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်များ အမွေပေးစရာရှိလို့လဲ”

မှုခင်းသဲတင်းထောက် စာရေးဆရာ ဦးဝင်းနိုင်ရဲ့ စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးမြန်းနေမှုကို အမှုစစ်ရဲအရာရှိကြီး ဦးအောင်လင်းက စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ပြန်လည်ပြောပြနေပါသည်။

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျာ. . . မအေးမူရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သူမအေးမူလေး အချိန်တန်လူလားမမြောက်ခင်မှာ သူတို့ချမ်းသာသမျှ ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ငွေ သိန်း ၅၀၀ ခယ်။ အခု လက်ရှိ ဦးလွင်မောင်နေထိုင်တဲ့ နှစ်ထပ်လုံးချင်းတိုက်နဲ့ ခြံမြေကို အေးမူ အချိန်တန်အံ့ရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ရက်သား

ကျတဲ့အချိန်မှာ အမွေစားအမွေခံအဖြစ်ဆက်ခံဖို့ တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးဖို့ တရားရုံးတော်မှာ အာမခံလုပ်ပေးထားခဲ့ကြတယ်လေ”

“အတော်ကိုအမြော်အမြင်ကြီးမားပြီး သေချာခိုင်မာတဲ့လုပ်ရပ်တွေပါပဲ။ ဒါနဲ့ မအေးမူရဲ့ မိဘတွေက ဘယ်ရောက်နေကြလို့လဲ”

“အဲဒါက ဒီလိုဗျ. . ။ တစ်နေ့မှာ မအေးမူရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ပြင်ဦးလွင်ဘက်တို ဘုရားဖူးခရီးသွားရင်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားကြတယ်”

“အို. . ကျွတ်ကျွတ်. . . ကျွတ်ကျွတ်. . ကျွတ်၊ ဖြစ်ရလေဗျာ”

“ဒါနဲ့ပဲ လူမမယ်အရွယ် မအေးမူလေးကို သူ့ရဲ့ဦးလေး ဦးလွင်မောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ဆက်လက်ပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာပေါ့”

“အင်း. . အဖြစ်အပျက်တွေက ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ၊ ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဆန်းကြယ်လိုက်တာနော်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ အခုလည်းကြည့်လေ။ အေးမူမှာ ချစ်သူရှိနေပါပြီ အိမ်ထောင်ပြုပါရစေလို့ဆိုပြီး သူ့ဦးလေးကိုခွင့်တောင်းတော့ သူ့ဦးလေးက သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် အေးမူက ခိုးရာလိုက်ဖို့ သူ့ချစ်သူ ကိုကိုအောင်ကို ချိန်းလိုက်တဲ့ညမှာ ဦးလွင်မောင်က ရိပ်မိသွားလို့ အကွက်ဆင်ပြီး ပိပိရိရိ စီစဉ်လိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလွင်မောင်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက မရေမရာ၊ မသေချာတဲ့အတွက်. . အကွက်စိစိ ပိပိရိရိမဖြစ်ဘဲ

သဲလွန်စတွေ တစ်သိကြီးနဲ့ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း အခုလို တရားရုံးတော်မှာ ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ပေးပြီး ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးနဲ့ဆပ်ဖို့ ရင်ဆိုင်ရတော့တာပေါ့ဗျာ”

တမလွန်က ချစ်သက်သေ

(၁)

“သမီးရေ. . ခင်ခင်ချစ်”

“ရှင်. . အမေ. . သမီး ဒီမှာရှိတယ်အမေ”

“နင့်ယောက်ျားထွန်းစိန် မြို့ကိုသွားတာ ဘယ်တုန်းကပြန်
ချောက်တာလဲ”

ဒေါ်အေးရှင်၏ ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်
ခင်ခင်ချစ် ခေါင်းနုပန်းများကြီးသွားကာ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင်
ခြစ်သွားမိသည်။ ကိုထွန်းစိန် မြို့ကိုသွားနေကြောင်း အမေဖြစ်သူ

ဒေါ်အေးရှင်ကို ခင်ခင်ချစ်က လိမ်ညာပြောဆိုထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ နင်တို့လင်မယား စကားများ ရန်ဖြစ်ထားကြလို့လား”

“မ... မဖြစ်ပါဘူး အမေ။ ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူး”

ခင်ခင်ချစ်က အဖြစ်မှန်ကို အမေမသိစေလိုသဖြင့် ဘူးခံလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့... ဘာမှသာ မဖြစ်ကြဘူးဆိုတယ် နင်တို့လင်မယား စကားလည်း မပြောကြဘူး။ ဟိုမှာ ထွန်းစိန်က အိမ်နောက်ဖေးအုန်းပင်အောက်မှာသွားအိပ်နေတယ်။ ထမင်းကော စားပြီးရဲ့လား မသိဘူး။ စောစောကတော့ နောက်ဖေးမီးဖိုယဲမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတယ်။ နင့်ယောက်ျားကို သွားခေါ်ချေ။ အုန်းပင်အောက်မှာ သွားမအိပ်နဲ့လို့။ တော်ကြာအအေးပက်ပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ဆေးကုနေရဦးမယ်”

ဒေါ်အေးရှင်က လူကြီးပီပီ တွေးတောပူပင်တတ်သဖြင့် သားမက်ဖြစ်သူကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အမေကလည်း မမြင်မစမ်းနဲ့ ရမ်းပြီးပြောနေပြန်ပါပြီ။ အဲဒါရွာထဲက လူတွေဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုထွန်းစိန်က မြို့ကိုသွားတာ ပြန်မလာ သေးဘူး အမေရဲ့”

“ဟဲ့ ခင်ခင်ချစ်၊ နင် ငါ့ကိုညာမနေနဲ့။ ငါက မျက်စိမှန်ပေမယ့်

နင့်ယောက်ျား ထွန်းစိန်ကို မှတ်မိတယ်။ သွားခေါ်ဆို အခုသွားခေါ်”

ဒေါ်အေးရှင်က အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်ခင်ချစ်ခမျာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ပါသည်။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တို့သည် စိတ်ကူးယဉ်ထက် ပို၍ ဆန်းကြယ်ကြောင်း၊ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ၊ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာကလည်း ပြေး၍ မလွတ်ဆိုတာကို ခင်ခင်ချစ် တွေးတောစဉ်းစားရင်း ဇောချွေးများ ပြန်လာမိပါသည်။

ကိုထွန်းစိန်က သေသွားပြီပဲ။ ကိုထွန်းစိန်သေတာကို အမေလည်း မသိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မသိကြဘူး။ တစ်လောကလုံး ရှိရှိသမျှ လူတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ သိကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အမေက အိမ်နောက်ဖေးအုန်းပင်အောက်မှာ ကိုထွန်းစိန်သွားအိပ်နေတယ်လို့ ပြောနေပါပြီကော။ ကိုထွန်းစိန်ရဲ့ နာမ်ဝိညာဉ်က တမလွန်ကနေ အမေ့ကိုကိုယ်ထင်ပြုပြီး ခင်ခင်ချစ်ကို ကလဲ့စားချေဖို့ ကြိုးစားနေတာများလားဟု တွေးတောရင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိပါတော့သည်။

(၂)

တနင်္သာရီတိုင်း ကွမ်းသီးချောင်းကျေးရွာလေးသည် တောတောင် ရေမြေသဘာဝ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသာယာလှသော ရွာကလေးပင်ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်ကြီးများ အံ့ဆိုင်ညိုမြိန်နေပြီး

စိမ်းလန်းစိုပြေသာယာလှပသော အရိပ်အာဝါသကြောင့် ထိုရွာကလေးသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် ရောက်လာကြသူတိုင်း နှလုံးပိတ်ဝမ်းဆီထိဆိုသလို ကြည်နူးပြုံးရွှင် ဘဝင်ချမ်းမြေ့ကြရသည်။

သည်ရွာကလေးတွင် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား စည်ကားလှသော ဈေးနှင့်ဆိုင်ခန်းများစွာရှိကြသလို ကျန်းမာရေးဆေးခန်း၊ အခြေခံပညာမူလတန်း၊ အလယ်တန်းကျောင်းများလည်းရှိကြသည်။ ထိုရွာကလေးတွင် ငယ်မွေးခြံပေါက် တစ်ရွာတည်းနေ၊ တစ်ရေထဲသောက် ကျောင်းသွားဖော် သူငယ်ချင်းသုံးဖောက် ရှိကြသည်။ ထွန်းစိန်၊ အောင်မော်နှင့် ခင်ခင်ချစ်တို့ပင်ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်က သွားအတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူ၊ ကစားလည်းအတူဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ မေတ္တာသံယောဇဉ်က ခိုင်မာလှသည်။ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ကြသောအခါ ဖြူစင်သောမေတ္တာသံယောဇဉ်တို့က အရောင်တွေပြောင်းသွားကြသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသော နှလုံးသားရေးရာကိစ္စများ ရောယှက်လာကြသည်။

အောင်မော်နှင့် ခင်ခင်ချစ်တို့ မေတ္တာမျှနေကြပြီဆိုသော သတင်းက တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့နေသည်။ ထွန်းစိန်ကလည်း ခင်ခင်ချစ်ကို တိတ်တခိုးနဲ့ ကျိတ်ပိုးလေးဖြစ်နေရာက သူငယ်ချင်းအတွက် နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာမချီ ဖြစ်နေသည်။

ကံကြမ္မာက ဆန်းကြယ်လှသည်။ ချစ်တိုင်းလည်းမညား၊ ညား

တိုင်းလဲမချစ်ဆိုသကဲ့သို့ ဘဝအလှည့်အပြောင်းတွေနှင့်ကြုံရတော့သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အောင်မော်က သူ့မိဘများနှင့်အတူ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအရ ကော့သောင်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး အောင်မော်က ကွမ်းသီးချောင်းရွာလေးသို့ တစ်ခေါက်တစ်လေမှပင် ပြန်ရောက်မလာတော့ဘဲ သတင်းအစအနပင် ပျောက်၍သွားပါတော့သည်။ ရာသီတွေပြောင်း၊ နှစ်တွေပြောင်းလာသောအခါ ခင်ခင်ချစ်က အောင်မော်ကို မျှော်လင့်ထားသမျှ အားလျှော့စိတ်ပျက်လာတော့သည်။

ကော့သောင်းမြို့တွင် သူဌေးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အောင်မော်တို့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုသောသတင်းကို ကြားရသည်။ ဆိုသတင်းကြားပြီးနောက်ပိုင်း ထွန်းစိန်က ခင်ခင်ချစ်ကို ချစ်ရေးဆိုလာသောအခါ ထွန်းစိန်ရဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာဘဝကို ခင်ခင်ချစ်က သနားလာမိပြီး သဒ္ဓါလွန်၍ တဏှာကျွန်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ကြသည်။

ခင်ခင်ချစ်၏ မိခင်အို မုဆိုးမကြီး ဒေါ်အေးရှင်ကလည်း ထွန်းစိန်ကို သားအရင်းပမာ ချစ်ရှာပါသည်။ ထွန်းစိန်ဘဝမှာလည်း အလိုဆန္ဒပြည့်ခဲ့ရပြီမို့ ဓနိရည်လေးတမြမြနှင့် အပျော်ကြီးပျော်နေပါတော့သည်။

“ကိုထွန်းစိန် . . ရှင် ဒီလိုပဲ အမြဲမှူးနေတော့မှာလား။ မကြာခင် လူ့လောကထဲရောက်လာမဲ့ ရှင်ရဲ့ရင်သွေးလေးရဲ့ တာဝန်ကို

ရှင်မေ့နေပြီလားဟင် . . ”

“မမေ့ပါဘူးကွာ။ ကိုထွန်း ဒါတွေကို အားလုံးသိပါတယ်။ အခု ကိုထွန်းသောက်လာတာက အလုပ်အကိုင် စီးပွားရေးအရ ဆွေးနွေးကြရင်း မိတ်ဖြစ်ဆွဲဖြစ် နည်းနည်းပါးပါးလေးပါကွ”

“ရှင် နည်းနည်းပါးပါးကလည်း လွန်လွန်းပါတယ်။ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ရက်တွေက ဆက်နေပြီ”

“ဒါလေးများတွာ . . မိန်းမကလည်း စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ လူမှုရေးပြေလည်မှု မိတ်ဆွေပေါ်မှ အဆင်ပြေတာကွ။ ခုလဲ ကြည့်လေ၊ ချစ်တို့မိသားစု ဓာတွေများ ပူပင်နေရလို့လဲ။ ကိုထွန်းရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေက ပြည့်စုံနေတာပဲဟာ”

“ဒီမယ် ကိုထွန်း။ လူဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံနေရုံနဲ့မပြီးသေးဘူးရှင်။ ကိုယ့်မိသားစုအပေါ်မှာ အကြင်နာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတွေနဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ပြုစုယုယမှုဆိုတာ လိုတယ်ရှင်”

“အဟား . . ဟား . . ဟား . . . ပေါက်ပြီ။ ပေါက်ပြီ။ ထွန်းစိန်တို့ ပေါက်သွားပြီကွာ”

“ဘာပေါက်တာလဲ . . ရှင် . . မူးမူးနဲ့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်အော်မနေနဲ့။ အမေကြားသွားဦးမယ်”

“နင့်အမေ ငါ့ယောက္ခမကြီးက မျက်စိမှုန်တယ်၊ နားလည်းပင်း

နေတယ်။ ငါဘယ်လောက်အော်အော် မကြားပါဘူးကွ”

“ရှင်နော် . . ကျွန်မအမေကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး။ အမေက ရှင်ကို သားအရင်းလိုချစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်အသိပဲ”

“အေးပါကွာ . . ချစ်ကလဲ။ ဒီလောက်တောင် ဒေါသမကြီးပါနဲ့။ ကိုထွန်းက ခန့်ရည်ချိုမြမြလေးနဲ့ ငါးရှဉ့်ကင်မွှေးမွှေးလေး စည်းစိမ်ကိုယစ်ပြီး ပျော်လာလို့ပါကွာ။ ချစ်ရဲ့ဒေါသ မျက်လုံးတွေ၊ စူပိုက်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို ပြင်လိုက်စမ်း။ ရော့ . . ချစ်နဲ့ ကိုထွန်းရဲ့ မမြင်ရသေးတဲ့ ရင်သွေးလေး လူ့လောကထဲရောက်လာဖို့ ကိုထွန်းရဲ့တာဝန်”

ထွန်းစိန်က စလွယ်သိုင်းလှာသော သားရေလွယ်အိတ်ဖစ်ကို ခွင့်ပြီး သူတို့အရပ်ခေါ် (ကြေးပြား)တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ခင်ခင်ချစ်လက်ထဲသို့ ပုံအပ်လိုက်သောအခါ ခင်ခင်ချစ် မျက်နှာလေးတွင် ချစ်စဖွယ်အပြုံးတွေနှင့် ကိုထွန်းစိန်ရဲ့ယုယမှုအောက်တွင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားခဲ့ရလေသည်။

(၃)

“ဟဲ့ သမီးရေ . . ခင်ခင်ချစ်”

“ရှင် . . အမေ ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

“နင့်ယောက်ျားထွန်းစိန်က ငါ့ကိုလာပြောတယ်။ နင်ထံ သူငယ်ချင်းအောင်မော် ရွာကိုရောက်နေတယ်တဲ့။ အောင်မော်နဲ့ အတူ အိမ်မှာ ဓနိရည်သောက်ရင်း ဆွေးနွေးစရာရှိလို့တဲ့။ အဲဒါ သမီးကို မပြောရဲလို့ အမေပြောပေးပါတဲ့အေ”

ဒေါ်အေးရှင် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ခင်ခင်ချစ် မျက်လုံးမျက်စိပြူးသွားပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား.. အမေရယ်။ ကိုအောင်မော်က မြို့ကိုပြန်သွား ပြီပဲဟာ။ ကိုထွန်းစိန်ပါ လိုက်သွားတယ်လေ။ သူတို့ ပင်လယ်ထွက် ပြီး ပုလဲငုပ်သွားကြမယ်လို့တောင် ပြောသွားသေးတယ် အမေရဲ့”

ခင်ခင်ချစ်က မိန်းမဥာဏ်သုံးပြီး လိမ်ညာပြောလိုက်ရသော် လည်း ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်နှင့် ခုန်နေမိသည်။

“နင့်ယောက်ျားကလဲ အမျိုးမျိုးပါပဲအေ။ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုးနဲ့။ မြို့ကိုလိုက်သွားတာတောင် ငါ့ကိုဘာမှပြော မသွား ဘူး”

ခက်တော့ခက်ချေပြီ။ သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် တမလွန်ဘဝ ကို ရောက်နေတဲ့ ကိုထွန်းစိန်ရဲ့ နာမ်ဝိညာဉ်က မကြာခဏလာပြီး အမေ့ကို လာပြောနေလျှင် တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အဖြစ်မှန်ပေါ်လာ ပြီး ဒုက္ခပေးတော့မည်ကို သိနေသောကြောင့် ခင်ခင်ချစ်စိတ်ထဲ တွင် မလုံမလဲဖြစ်နေမိသည်။

အဖြစ်မှန်တွေကို ကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထား၍ မရမှန်းသိလာ သဖြင့် အမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလား။ အမေသိသွားရင် ငါဘာ ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ရင်ထဲမှာ လွယ်ထားရတဲ့ ရင်သွေးလေးကတော့ လူ့လောကထဲ ရောက်လာရင် ဘယ်သူ့ကို အဖေခေါ်နိုင်မလဲ စသည်ဖြင့် အတွေးပေါင်းစုံတို့က ခင်ခင်ချစ်ကို ခြောက်လှန့်နေ ကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေ့ကို ဖွင့်ပြောတော့မည်။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းကြီးပဲလို့သာ မှတ်ယူပြီး အရာရာကို ရင်ဆိုင် တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

(၄)

“ဟေ့.. ချစ် ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ။ ကိုထွန်းပြန်လာ တာတောင် သတိမထားမိဘူးလား”

“အော်.. ကိုထွန်းပြန်လာပြီလား။ ခင် အလုပ်တွေများနေလို့ သတိမထားမိဘူး ကိုထွန်းရယ်။ ဟင်း.. ကိုထွန်း ထုံးစံအတိုင်း မူးလာပြန်ပြီလား ကိုထွန်းရယ်။ ဒီမှာခင်ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေ တယ်ဆိုတာ ကိုထွန်းသိလား”

“ကိုထွန်းက အခုမှ အလုပ်ကပြန်လာတာ။ ချစ်ဘာတွေ အလုပ် ရှုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကဲ.. ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီနေ့ညနေ ကိုထွန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း အောင်မော် ရွာကို

အလည်လာမယ်တဲ့လေ။ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲ အတွက် ချက်ပြုတ်ရတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ခင် အလုပ်တွေများနေ တာပေါ့ ကိုထွန်းရယ်”

ခင်ခင်ချစ်က ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေသော် လည်း ကိုထွန်းစိန်က အဓိပ္ပာယ်တလွဲကောက်ကာ တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် မာရေကျောရေ ဆက်ဆံတော့သည်။

“ဘာကွ. . ငယ်သူငယ်ချင်းများ ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲ ဟုတ်လား ခင်ခင်ချစ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုထွန်းရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ။ နင်တို့က ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်စချင်ကြတယ်ပေါ့”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုထွန်းစိန်ရဲ့ သေးသိမ်သောစကားကို ကြား လိုက်ရသဖြင့် ခင်ခင်ချစ်ဒေါသကို ဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားရလေ သည်။

“ကိုထွန်း. . ရှင် မူးမူးနဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ရှင် စကားတွေက အောက်တန်းကျလှချည်လား။ ဒါ ရှင်ရဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“အေး. . ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်တယ်။ အခု မဟုတ်တော့ဘူး ရာမမင်းနဲ့ ဒဿင်ရီလို မယားလှဘက် ဖြစ်နေကြပြီကွ သိရဲ့လား”

“ဘာပြောတယ်. . ကိုထွန်း ရှင်စကားတွေက အရမ်းကိုလွန်

နေပြီနော်။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်ရုံတင်မကဘူး။ တစ်ဘက်သားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ စော်ကားသလိုဖြစ်နေပြီ”

“အော်. . မင်းက ငယ်ချစ်ဟောင်းကိုထိတော့ ငါ့ကိုတောင် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြန်ပြောတတ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာမမေ့သာ ငယ်ကပေါင်းအနှစ်တစ်သောင်း မမေ့ကောင်းဆိုတာမျိုးပေါ့ ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . .”

ကိုထွန်းစိန်ရဲ့ ခန်းခနဲစကားတွေကို ခင်ခင်ချစ်သည်မခံနိုင် တော့ဘဲ ဒေါသယမ်းဘိုးက အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ရပါ တော့သည်။

“ရှင်. . ပြောလေကဲလေပါလား။ ဒီလောက်တောင် အောက် တန်းကျတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့လူ ကဲဟယ်. . ကဲဟယ်. . .”

“အား”

ခင်ခင်ချစ်က ကြက်သွန်လှီးနေရာက အသင့်ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် ကိုထွန်းစိန်၏ ရင်ဝသို့ ထိုးလိုက်မိပါတော့သည်။

“ဟာ. . ခင်ခင်ချစ် ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှားရောက်လာသော အောင်မော်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ ခင်ခင်ချစ်ခမျာ ကျောက်ရုပ် ဘစ်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်ပြီး မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ပွ ချား စီးကျလာတော့သည်။

“ကိုထွန်းစိန်. . ကိုထွန်းစိန် ရင်ဘတ်မှာ သွေးတွေနဲ့ပါလား။ ဟင်. . ကိုထွန်းစိန် အသက်မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ ခင်ခင်ချစ်ရယ်. . ကိုအောင်မော်ကို ပြောပြပါဦး”

“သူ. . သူ အရမ်းကို တရားလွန်တယ်။ ကိုအောင်မော်နဲ့ ကျွန်မကို သမုတ်တယ်။ အဲဒါ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့လို့ ခုလိုဖြစ်ကြရတာပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ခင်ခင်ချစ်ရယ်။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်”

“ကျွန်မလည်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ထူပူနေလို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ကိုအောင်မော်ရယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ကျင်းတူးပြီးမြှုပ်လိုက်ကြရအောင်။ ရွာထဲက လူတွေမေးရင် ကိုထွန်းစိန်သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ပင်လယ်မှာအလုပ်လုပ်ဖို့ လိုက်သွားတယ်လို့ပြောပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါနဲ့ အမေကော”

“အမေက ဆယ်ရက်တရားစခန်း ဝင်နေတယ်လေ။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆို အိမ်ပြန်လာတော့မှာ”

“ကဲ. . အချိန်မရှိဘူး ခင်ခင်ချစ်. . လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်လိုက်ရအောင်”

“ကိုအောင်မော် ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ရှင်။ ကျွန်မ

စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေလို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

(၅)

“သမီးရဲ့အဖြစ်က အဲဒါပါပဲ အမေရယ်။ သမီး ဘာဆက်လုပ်မှလည်း အမေ ပြောပါဦး”

“အင်း. . ခလုတ်ထိမှ အမိတ ဆိုသလိုတော့ ဖြစ်နေပြီ။ ငါလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ မောင်ထွန်းစိန်ရဲ့ နာမ်ပိညာဉ်က သာလာပြီး ငါ့ကိုပြောနေတော့ ငါလည်း သူ့ရှိနေတယ်ပဲ အောက်မေ့တာပေါ့။ မောင်အောင်မော်ပြောသလို ထွန်းစိန်ကိုဇာတ်မြှုပ်ပြီး အခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်မပျက်အောင် နေဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“ကိုထွန်းစိန်. . ဝို. . ကိုထွန်းစိန်”

သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ်တွင် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် ခင်ခင်ချစ် အပြေးအလွှားအိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုထွန်းစိန်ရှိလား”

“ကိုထွန်းစိန် မရှိဘူးရှင်”

“ဘယ်သွားနေလဲ ကိုထွန်းစိန်နဲ့ ဒီက ညီမနဲ့က ဘာတော်လဲ” သည်မေးခွန်းကြောင့် ခင်ခင်ချစ်ရင်ထိတ်သွားမိသည်။ ကျွန်

မယုက်အောင် စိတ်ကိုထိန်းပြီး ကိုအောင်မော်နှင့် စည်းဝါးကိုက်ထား သည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မက ကိုထွန်းစိန်ရဲ့ ဇနီးပါ။ ကိုထွန်းစိန် ပင်လယ်ဘင် ထွက်သွားပြီး အလုပ်သွားလုပ်နေပါတယ်ရှင်”

“ဟာကွာ. . ဒီကောင် ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံတွေယူသွားပြီး ငါ့ အလုပ်ကို လာမလုပ်ဘဲ တခြားအလုပ် သွားလုပ်နေရတယ်လို့ကွာ၊ မနေ့ကတောင် ထွန်းစိန်ကို ရွာထိပ်က ခန့်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့လိုက် သလိုပဲ။ နင် မညာနဲ့နော်။ ထွန်းစိန် ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မကို ပြောမသွားဘူးရှင်”

“အေး. . . ထွန်းစိန်ပြန်လာရင် ငါ့ဆီကိုလာခဲ့ဦးလို့ ပြော လိုက်။ ရွှေပေးရွာက ကိုသာဝဆိုရင် သူသိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ပြောလိုက်ပါမယ်”

ရွှေပေးရွာက ကိုသာဝဆိုသူ ဒေါ်ပွပွနှင့် လှည့်ပြန်သွားသော အခါကျမှ ခင်ခင်ချစ်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

(၆)

“ချစ်. . မင်း ငါ့ကို သိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ။ ကိုထွန်းကတော့ ချစ်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါတွေကို ချစ်သိပါတယ် ကွာ။ မျက်စိပိုးဝင်၊ ဆံတစ်ပင်တင်း၊ ချစ်ချင်းမယား၊ ရည်းစားလူ

သူ၊ အူနုကျွဲခတ်၊ မြီးပြတ်အိမ်မြောင်ဆိုတာကို ချစ်လည်းကြားဖူးမှာ သူ။ အဲဒါ ကိုထွန်းရဲ့ ခံစားချက်ပဲ။ ကိုထွန်းက သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ ချစ်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါကွာ။ အဲဒါ ကိုထွန်းရဲ့အပြစ်လားဟင်။ ချစ်က ကိုထွန်းကို ရက်စက်ပေမဲ့ ကိုထွန်းအပြစ်မယူရက်ပါဘူး။ ကိုထွန်း တာဝန်ကျေပါတယ်နော်။ ရော့. . ချစ်. . ကိုထွန်း မမြင် ခုသေးတဲ့ လူ့လောကထဲကိုရောက်လာမဲ့ ကိုထွန်းရဲ့ ရင်သွေးလေး အတွက်. . ရော့. . ယူပါကွ”

“အမေ. . အမေ”

“ဟဲ့. . ခင်ခင်ချစ် နင် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“အမေ. . သမီး အိပ်မက်တွေ မက်နေတယ် အမေ။ ကိုထွန်း ကို အိပ်မက်မက်နေတယ်”

“အော်. . ဒါများသမီးရယ်၊ အိပ်မက်ဆိုတာ စွဲလမ်းလို့မက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးအမေ မဟုတ်ဘူး။ သမီးစွဲလမ်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်က အိပ်မက်နဲ့ မတူဘူး အမေ။ ကိုထွန်းကို တကယ်မြင် နေရသလိုပဲ အမေရဲ့”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ထွန်းစိန်ရဲ့ အလောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြား၊ သံဃာတော်တွေကိုပင့်ပြီး ပရိတ် နှုတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ် သမီးရဲ့”

“ဟင်. . အဲဒါဆို အဖြစ်မှန်တွေပေါ်ပြီး သမီးကိုဖမ်းကြတော့ မှာပေါ့”

“တရားဥပဒေကို ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲသန့်ရယ်။ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘူး”

“သမီးဘဝတော့ ရေတိမ်နစ်ပါပြီ အမေရယ်။ အဟင့်... အဟင့်... ဟင့်”

ခင်ခင်ချစ်လည်း သူ့ပြုသမျှ ကိစ္စအဝဝကို ယူကြားမရဖြစ်တာ ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးလိုက်လေတော့သည်။

(၇)

“ကဲ... ဆရာအောင်မင်းရေး... ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အထင်နဲ့ အမြင်နဲ့က တခြားစီတော့ဖြစ်နေပြီ”

“ဘယ်လိုတခြားစီဖြစ်နေတာလဲဗျ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဆရာအောင်မင်း သတင်းပေးထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပြီး စုံစမ်းလိုက်တာ ကိုထွန်းစိန်က ဘဝကို ဇာတ်မြုပ်ပြီး ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ လျှို့ဝှက်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကိုထွန်းစိန်က အသတ်ခံရပြီး အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပြီး ဖောက်ဖျက်ခံထားတာ။ ကဲ... ရှင်းပြီလား”

မူခင်း အထူးစုံစမ်းရေးရဲအရာရှိကြီး ဦးဝင်းကြိုင်က ရှင်းလိုက်မှ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်မင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကဲ... ဒေါ်ခင်ခင်ချစ် ငြင်းဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့။ ကော့သော့”

ကို ပြောင်းသွားတဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ချစ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဦးအောင်မော်ကို လည်း ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိထားပြီးပါပြီ။ ဒေါ်ခင်ခင်ချစ်လည်း အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ။ ကဲ-ရဲဘော်တို့ အိမ်နောက်ဖေးက အုန်းပင်ခြေရင်းမှာမြှုပ်ထားတဲ့ ဦးထွန်းစိန်ရဲ့အလောင်းကို ဖော်ထုတ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပို့ပါ။ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားအရ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြပါ”

မူခင်းအထူးစုံစမ်းရေးရဲအရာရှိကြီး ဦးဝင်းကြိုင် စကားအဆုံးတွင် ခင်ခင်ချစ်တစ်ကိုယ်လုံး အရုပ်ကြီးပြတ် မတ်တပ်ရပ်မှ ပျော့ခွေလဲကျသွားပါတော့သည်။

လမ်းနှစ်သွယ်

လမ်းနှစ်သွယ်

“ဟေ့ကောင်ဖိုးထိန်. . ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ။ တူးလေ
ကွာ။ တူး. . တူး”

“ဘယ်နေရာကို တူးရမှာလဲကိုကြီး စိုးရှိန်ရ”

“ဟာကွာ. . ဖိုးထိန်ကလည်း ညံ့လိုက်ပါဘိကွာ။ အဲဒီမှာ ငုတ်
စိုက်ထားတဲ့နေရာ မတွေ့ဘူးလား။ အဲဒီတည့်တည့်ကို တူးလို့ပြော
တာကွ” သံတူရွင်းနှင့် ဂေါ်ပြားကိုကိုင်ပြီး ငေးမောတွေးတောနေ
သော ဖိုးထိန်ကို အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုးရှိန်က အားမလိုအားမရ ပြော
နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ပေးစမ်းပါကွာ. . မင်းလက်ထဲက သံတူရွင်း။ ငါတူးပြမယ်။
ဟောဒီလို၊ ဟောဒီလို တူးရတယ်ကွ။ ကဲ့. . ဒီအတိုင်းဆက်ပြီးတူး
ကွာ။ တူးပြီးတဲ့မြေကြီးတွေကို ဂေါ်ပြားနဲ့ထိုးပြီး ဘေးမှာပုံထား
လိုက်၊ ရော့. . မြန်မြန်လုပ်ကွာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

စိုးရှိန်က ညီဖြစ်သူ ဖိုးထိန်ကို စိတ်မရွည်စွာဖြင့် စိတ်မြန်လက်မြန် ကိုယ်တိုင်တူးပြလိုက်ပါသည်။ ဖိုးထိန်ကလည်း လက်မနှေးဘဲ အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် တူးဆွပြီး မြေကြီးများကို ဂေါ်ပြားနှင့် စုပုံနေပါသည်။ တကယ်တော့ စိုးရှိန်နှင့် ဖိုးထိန်တို့ ညီအစ်ကိုက အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျလက်ထက်တွင် အမှုတော်ထမ်းခဲ့သော တပ်မှူးကြီး ဗလကျော်ခေါင်၏ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် ဘကြီးတော် နေမျိုးကျော်ထင်၏ မြစ်တော်များပင်ဖြစ်သည်။

ရှေးထုံးတမ်းအစဉ်အလာအရ ရှေးလူကြီးသူမများက ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာများကို ရွှေအိုး၊ ငွေအိုးတို့နှင့် မြေမြှုပ်သိမ်းဆည်းထားတတ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ သိမ်းဆည်းထားသော ရတနာရွှေအိုးငွေအိုးများကိုလည်း မြေပုံဆွဲ၍ လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းကြပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ပုရပိုက်ပေလွှာရတနာမြေပုံ အညွှန်းကို စိုးရှိန်က သူတို့ဘိုးဘေးလက်ထက် အိမ်အိုဟောင်းကြီးကို ပြန်လည်ဖြုတ်ကြစဉ်က ရရှိထားသော ဘိုးဘွားပိုင်အမွေပစ္စည်းများထဲက ငွေကြုတ်နှင့်ထည့်ထားသော ရတနာမြေပုံအညွှန်းကို ရရှိထားသဖြင့် ညီဖြစ်သူ ဖိုးထိန်ကိုခေါ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ ရတနာသိုက် တူးနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖိုးထိန်က အနက်ငါးပေခွဲခန့်တူးပြီးသောအခါ မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သံတူရွင်းဖြင့် ထိုးမိလိုက်ပါသည်။

“ကိုကြီးစိုးရေ . . ဘာလဲတော့ မသိဘူး တွေ့ပြီဗျ”

“ဟေ . . တွေ့ပြီဟုတ်လား၊ ဖိုးထိန်ဖယ်စမ်း . . ဖယ်စမ်း ငါဆက်ပြီးတူးကြည့်မယ်”

လောဘရမ္မက်ဇောတွေ တက်နေသော စိုးရှိန်က မြေကျင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီး ဖိုးထိန်လက်ထဲက သံတူရွင်းကို ဆွဲယူကာ မာကျောကျော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကလော်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

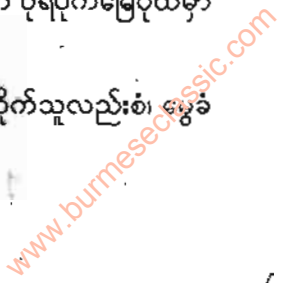
“ဟာ . . ဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၂၀၀)ကျော်လောက်ကတို့ ဘိုးဘွားတွေကိုးကွယ်ခဲ့ကြတဲ့ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်ပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို တို့အဘိုး ပြောပြခဲ့ဖူးလို့ ကြားဖူးတာကွ” “ဒါဆိုရင် ဒီဆင်းတုတော်ရဲ့ အောက်မှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ မှီနေမှာပေါ့နော် . . ကိုကြီးစိုး”

“အေးပေါ့ကွာ . . ဒီဆင်းတုတော်ရဲ့အောက်မှာ ရတနာတွေ မှီနေတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့ကွာ။ မကြာခင် ငါတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သူဌေးဖြစ်တော့မှာကွ။ ဟား . . ဟား . . ဟား”

စိုးရှိန်က အားရဝမ်းသာစွာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“ဆက်တူးကွာ ညီလေးဖိုးထိန်၊ ဒီရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်နဲ့အတူ ရတနာတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပုရပိုက်မြေပုံထဲမှာ အတိအကျ နေထားတာကွ”

“ဒီပုရပိုက်စာထဲက စာပိုဒ်အရဆိုရင် ထိုက်သူလည်းစံ၊ မွေခဲ

ထိုက်စေ လှူပူဝေ၍ဆိုတဲ့ စာသားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က စကားဝှက်ပဲဖြစ်နေမလားနော် ကိုကြီးစိုး”

“ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့နဲ့ထိုက်လို့ ဒီမြေပုံကို ငါတို့ရထားတာပေါ့ကွ”

စိုးရှိန်နှင့် ဖိုးထိန်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပုရပိုက်မြေပုံအညွှန်းစာကိုဖတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေကြသည်။ နောက်ထပ်နာရီဝက် တစ်နာရီခန့် ဆက်တူးကြသော်လည်း ရတနာများကိုလုံးဝရှာ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

“ကိုကြီးဇေ့ . ညီလေးလက်တွေလည်း ကျိန်းနေပြီ။ အရေးကြည် ဘုတွေထပြီး နာနေပြီဗျ။ ဆက်မတူးနိုင်တော့ဘူး”

“အားမလျှော့ပါနဲ့ ညီလေးဖိုးထိန်ရာ၊ မကြာခင်သူဌေးဖြစ်တော့မယ့်ဟာ၊ ဒီလိုပဲ အနာခံမှအသာခံရမှာပေါ့ကွ။ ကဲ . ညီလေးမောရင် ခဏနားလိုက်ပါဦး အစ်ကိုဆက်ပြီးတူးမယ်ကွာ”

ရတနာများ အတိအကျ ရှိနေသည်ဟု ယူဆနေသော စိုးရှိန်က လောဘရမ္မက်ကို မလျှော့နိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ဆက်ပြီးတူးပါတော့သည်။ ဖိုးထိန်က ခေတ္တအမောဖြေရင်း မြေကျင်းထဲက တူးဖော်ရရှိထားသော ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို လေ့လာကြည့်ရှုနေပါသည်။

ဉာဏ်တော်တစ်တောင်နှင့် တစ်မိုက်ရှိပြီး တင်ပျဉ်ခွေ ဘူမိ

ဖဿမုဒြာပုံစံဖြစ်သည်။ ဆင်းတုတော်၏ စမခံအောက်တွင် “ဗုဒ္ဓေါ၊ ဓမ္မော၊ သံယော၊ ပူဇနိယံလာဘံ” ဟု ရေးထိုးထားသည်။ အခြားရေးထိုးထားသော ကမ္မည်းအက္ခရာ စာသားများကိုလည်း တွေ့ရှိရလေသည်။

“ကိုကြီးစိုးရှိန်”

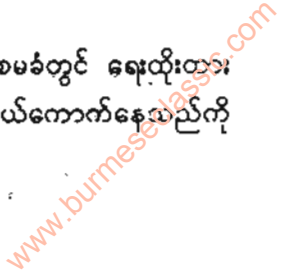
“ဘာလဲကွ ဖိုးထိန်ရ . မောနေရတဲ့အထဲကွာ”

ချွေးတစ်လုံးလုံး သံတစ်လုံးလုံးဖြင့် ဇွဲနဘဲကြီးစွာတူးဆွနေသော စိုးရှိန်ကို ဖိုးထိန်က ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်သဖြင့် စိုးရှိန်က သံတူရွင်းကိုချပြီး နဖူးမှချွေးများကို ပုဆိုးစဖြင့်သုတ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီဆင်းတုတော်မှာ ရေးထိုးထားတဲ့ ကမ္မည်းစာအရဆိုရင်

နေမျိုးကျော်ထင်သိဒ္ဓိရှင်ဆိုတာ ဒီဘုရားဆင်းတုတော်ကို ထုလုပ်တဲ့ ပညာရှင်လား၊ ဘုရားဒါယကာလားဆိုတာကို ခွဲခြားလို့မရဘူးနော်။ နောက်ပြီးတော့လည်း သတ္တရာင်ဒာဝဂ္ဂ နှစ်လို့ရေးထားတာဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၆ နှစ်တောင်ကျော်နေပြီပဲ။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဓမ္မော၊ သံယော၊ ပူဇနိယံလာဘံဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ပူဇော်ပါက လာဘ်လာဘရွှင်မယ်လို့ ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲ ကိုကြီးစိုးရှိန်ရ”

ဖိုးထိန်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် စမခံတွင် ရေးထိုးထားသော ကမ္မည်းစာများကိုဖတ်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေသည်ကို

စိုးရှိန်က စိတ်မဝင်စားဘဲ မြေကျင်းကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ဆက်တူးနေပါသည်။

“ဒီဘုရားဆင်းတုတော်နဲ့ ကမ္ဘာလုံးစာတွေက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ ဒီဆင်းတုတော်နဲ့အတူ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေရဖို့က အရေးကြီးတယ်”

စိုးရှိန်က ထိုသို့ပြောရင်း သံတူရွင်းကို အားစိုက်ပြီးတူးလိုက်သောအခါ မာကျောကျော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထပ်မံထိုးမိလိုက်သဖြင့် အားတက်သွားပြီး ထိုအရာကို ကလော်ထုတ်ပြီး မတင်လိုက်သောအခါ မြေအောက်မှရေများ ဒလဟော ပန်းထွက်လာပါတော့သည်။

“ဟာ. . ရေတွေပန်းထွက်လာပြီဟာ ဆက်တူးလို့မရတော့ဘူး။ ဖိုးထိန်ရေ အစ်ကိုကို ဆွဲတင်ပါဦးဟ”

မြေကျင်းထဲမှရေများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြည့်လျှံလာသဖြင့် စိုးရှိန် လည်း ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

“ဟူး. . မောလိုက်တာကွာ၊ ပင်ပန်းတာပဲအဖက်တင်တယ်။ ဘာရတနာပစ္စည်းမှလည်းမတွေ့ဘူး။ ပုရပိုက်သိုက်စာမြေပုံအညွှန်းကတော့ ဒီနေရာကို အသေအချာ ညွှန်ပြထားတာပဲကွာ၊ မလွဲလောက်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဒီရတနာတွေကို အခြားတစ်ယောက်ယောက်များ တူးယူသွားပြီလား မသိဘူးနော် ကိုကြီးစိုး”

ဖိုးထိန်က သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ။ ပုရပိုက်စာမြေပုံအညွှန်းက ငါတို့လက်ထဲမှာပဲ ရှိနေတာ။ တခြားလူဆိုလို့ ဘယ်သူမှသိတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲ”

“အင်း. . ဒါလည်း စဉ်းစားစရာကိစ္စတစ်ခုပဲ ကိုကြီးစိုးရ။ ကျွန်တော်ကြားဖူးတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မြေမြှုပ်ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ရပိုင်ခွင့်ရှိသူမှရပြီး မရထိုက်ရင် နေရာရွှေ့ပြောင်းသွားတတ်တယ်လို့ကြားဖူးတယ်”

“ဒါက ရှေးတုန်းက အယူအဆတွေပါကွာ၊ မြေကြီးထဲမြုပ်နေတဲ့ပစ္စည်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွှေ့သွားနိုင်မှာလဲ”

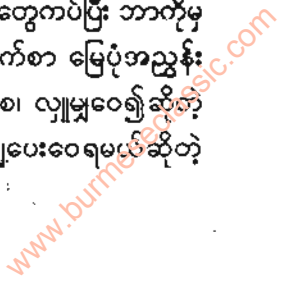
ဖိုးထိန်၏စကားကို စိုးရှိန်က အယုံအကြည်မရှိသလို ငြင်းပယ်ကန့်ကွက်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကြီးစိုးကလဲဗျာ. . . ရှေးထုံးလဲမပယ်နဲ့၊ ဈေးသုံးလည်း မကြွယ်နဲ့ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားတွေရှိနေတာပဲ”

“တော်စမ်းပါ ဖိုးထိန်ရာ၊ ငါ့ကို မင်း ဘာမှ ဆရာလုပ်စရာမလိုဘူး။ မင်းထက်ငါက ထမင်းအရင်စားလာတာကွာ”

စိုးရှိန်က နှုမ့်မဲသော လောင်းကစားသမားတစ်ဦးပမာ ဖိုးထိန်ကို အော်ငေါက်လိုက်သဖြင့် ဖိုးထိန်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

(အင်း. . ငါ့ကိုကြီးကတော့ လောဘဇောတွေကပ်ပြီး ဘာကိုမှ စဉ်းစားဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတော့ဘူး။ ပုရပိုက်စာ မြေပုံအညွှန်းက စာပိုဒ်ဟာ ထိုက်သူလည်းခံ၊ မွေခံထိုက်စေ၊ လှူမျှဝေ၍ဆိုတဲ့ သဘောက အလှူဒါနပြုပြီး မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေရမယ့်ဆိုတဲ့

သဘောကိုဆောင်နေတာပဲ။ ထိုက်ဆိုတာက (၇)ဂဏန်းဆိုတော့ သူတော် ကောင်းတရား ခုနစ်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။ သူဆိုတာက (၆)ဂဏန်းဆိုတော့ တရားဂုဏ်တော်(၆)ပါးကို ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ရမယ်။ စံဆိုတာ (၃)ဂဏန်းဆိုတော့ ရတနာ(၃)ပါးကို အမြဲမပြတ် ဆည်းကပ်ပူဇော်နေရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ ဒါကို ကိုကြီး စိုးကို ရှင်းပြနေလို့လည်း လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဘိုးဘေးတို့ရဲ့ လောကီအမွေကို မရပေမယ့် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု လောကုတ္တရာအမွေကိုတော့ ဆက်လက်ပြီးထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရတော့မှာပဲ)ဟု ဖိုးထိန်စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဖိုးထိန်က တူးဖော်ရရှိထားသော ဧည့်ဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး ဗုဒ္ဓါဘိသေက အနေကဇာတင်၍ မိမိနေအိမ်တွင် အပူဇော်ခံထားရှိပြီး ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။

ဖိုးထိန်ရဲ့ဘဝမှာလည်း ယခင်ကနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားစွာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါသည်။ အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည် ဟု သမ္မတို့မှာလည်း ချောမောလွယ်ကူ၍ အဆင်ပြေအောင်မြင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တစ်ခြား ဒီရေအလားကဲ့သို့ စီးပွားဥစ္စာတို့မှာလည်း

တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ အလှူဒါနများကိုလည်း မကြာမကြာပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာဆိုသည့်အတိုင်းလည်း မရှိဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို တတ်နိုင်သမျှ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ လှူဒါန်းပြန်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အလှူဒါန ပြုတိုင်းလည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များက ဆုတောင်းမေတ္တာများ ပို့သခဲ့ကြသည်။

အလှူရှင် အလှူအမများ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ စီးပွားဥစ္စာရတနာများ တိုးပွားကြပါစေ။ သည်ထက်မက ဆထက်ထမ်းပိုးတိုး၍ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ လှူနိုင်ကြပါစေဟူ၍ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သကြသည်။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပို့သသောမေတ္တာစေတနာတို့ကြောင့် ဖိုးထိန်တို့မိသားစုမှာလည်း ပေး၍မကုန်လှူ၍မခန်း၊ ပဒုမ္မာရွှေကြာပန်းကဲ့သို့ ရွှင်လန်း၍နေကြပါသည်။

ယခုလည်း ဖိုးထိန်တို့ သပြုစမ်းကျေးရွာတွင် အရွယ်ရောက်၍ ရှင်မပြုနိုင်ကြသော ကိတ္တိမသားများကို စုပေါင်း၍ ရဟန်းခံ ရှင်ပြု အလှူတော်မင်္ဂလာကြီးကို ခြိမ်းခြိမ်းသံသံ ကျင်းပကြသည်။ ဤအလှူတော် မင်္ဂလာပွဲတော်ကြီးကို ဖိုးထိန်က သာသနာ့ဒါယကာ အဖြစ် ခံယူခဲ့သည်။

အလှူရေစက်ချ တရားတော်နာကြားကြပြီးသောအခါ သပြုစမ်းဆရာတော်ကြီးက ဖိုးထိန်ကိုခေါ်၍ ဤအလှူပွဲ၌ အစ်ကိုဖြစ်သူ

စိုးရှိန်ကို မတွေ့သဖြင့် မေးလေတော့သည်။

“ဟဲ့. . ဒကာကြီး ဖိုးထိန်၊ မင်းအစ်ကိုကြီး စိုးရှိန်ကိုလည်း မမြင်မိပါလား။”

“မှန်လှပါ တပည့်တော်ရဲ့အစ်ကိုကြီးကတော့ လောဘရမ္မက် ဇောတွေတက်ပြီး ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘဲ ပုရပိုက်သိုက် စာ မြေပုံကိုကိုင်ပြီး ရတနာတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သုတေ သနပြုနေတုန်းပါပဲဘုရား။ ခုလည်း ဘယ်ကိုသွားလို့ ဘယ်ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ တပည့်တော်လည်း မသိရပါဘုရား။”

ဖိုးထိန်၏ လျှောက်ကြားချက်ကို ကြားသိလိုက်ရသောအခါ သပြေစမ်းဆရာတော်ကြီးက သတိသမ္ပဇဉ်ဖြင့် ဆင်ခြင်လိုက်ပါ သည်။

“အင်း. . စိုးရှိန်. . စိုးရှိန် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာ အပူမီးတွေ လောင်မြိုက်နေပါပေါ့လား။ တကယ်တော့ ပုရပိုက်စာ ရတနာမြေပုံဆိုတာ လောကမှာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါးကလွဲရင် အခြားဘာမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို သဘောမပေါက်လို့ ခုလိုအပူမီးတွေ တောက် လောင်နေရတာပဲ။”

သပြေစမ်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ မိန့်ကြားချက်ကို ကြားလိုက်ရသော အခါ လောဘရမ္မက်ဇောတွေ စွဲကပ်နေသော အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုးရှိန်

၏ နားလည်မှုလွဲမှားစွာ လမ်းမှားလိုက်ခဲ့မိသော ကံကြမ္မာကို ဖိုးထိန် က များစွာ သံဝေဂ ရမိလေသည်။

“ဖိုးထိန်ရေ. . ဟေး. . ဖိုးထိန် ညီလေး လာကြည့်ပါဦးကွ။ အစ်ကို ရှေးဟောင်းရတနာတွေကို တွေ့ထားပြီကွ။ ငါတို့သူဌေးဖြစ် ပြီကွ။ ဟား. . ဟား. . ဟား. .”

ထိုအချိန်၌ ကျောပိုးအိတ်ကြီးတစ်လုံး အပြည့်ထည့်ထားသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို မနိုင်မနင်းလွယ်ရင်း လက်ထဲမှာ လည်း ကျောက်ခဲများကိုကိုင်ပြီး ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ပြေးလာနေသော စိုးရှိန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ စိုးရှိန်စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး စိတ္တဇဝေဒနာ စွဲကပ် သွားပြီဆိုတာကို ဖိုးထိန်က သိလိုက်ပါသည်။ ဘိုးဘေးတို့ရဲ့ အမွေ ဆိုတာ လောကီအမွေနဲ့ လောကုတ္တရာအမွေဆိုတာကို ခွဲခြားမသိ နိုင်အောင် အဝိဇ္ဇာ အမှောင်က ဖုံးလွှမ်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဆိုသော လမ်းနှစ်သွယ်ကို မခွဲခြားနိုင်ခဲ့သ ဖြင့် အမှောင်ထုအတွင်း သက်ဆင်းခဲ့ရသော အစ်ကိုစိုးရှိန်၏ ဘဝ ကို အဖက်ဆယ်ကယ်တင်ရန် ဗုဒ္ဓတရားတော်၏ အဆုံးအမက လွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိဟု ဖိုးထိန်က သဘောပိုက်လိုက်မိပါတော့ သည်။

နှစ်ပင်လိမ်

နှစ်ပင်လိမ်

သက်ကြီးရွယ်အို မိန်းမသားနှစ်ဦးကို ရက်ရက်စက်စက် နှစ်ရက် ဆက်တိုက် လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် လူသတ်တရား ခံကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ် ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် ရန်ကုန်တိုင်း ဒေသကြီး မှုခင်းရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် အရှေ့ပိုင်းခရိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်များက အပူတပြင်း လိုက်လံစုံစမ်းလျက်ရှိနေပါသည်။

နှစ်လောင်းပြိုင် နှစ်ရက်ဆက်တိုက်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် စွာ သတ်သွားခဲ့သည့် လူသတ်မှုက ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းသည်။ ပဟေဠိဆန်သော ထိုလူသတ်မှုကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက အမှုမှန်ကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းရပါတော့သည်။ ပထမ ရရှိသော သတင်းက တောင်ဒဂုံဆိပ်ကမ်းမြို့နယ် ယုဇနဥယျာဉ် မြို့တော်အနီး (၅၉)ရပ်ကွက် ရတနာလမ်းဘေး ချုံပုတ်တွင် အသက် (၅၀) ကျော်အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဒဏ်ရာပရ ပွနှင့် လဲကျသေဆုံးနေကြောင်းဖြစ်သည်။

တာဝန်သိ ပြည်သူတစ်ဦး၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် တောင်ဒုင် ဆိပ်ကမ်း ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက လာရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ရန်ကုန်တိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရဲမှူးကြီးအောင်နိုင်၊ ဒုရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးကြီးတင်ဝင်းနှင့် အရှေ့ပိုင်းခရိုင် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးကြီးမောင်မောင်ထွန်းတို့ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ လဲကျသေဆုံးနေသော အမျိုးသမီးကြီး၏ ဘယ်ဘက်နားထိုင်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ချက်၊ ဦးခေါင်းတွင် ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာနှင့် နောက်စေ့တွင် ကြေမှုပေါက်ပြဲ သွေးထွက်ဒဏ်ရာ၊ ဘယ်ဘက် မျက်ခုံး ဖူးရောင်ညှိမဲဒဏ်ရာ၊ ရင်ဘတ်ပြတ်ရှု ဒဏ်ရာ၊ ဘယ်ဘက် လက်ဖျံလက်မောင်းတို့တွင် ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာတို့ဖြင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင် သေဆုံးနေသော မြင်ကွင်းကြောင့် အမှုမှန်ကို အမြန်ဆုံးစစ်ဆေး ဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြရပါ တော့သည်။

သည်လူသတ်မှုတွင် မျက်မြင်သက်သေကလည်းမရှိ သေသူ၏အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကိုလည်း မသိရသေးသည့်အတွက် သဲလွန်စကို အမိအရ ရှာရပါတော့သည်။

“တွေ့ပြီဆရာရေး . ဒီစာရွက်က အရေးပါတဲ့ သဲလွန်စပဲဖြစ် နိုင်တယ်ဆရာ”

လဲကျသေဆုံးနေသူ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် သွေးပေစွန်းနေသော ငွေပို့လွှာတစ်စောင်ကို လုံးချေပြီး လွှင့်ပစ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ သဖြင့် ဒုရဲမှူးကြီး မောင်မောင်ထွန်းက ရဲမှူးကြီးအောင်နိုင်ကို သတင်းပို့ပါသည်။

ငွေပို့လွှာပါ အချက်အလက်များအရ ရန်ကုန်က ဒေါ်သန်း သန်းဌေးက တောင်ကြီးမြို့တွင်နေထိုင်သော ဦးသိန်းစိုးထံသို့ ငွေ ဘင်ပို့ပေးခဲ့သော ငွေပို့လွှာပင်ဖြစ်သည်။

ငွေပို့လွှာတွင် ငွေပေးသူ . ဒေါ်သန်းသန်းဌေးရဲ့ လိပ်စာကို မတွေ့ရဘဲ ဂဏန်း(၆)လုံးပါ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကိုသာ တွေ့ရပါ သည်။

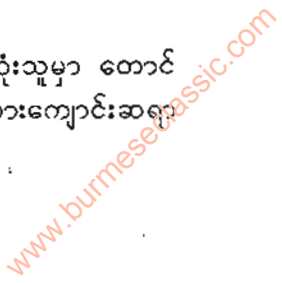
“ဒီငွေပို့လွှာပါ အချက်အလက်အရဆိုရင် သေဆုံးသူဟာ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရဲမှူးကြီးအောင်နိုင်က မှတ်ချက်ချပါသည်။

“ပိုပြီးသေချာသွားအောင် ဒီထဲမှာပါကဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ဆက် သွယ်ပြီး စုံစမ်းကြတာပေါ့”

ရဲမှူးကြီးအောင်နိုင်၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများရိုက်ခြင်း၊ မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲခြင်းတို့ ဆောင် ရွက်ပြီး အလောင်းကို မြောက်ဥက္ကလာပသေးရုံကြီး အအေးတိုက် သို့ပို့ရန် စီစဉ်ကြပါသည်။ မှုခင်းဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို အမြန် ဆုံး အမှုမှန်ဖော်ထုတ်နိုင်ရေး ဆက်လက်စုံစမ်းကြရန် တာဝန် အသီးသီး ခွဲပေးလိုက်ပါသည်။ မဆိုင်းမတွပင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ မှုခင်းအထူး စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များက ငွေလွှဲစာပေါ်တွင် ပါရှိသော ဖုန်း နံပါတ်ကို ဆက်သွယ်ကြပါသည်။

ဆက်သွယ်ရရှိသော သတင်းအရ သေဆုံးသူမှာ တောင် ဥက္ကလာပမြို့နယ် (၁၁)ရပ်ကွက်နေ အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာ

မကြီး ဒေါ်သန်းသန်းဌေးဖြစ်ကြောင်းနှင့် အသက် (၅၈)နှစ်ပြန်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိခဲ့ပါသည်။

အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်သန်းသန်းဌေး အသက် ၇၅ နှစ်အရွယ် ဖြစ်စဉ်နှင့် လူသတ်တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးမိနိုင်ရေးအတွက် အပူတပြင်းဆောင်ရွက်နေကြစဉ်မှာပင် မရမ်းကုန်းမြို့နယ် အောင်သိပ္ပံလမ်း (၂)ရပ်ကွက်နေ အသက်(၇၂)နှစ်အရွယ် အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ဦး ထပ်မံအသတ်ခံရကြောင်း သတင်းရောက်ရှိလာပြန်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲမှူးကြီး အောင်နိုင်နှင့် ဒုရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဒုရဲမှူးကြီးတင်ဝင်းတို့ ဦးဆောင်သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့အမြန်ဆုံးသွားရောက်ခဲ့ကြ ပြန်ပါသည်။

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါဦး”

“ဦးရဲနာမည်က ဦးဘစ်ပါ။ အခုသေဆုံးနေတဲ့ ဒေါ်လှမေဟာ အသက် (၇၂)နှစ်ရှိပါပြီ။ အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမကြီးဟာ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်မှ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတော့ ဦးလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

“ခုလို အသတ်ခံရတာကို အိမ်သားတွေက မသိကြဘူးလား”

“ဒီအိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲနေတာပါ။ သူ့သမီး သားမက်က အမေရိုကားမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေကြပါတယ်”

ဒုရဲမှူးကြီးတင်ဝင်းက ဦးဘစ် ပြောသမျှကို မှတ်စုစာအုပ်တွင် လိုက်၍ရေးမှတ်နေပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်လှမေတစ်ယောက်တည်း နေတာဆို တော့ တခြားအဖော်တွေ မရှိဘူးပေါ့”

“အဖော်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လှမေရဲ့ မွေးစား သား လှမင်းဆိုတာတော့ရှိတယ်။ လှမင်းကလဲ ကော့သောင်းမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာဆိုတော့ ခုလိုဖြစ်တာ သူလည်းသိမှာမဟုတ် ပါဘူး။ နောက်တစ်ပတ်လောက်နေရင် ပြန်လာတော့မယ်လို့ တောင် ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကပဲ ဖုန်းဆက်သေးတယ်”

“နောက်ထပ် ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဝင်အထွက် ဘယ်သူ တွေရှိသေးလဲ”

“တစ်လောတုန်းကတော့ ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့က သူနဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ ဒေါ်မြဦးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လာဖူး တယ်။ အခု တာမေ့မှာနေတဲ့ သူ့အစ်မအိမ်မှာ တည်းနေတယ်လို့ တော့ သိရပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဒီအိမ်ကို အချိန် မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာနေတဲ့ ဆွေမကင်း။ မျိုးမကင်းထဲက မောင် ကောင်းမြတ်ဆိုတာတော့ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်ပါတယ်”

ရဲမှူးကြီးက ဦးဘစ်ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် ရင်း မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေးမှတ်ထားပါသည်။

“ဦးဘစ်ကရော ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဦးလေးက အသက်လည်းကြီးပြီဆိုတော့ မဟာစည်ဓမ္မရိပ်

သာမှာ တရားအားထုတ်ရင်း လောကီလောကုတ္တရာအကျိုးအတွတ်
ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယာ ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရင်းနဲ့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာပဲနေတယ်”

“အခု ဒေါ်လှမေသေဆုံးနေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
စသိတာလဲ”

“မနေ့က ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက်မှာ ဦးလေးက ဒေါ်လှမေ
ဆီကို ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ဖုန်းကိုင်မဲ့လူမရှိလို့ ကိစ္စရှိလို့များ အပြင်
သွားနေလားဆိုပြီး ဦးက နေလိုက်ပါတယ်။ ည ၈ နာရီလောက်မှာ
တစ်ခါဆက်တော့လည်း ဖုန်းကိုင်မဲ့လူ မရှိပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဦးလဲ
နည်းနည်းစိတ်ပူလာတယ်။ နေ့များမကောင်းလို့လားပေါ့။ ဒါနဲ့
ဒီမနက် ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဒီလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဦးလည်း
စိတ်ပူပြီး ဒီအိမ်ကိုလာခဲ့တာပါ။ ဒီရောက်တော့ အိမ်ရှေ့တံခါးတွေ
ကို အသေပိတ်ပြီး သော့အထပ်ထပ် ခတ်ထားတာကို တွေ့ရတာနဲ့
ဦးစိတ်ထဲမှာ သိပ်မသင်္ကာလို့ သက်ဆိုင်ရာတွေကို အကြောင်းကြား
ပြီး ခုလို သတင်းပေးလိုက်တာပါ”

ဒေါ်လှမေ သေဆုံးနေသောနေရာသို့ သက်ဆိုင်ရာ ရယူမှု
အဖွဲ့များနှင့် ဘုရင့်နောင်ရဲစခန်းမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက အိမ်ရှေ့
အဆင့်ဆင့်ခတ်ထားသော သော့များကိုဖျက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့
သည်။ အောက်ထပ်တွင် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ကြသဖြင့်
နေအိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

အနောက်ဘက်အိပ်ခန်းကို ဖွင့်ကြသောအခါ ကြမ်းပြင်ခေါ်

တွင် မှောက်လျက်သားပုပ်ပွသေဆုံးနေသော ဒေါ်လှမေအလောင်း
ကို တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။ သေမှုသေခင်း နှစ်ခုဖြစ်စဉ်မှာ ထူးထူး
ခြားခြား တိုက်ဆိုင်နေတာကြောင့် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေပြီ
ဖြစ်သော အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမကြီးများကို ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် သတ်ခဲ့သည်မှာ ဘယ်အပြီးကြောင့်များပါလိမ့်ဟု တွေးတော
စရာဖြစ်လာပါသည်။

လူသတ်တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ် ဖမ်းဆီးမိခိုင်ရေးအ
တွက် ရန်ကုန်တိုင်း ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
နှင့် မူခင်းစုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပူးပေါင်းကာ
ဆောင်ရွက်ကြရပါတော့သည်။

စုံစမ်းသိရှိရသမျှကို မှတ်တမ်းပြု၍ မသင်္ကာဖွယ်ရာဖြစ်သော
ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းလူများကို စစ်ဆေးသောအခါတွင်
ဒေါ်လှမေအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာတတ်သူ (၃)ဦးရှိကြောင်း သိရ
သည်။

ထိုသုံးဦးအနက် ဒေါ်လှမေ၏ မွေးစားသား လှမင်းဆိုသူက
လည်း အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ကော့သောင်းမြို့မှာပင်ရှိနေကြောင်း
သိရသည်။ ဒေါ်လှမေနှင့်ရင်းနှီးသော အသိမိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဒေါ်မြ
ဦးကလည်း ရခိုင်ပြည် သံတွဲမြို့သို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ
သည်။ ဒေါ်လှမေ၏ သွေးသားတော်စပ်သူ တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ
အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာတတ်သူ မောင်တင်မြတ်ကို စုံစမ်း

သောအခါ ၂၂-၁၀-၂၀၀၅ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အောင်သိင်္ခ လမ်းထိပ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် မောင်တင်မြတ် အမြဲ စီးနေကျ ပါပလစ်ကာကားကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရသဖြင့် မောင်တင်မြတ်နေထိုင်ရာ အင်းစိန်ကြို့ကုန်းသို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များက အရပ်ဝတ်ဖြင့် သွားရောက်စုံစမ်းကြပါသည်။

ထိုမှ ရရှိသမျှသော သတင်းအချက်အလက်များကို စုဆောင်း ပြီး ခိုင်လုံသော အထောက်အထားများ ရရှိကြသဖြင့် ၂၀၀၅ ခု အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ ည ၇ နာရီတွင် ရဲအုပ်ခင်မောင် ကြည်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက မောင်တင်မြတ်ကို တိုင်းဒုစရိုက် နှိမ်နင်းရေးဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြပါသည်။

အမှုစစ်ရဲအရာရှိကြီးများက မောင်တင်မြတ်ကို ပဏာမ စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် စတင်မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

“မောင်တင်မြတ်ကို ဦးတို့က တာဝန်အရ မေးစရာလေး တွေ ရှိလို့ပါ။ ဦးတို့မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေနေော်၊ အခုရက်ပိုင်းမှာ အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်သန်းသန်းဌေးနဲ့ ဒေါ်လှမေတို့ အသတ်ခံရ တယ်ဆိုတာ မောင်တင်မြတ် ကြားမိသလား။”

“ဗျာ . . အဲဒါ ကျွန်တော့်အဘွားနဲ့ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင် ဆရာ မကြီးပါခင်ဗျာ။ ဒီအကြောင်းကို ဦးတို့ပြောမှပဲ သိရတာပါ။ ဘယ်တုန်းကနေ ဘယ်လိုအသတ်ခံရတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မခံ ပါဘူးခင်ဗျာ။”

“ကဲပါလေ . . မောင်တင်မြတ်က မသိပါဘူးလို့ ငြင်းနေဆေး

ဦးတို့ဘက်က ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ စုံစမ်းသိရှိထားပြီးပါပြီ။ ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာကိုတော့ မောင်တင်မြတ် ဖြေနိုင်မှာပါ။ ၂၂-၁၀-၂၀၀၅ နေ့လည်ပိုင်းမှာ ဒေါ်လှမေအိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ အောင်သိင်္ခ လမ်းထိပ်က စားသောက်ဆိုင်မှာ ကားကိုရပ်ထားပြီး မောင်တင် မြတ် တစ်ယောက်တည်း စားသောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . စားသောက်ခဲ့ပါတယ်။”

“ဟုတ်ပြီ . . ဒါဖြင့် အဲဒီဆိုင်မှာ စားသောက်ပြီး ဘယ်ကိုသွား သေးလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်သေးလဲ။”

သည်မေးခွန်းက တိကျသေချာနေသော မေးခွန်းဖြစ်နေသော ကြောင့် ငြင်း၍မရတော့မှန်း သိသဖြင့် မငြင်းသာတော့ဘဲ စနစ်ခံမိ လျက်သား ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ကျွန်တော် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးကို မနက်ဖြန် ငွေလာပေးမယ် လို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ကအပြန်မှာ အဘွား ဒေါ်လှမေအိမ်ကို သွားခဲ့ပါတယ်။”

အမှုစစ် ရဲအရာရှိကြီးက သူလိုချင်သော ပွိုင့်ကို ရပြီမို့ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြုံး၍နေပါသည်။ သည်အပြုအမူကြောင့် မောင်တင်မြတ် မနေသာတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန် လာပါသည်။ အပြစ်ရှိသောသူသည် အလိုလိုနေရင်း ကြောက်စိတ် ဝင်နေတတ်သည်ဆိုသောကြောင့် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် မခက်ခဲတော့ပြီမို့ အရှိန်မြင့် စစ်ဆေးနည်းဖြင့် ဆက်လက်စစ်ဆေး ပါတော့သည်။

“ဘာကိုစွန့်သွားတာလဲ။”

“ဟို. . . ဟို. . . ကျွန်တော် ငွေလိုနေလို့ ကျွန်တော့်အဖွားဆီမှာ ငွေသွားချေးတာပါ”

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ဒေါ်လှမေက မင်းရဲ့အဖွားဆိုတော့ အဖေဘက်က တော်တာလား၊ အမေဘက်က တော်တာလား”

“ဒေါ်လှမေက ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲတော်သလို ကျွန်တော့်အမေနဲ့လည်း အဒေါ်ဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် မင်းအဖွားဆီမှာ ငွေဘယ်လောက် သွားချေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ငွေ (၁၀)သိန်းလောက် ခေတ္တချေးပါလို့ပြောပြီး ချေးခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ပေးစရာအကြွေးတွေ ရှိနေလို့ပါ”

အမှုစစ်ရဲအရာရှိကြီးက စစ်မေးစရာမေးခွန်းများကို ခေတ္တရပ်ထားပြီး အမှုနှင့်ပတ်သက်သော မောင်ကောင်းမြတ်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်နေပါသည်။ မောင်ကောင်းမြတ်နှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးသော အချက်အလက်များကို ပြန်ကြည့်သောအခါ မောင်ကောင်းမြတ် အသက်(၂၇)နှစ်ဖြစ်ပြီး B.Sc(Phy) BE (Civil) အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့၊ သိပ္ပံဘွဲ့တွေယူထားသော ခေတ်ပညာတတ်၊ ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ မိသားစုဝင်တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

စိတ်နေသဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး စကားပြောရာတွင် လူ တစ်ဖက်သားနားဝင်အောင် ပြောဆိုတတ်သည်။ မကြာသေးမီကပင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ပြီး ဂျပန်က ပြန်လာကာစပင်၍ သေးသည်ဟု သိရသည်။

မောင်တင်မြတ်၏ ဖခင်က ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ (အငြိမ်းစား)ဖြစ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူက ကျောင်းဆရာမကြီး(အငြိမ်းစား)များ ဖြစ်ကြသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက စင်ကာပူတွင် အလုပ်လုပ်နေပြီး မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီဖြစ်သူကို ထောက်ပံ့ပေးနေသည်ဟု စုံစမ်းသိရှိရသည်။

မောင်တင်မြတ်က မိကောင်းဖခင် သားသမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ မလိမ်တတ် မညာတတ်ဘူးဆိုတာ ဦးတို့က နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ။ မောင်တင်မြတ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အကြွေးတွေ တင်နေရသလဲဆိုတာ ဦးတို့ကို ပြောပြပါလား။ အမှုစစ်အရာရှိကြီးက ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် စစ်မေးနေသောအခါ ငြင်း၍မရမှန်း သိရှိလာပါသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မငြင်းချင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဦးတို့စစ်မေးသမျှတွေကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါမယ်”

“ဆက်ပြောပါ မောင်တင်မြတ်၊ တရားဥပဒေဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူး။ လိမ်ညာပြီးပြောနေလို့လဲ အပိုပါပဲ၊ အမှန်တရားကို နားလည်ပြီး အမှန်အတိုင်းဝန်ခံတာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပါတော့မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ အသက်အရွယ် ကလည်းကြီး ငွေပိုငွေလျှံကလည်းမရှိ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ မလုပ်နိုင်သေးတော့ စင်ကာပူက ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ထောက်ပံ့တဲ့ငွေနဲ့ကလည်း မလုံမလောက်ဖြစ်နေလို့

ဖြတ်လမ်းကနေ ငွေရှာမိရာက မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာ ပါ။ ကျွန်တော့်မိဘများနဲ့ ကျေးဇူးမကင်းတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်သန်းသန်းဌေး အိမ်နားက နှစ်လုံးထိဒိုင်မှ ဆတိုးစနစ်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရှင်းစနစ်နဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး လောင်းကစားမိခဲ့ပါတယ်။ ဩဂုတ်လကစပြီး အောက်တိုဘာလဆန်းအထိ သုံးလအတွင်းမှာ အဖွဲ့ငွေ သိန်း (၄၀)တင်နေတာကို ဆရာမကြီး ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက စိုက်ပြီးရှင်းပေးထားပါတယ်။ အဲဒီလိုစိုက်ပြီး ရှင်းပေးထားတာက လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယုံကြည်မှု နှုတ်ကတိတွေနဲ့ အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ပြန်ပေးဖို့ ကတိပေးထားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ နေ့လည် ၁၂ နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးနဲ့ကျွန်တော် ရွှေဘုံသာလမ်းမှာဆုံပြီး ငွေအချို့တစ်ဝက်ကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက မကျေနပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ အကျေပေးဖို့ပဲ ပြောနေပါတယ်။

“အဲဒီငွေ အချို့တစ်ဝက်ကို ပြန်ပေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကရလာတဲ့ငွေတွေလဲ၊ ဘယ်လောက်ပြန်ပေးခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီနေ့ညက သေဆုံးသွားတဲ့ ဒေါ်လှမေဆီက ယူလာတဲ့ ငွေဆယ်သိန်းရယ်၊ ကျွန်တော့်အဒေါ် တစ်ယောက်ဆီက မသိအောင်ယူလာတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ ရောင်းပြီးရတဲ့ငွေရယ်၊ အဒေါ်ရဲ့ ကားပိုင်ဆိုင်ခွင့် လိုင်စင်စာအုပ်ကို ပေါင်ပြီး ရသမျှငွေတွေရယ်၊ စုစုပေါင်း သိန်း ၂၀ ကျော်ကို ပြန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ငွေကို ခေတ္တသည်းခံပြီး စောင့်ဆိုင်းဖို့ ကျွန်တော်က ပြောပေမဲ့ မကျေနပ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း

ဒေါ်သန်းသန်းဌေးကိုချောခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကားနဲ့ အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ယုလန်အိမ်ရာ မှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဆီမှာ ရစရာရှိပါတယ်။ အန်တီ အရေးကြီးရင် လိုက်ယူပါလို့ဆိုပြီး လိမ်ခေါ်ခဲ့တာပါ။

သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံအလွန် တောင်ဒဂုံဆိပ်ကမ်းဘက်ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်က အန်တီ ဒီအချိန်ဆို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက အိမ်မှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက ညနေ ၅နာရီလောက်မှ အလုပ်က ပြန်လာမှာလို့ဆိုတော့ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက နင် ငါ့ကို မညာနဲ့၊ နင် ငါ့ပိုက်ဆံတွေ ပြန်မပေးနိုင်ရင် ရဲတိုင်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိဘတွေသိရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ရဲကိုတော့ မတိုင်ပါနဲ့ ကျွန်တော် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာကြံပေးပါမယ်လို့ ဆိုပေမယ့် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ ကားပေါ်မှာအကြီးအကျယ် စကားများခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေမွန်ပြီး ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကားကိုရပ်ပြီး ဒေါ်သန်းသန်းဌေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်လိုက်မိတာပါ။

မောင်တင်မြတ်ရဲ့ ဝန်ခံထွက်ဆိုချက်များကို အမှုစစ်အရာရှိ ရဲမှူးကြီးက မှတ်စုစာအုပ်တွင် လိုက်၍ရေးမှတ်နေပါသည်။

“ဒေါ်လှမေကိုကော မောင်တင်မြတ် သတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော် လက်လွန်သွားခဲ့တာပါ။” “အဲဒီလို သတ်ခဲ့မိတဲ့အချိန်တွေမှာ မောင်တင်မြတ် အရက်သောက်ထားသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်ထားပါတယ်။ တုန်လှုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို ဖြေဖျောက်နိုင်ဖို့ပါ။ ကျွန်တော်က ဒေါ်သန်းသန်းငွေ့ကို အပူတပြင်း အကြွေးပေးစရာရှိလို့ အဘွားဒေါ်လှမေဆီမှာ ငွေသွားချေးပါတယ်။ ပထမ ပေးမလို့ ပါပဲ။ ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲလို့ အဘွားကမေးတော့ ကျွန်တော်ရှုံးထားတဲ့ နှစ်လုံးထိအကြွေးတွေ ဆပ်ဖို့ပါလို့ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးထဲက လိုလေသေးမရှိ လိုက်လျောခဲ့တဲ့အဘွားက လောင်းကစား ကိစ္စဆိုရင်တော့ အားမပေးနိုင်ဘူး။ နောင်ကို ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေနဲ့ ငါ့ကို အပူလာမကပ်နဲ့ဆိုပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းပါတယ်။ ငွေပြန်မဆပ်နိုင်လို့ ထူပူနေတာရယ်၊ စားသောက်ထားတဲ့အရှိန်ကလည်း တက်နေတာကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ဘာကိုမှ မမြင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ငွေတွေကိုပဲမြင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် . . ဒေါ်လှမေကို ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်နဲ့ ဘယ်ဘက်နားထင်ကို လွှဲပြီးရိုက်လိုက်မိပါတယ်။ ဒေါ်လှမေက ယိုင်လဲကျသွားတဲ့အရှိန်နဲ့ တိုက်ခန်းအုတ်နံရံနဲ့ ဆောင့်မိပြီး ဦးခေါင်းက သွေးတွေစီးကျလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ လူသတ်ကောင်၊ လူသတ်ကောင်လို့ဆိုပြီး အော်ပြောနေပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သိမှာစိုးတာနဲ့ ပါးစပ်ထဲကို အဝတ်နဲ့ဆိုပြီး အသံမထွက် အောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်လှမေက အတင်းရုန်းကန်နေတာနဲ့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး အနီးအနားမှာရှိနေတဲ့ ဆက်တီစားပွဲစောင်းနဲ့ လေးငါးချက် ဆောင့်လိုက်တော့ အသက်မြောမြောသာရှိနေတဲ့ ဒေါ်လှမေ

က ကျွန်တော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြန်ကြည့်ပြီး အသက်ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြစ်မှားကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို ဘဝအဆက်ဆက် ပေးဆပ်လို့ ကုန်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပေးချင်တဲ့အပြစ်သာ ပေးကြပါတော့ . . .”

အဆွေတော် စာရှုသူများခင်ဗျာ-
ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့စွာ လူသတ်ရဲလောက်အောင်
မိုက်မဲခဲ့သည့် အရက်သေစာ သောက်စားခြင်း
ရလဒ် . . .

အစားထိုးမရ၊ မိမိဘဝတစ်ခုလုံးကို ယူကျုံးမရ
တသသဖြစ်အောင် အမိုက်မှောင်ကို တွန်းပို့ခဲ့သော
လောင်းကစားမှု ရလဒ်တို့သည် . . .

အမှတ်မရှိတဲ့ အသည်း

အမှတ်မရှိတဲ့ အသည်း

ဒုတိယအကြိမ်မြောက်အဖြစ် ကျွန်တော်လူလိမ်ခံလိုက်ရပြန်ပါပြီ။ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော်ဝန်လေးနေမိသည်။ မပြောမပြီး မတီးမမြည် ဆိုသလိုပါပဲ ပြောရေးရှိက ပြောအပ်လှသည်ဆိုသကဲ့သို့ ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ပြောရပါတော့မည်။

ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူတစ်ပါးကို ပုတ်ခတ်သလိုဖြစ်သွားရင်လဲ လူမှုရေးခေါင်းပါးရာကျမည်စိုးတာကြောင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကောင်းဘက်ကကြည့်ပြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောရပါတော့မည်။ အမှန်တော့ လိမ်သွားတဲ့သူမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒါက သူ့ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် အသက်မွေးသွားတာပါပဲ။ လိမ်ခံရတဲ့သူဆိုတာ 'အ'လို့ ခံရတာပါ။ ဒါကိုကြည့်ရင် ကျွန်တော် အလိမ်ခံရတာအလို့ အလိမ်ခံရတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အားနာ

တတ်တယ်လေ။ အားနာရင် ခါးပါတယ်ဆိုလား ကြားဖူးမှာပါ။

ကျွန်တော်က အားနာတတ်တော့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖက်လဲတကင်း ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း၊ အဝတ်အထည် ငွေကြေးကအစ လိုချင်တာရှိရင် ပေးပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် လူလိမ်ခံရတာပါ။ ပြောရရင်တော့ အရှည် ကြီးပါပဲ။ တိုရှင်းနဲ့လိုရင်းကို ကျွန်တော်ပြောမှာပါ။ အဖြစ်က ဒီလိုဗျ” . . .

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မိုးအုံ့ပြီးစွေနေသဖြင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်ကာ အပြင်သွားစရာရှိသည့် ကိစ္စကို ဝန်လေးနေမိသည်။ မသွားလိုကလည်း မဖြစ်သည့်ကိစ္စ၊ ဒါကြောင့် ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းသည့် ကြားကပင် ဦးထုပ်၊ မိုးကာ စုံလင်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ရေးဖော်၊ ရေးဖက်များနှင့် ချိန်းထားသောနေရာသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ချိန်းဆိုထားကြသော ဒေါပုံဝါဆိုကားမှတ်တိုင်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးဖော်များထံ မတွေ့သဖြင့် အနီးရှိ ကွမ်းယာဆိုင်ကို မေးကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အော် . . . ဆရာကို သူတို့အကြာကြီးစောင့်နေကြပါတယ် ဆရာနေမကောင်းလို့ မလာတော့ဘူးထင်ပါတယ်ဆိုပြီး ဆရာအဖွဲ့ စောစောကလာတဲ့ လိုင်းကားနဲ့ လိုက်သွားကြပြီ . . .”

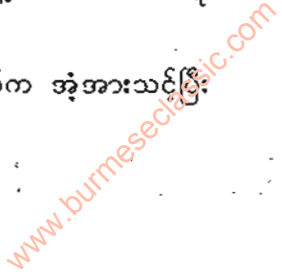
ကျွန်တော် လက်မှာပတ်ထားသော နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နံနက် ၁၀ နာရီထိုးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။ စာပေ ဝိမာန်ကို နံနက် ၁၀ နာရီ အရောက်သွားဖို့ ချိန်းထားကြတာဆိုတော့ သူတို့ကျွန်တော့်ကို မလာတော့ဘူးထင်တာ မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုရာကားနဲ့ အမိလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချိန်တွင် သာကေတ၊ ဆူးလေ၊မော်တင်သွား မိနီဘတ်(စ်)ကားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ယနေ့ နံနက်ပိုင်းကစပြီး တစ်နေ့ကုန် မိုးစွေနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်စိမ့်ဖြင့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီးဖြစ်၍နေပါသည်။ ပလက်ဖောင်း ရေနုတ်မြောင်းတွေက ပိတ်ဆို့နေသဖြင့် လူသွားလမ်းနှင့် ကားလမ်းတစ်လျှောက် မိုးရေများ လျှံတက်နေကြပါသည်။

အမိုးအကာ ဖရိုဖရဲနှင့် လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်အချို့ ထိုင်ခုံများ တစ်ဝက်နီးပါး ရေမြုပ်နေကြသည်။ ပန်းဆိုးတန်း ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ကားပေါ်ကအဆင်းတွင် ကားမှတ်တိုင်၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်က မပြေးရုံတမယ် ရောက်လာပြီး ဝမ်းသာတလဲနှင့် နှုတ်ဆက်ပါတော့သည်။

“ဟေ့ . . . မင်းကိုငါ တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ထိုလူက နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်၍ ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ငါ့နာမည် ဦးကျော်မြင့်လေ ကွာ... တစ်လောတုန်းက ရွှေလီရတနာဆိုင်မှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတယ် လေ”

ထိုလူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော်စဉ်းစား နေမိသည်။ ရွှေလီရတနာဆိုင်မှာ ဘယ်တုန်းက ဆုံဖြစ်ကြတာပဲ လိမ့်၊ လူများပြီးပြောနေသည်လားဆိုသည်ကို ကျွန်တော်ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ အယ်လ်ကိုဟော ပါဝါရှိန်ကြောင့် မမှတ်မိတာ များလားဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။

“လာပါကွာ ကြိုတုန်းဆုံတုန်း လက်ဘက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့... ”

ဦးကျော်မြင့်ဆိုသူက ဝေတနာ ဝေပွနှင့် ဧည့်ဝတ်ပြုမည်ဆို သောကြောင့် ဦးကျော်မြင့်ခေါ်ရာ ၃၈ လမ်းထဲက ရွှေဝယ်ထွန်း လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဦးကျော်မြင့်ဆိုသူက အရပ်မပုလွန်း၊ မရှည်လွန်းသော်လည်း ကျွန်တော့်ထက် နှစ်လက်ခန့် နိမ့်ပုံရပါသည်။ ရွှေရောင်ကိုင်းပါဝါ မျက်မှန်တပ်ထားပြီး တိုက်ပုံ မီးခိုးရောင်၊ မြကြာဖြူလုံခြည်အပြာကွက် စိပ်စိပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးကို ဂျိုင်းကြားညှပ်ထားပုံက လူကြီးလူကောင်းပုံစံ အပြည့်ရှိနေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ထွေရာလေးပါး စကားစမြည်ပြောကြပြီး ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်းနံပါတ်နှင့် ဆယ်လူလာ ဘမ်းဖုန်းနံပါတ်များကို ရေးပေးပါသည်။ ဦးကျော်မြင့်က BF

ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံများဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေကိုမေးပြီး ကျွန်တော့်အား အကူအညီတစ်ခု ပေးမည်ဟုဆိုကာ ယနေ့တာဝန်ကျသော ဆေးဆိုင်များသို့ ဆေးဝါးများ လိုက်ပို့ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်သော ဆေးဝါးများ ထုတ်ပေးခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးနှင့် သင့်လျော်မည့် ဆေးအမည်များကိုရေးကာ ဆေးတန်ဖိုးငွေသွင်းရန် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က ယခုကျသင့်သော ဆေးဖိုးငွေမပါကြောင်း ပြောသောအခါ ဘယ်လောက်ပါသလဲ။ ပါသလောက်သွင်းပြီး ကျန်ငွေကို ဦးကျော်မြင့်က သူ့စိုက်သွင်းပေးမည်။ ယခုထုတ်ရမည့်ဆေးကို အပြင်မှာ ပြန်ရောင်းလျှင် ဘယ်၍ဘယ်မျှ ပြန်မြတ်မည်ဖြစ်ကြောင်းများကို ရှင်းပြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိပြီး ကျွန်တော့်အိတ်ထဲရှိ ငွေ ၅၀၀ဝိ(ကျပ်ငါးထောင်ကျော်ကျော်)ထဲမှ ၃၅၀ဝိ(ကျပ်သုံးထောင်ငါးရာ)ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ကျန်ငွေကို ဆေးပြန်ရောင်းပြီး အမြတ်ငွေထဲမှ နုတ်ယူရန် သဘောတူလိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော် ကိစ္စနှင့်သွားမည့်အချိန်၊ ဆေးသွားထုတ်ချန်နှင့် ပြန် ရောက်မည့်အချိန်များကို ခန့်မှန်းပြီး ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့် ၃၅ လမ်းထိပ် စိန်တောင်ကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ပြန်ဆုံကြရန် ချိန်းဆိုလိုက်ကြသည်။

စိန်တောင်ကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဦးကျော်မြင့်နှင့်ချိန်ထားသော အချိန်ထက် နာရီဝက်ခန့်စော၍ ကျွန်တော်ရောက်နှင့်နေပါသည်။ လက်ဘက်ရည်တစ်ခွက်မှာသောက်ပြီး အချိန်ကလွတ်မစောင့်သော်လည်း လူကအချိန်ကို စောင့်နေရပါသည်။ စက္ကန့်မှ မိနစ်၊ မိနစ်မှ နာရီသို့တိုင်အောင် အချိန်တွေဟာ ပြောင်းလဲနေကြသော်လည်း မပြောင်းလဲသေးတာက ကျွန်တော်ထိုင်စောင့်နေသောနေရာလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးကျော်မြင့်ကိုမျှော်ရလွန်း၍ လည်ပင်းညောင်ရေဖိုပုံစံ ဖြစ်၍နေပါပြီ။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်လိုက်မိသည်။ သွားပါပြီ ငါတော့ လူလိမ်ခံလိုက်ရပြန်ပြီဟု အသိစိတ်က နှိုးဆော်လိုက်သည်။ လူလိမ်ခံရတာ ဒီတစ်ခါပါနှင့်ဆို ဒုတိယမို့ နှစ်ကြိမ်ခြောက် အလိမ်ခံရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပထမအကြိမ် အလိမ်ခံလိုက်ရပုံက ဒီလိုပါ။ မိုးခိုးရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ဆိုပါတော့ ကျွန်တော် ၃ လမ်းထဲမှာ စာရေးစက္ကူသွားဝယ်ပြီး အပြန်၊ ဆူးလေဘုရားလမ်းမီးပွိုင့်နားရောက်တော့ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာသော လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး . . .

“ဟေ့လူ ဘယ်လဲ. . အတော်ပဲဗျာ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တာနဲ့. . .”

ထိုလူက ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျာ. . ဒေါ်ပုံမှာနေတာ မဟုတ်လား. . .”

ထိုလူက ကျွန်တော်နေထိုင်ရာကို သိနေသဖြင့် ကျွန်တော်သူ့ကို သေသေချာချာ ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဥပမိကိုမှတ်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဒေါ်ပုံမှာနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ဒေါ်ပုံသားအချင်းချင်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ အခု ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းချင်လို့. . .”

“ဘာကို ကူညီရမှာလဲ. . .”

ထိုလူက အကူအညီတောင်းမည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တွန့်ခဲနေတော့ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော် ဒေါ်ပုံ လဝကရုံးအကူ ဝင်းဇော်ဦးလေဗျာ၊ ဟိုတစ်လောကတောင် ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးနဲ့ ကလေးမှတ်ပုံတင်ကိစ္စအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်ပဲလုပ်ပေးလိုက်ရတယ်. . .”

ကျွန်တော့်မိသားစု ကိစ္စကို အကူအညီပေးခဲ့သူဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်က ဥပေက္ခာမပြုလိုသဖြင့် အလေးထားပြီး လိုရင်းကိစ္စကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး ကျွန်တော်က ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ဒီလိုပါ ကျွန်တော် အခု ရုံးကိစ္စအတွက် စာရွက်စာတမ်းနဲ့

တံဆိပ်တုံးတွေလာလုပ်တာ၊ ငွေ ၅၂၀ပိ လိုနေလို့၊ ခင်ဗျားမှာပါရင် ခဏကူညီပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းတာပါ။ ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ရုံးမှာလိပ်စာရှိနေတာပဲ ကျွန်တော်အပြန်ဝင် လာပြီး ပြန်ပေးပါမယ်... ”

ကျွန်တော်နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာနဲ့ မိသားစုအကြောင်းကို ပြော တာနဲ့ သံသယမထားတော့ဘဲ အိပ်ကပ်ထဲက ငွေကိုနှိုက်ပြီးပေး လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒေါပုံနေအိမ် ပြန်ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း လဝက ရုံးစာရေး ဝင်းဇော်ဦးဆိုသူက ဘာစံရက်လည်း ရောက်မလာ၊ နှစ်ရက်လည်းရောက်မလာတာကြောင့် လဝက ရုံးရှိရာကို ကျွန်တော်လိုက်သွားပြီး ဝင်းဇော်ဦးကို စုံစမ်းသောအခါ သည်ရုံး တွင် ဝင်းဇော်ဦးဆိုသူ မရှိကြောင်း အကူရုံးစာရေးလည်း မဟုတ် ကြောင်း ဒေါပုံလဝကရုံးက တာဝန် ရှိသူက ရှင်းပြလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် အောင့်သက်သက်ဖြစ်ကာ ငါတော့လူလိမ်ခံ လိုက်ရပြီကွာဟု စိတ်ထဲက ကသိကအောင့်ဖြစ်တာနှင့် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နှင့် စာရေးဖော်ဖြစ်သော ဒေါပုံရဲစခန်းမှူး ဦးမောင် မောင်သန်း(မောင်သက်နှင့် မ/ဥ)ကို သွားရောက် ပြောပြမိပါ သည်။ ထိုအခါ စခန်းမှူးက အားရပါးရ ရယ်ပြီး...

“ဖြစ်ရလေ မောင်ယဉ်ဝင်းရယ်၊ မှုခင်းဝတ္ထုတွေရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာကို လူလိမ်ခံရတယ်လို့ လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူးဗျာ

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက်တော့ စုံစမ်းပေးပါမယ် ပြန် မရတော့လည်း အလှူပေါ့ဗျာ... ”

ထိုအချိန်တွင် ပေါင်းတည်သား စာရေးဆရာ (ကျီးမန်း တင် ဝင်း) နှင့် မှုခင်းသတင်း စာရေးဆရာ တပ်ကြပ်ကြီး ခင်မောင်ဝင်း တို့ ရောက်လာကြသဖြင့် သည်အကြောင်းကို ပိုင်းဖွဲ့ပြောကြရင်း တဟားဟားနှင့် ပွဲကျနေတော့သည်။

ဒါက လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် လူလိမ်ခံရတဲ့ အတွေ့အကြုံလေးပါ။ စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့ တဲ့ ဒုတိယအကြိမ် လူလိမ်ခံလိုက်ရပြန်ပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် ဘယ်သူမှ မပြောပြတော့ပါဘူး။ ငါ ‘အ’လို့ ခံရတာ၊ လိမ်တဲ့လူမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်နေမိပါတယ်။ သေ သေချာချာ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြန်သုံးသပ်ကြည့်တော့ ငါ ‘အ’တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက အားနာတတ်တာ၊ အားနာရင် ခါးပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးပါလျက် ငါကဘာကြောင့် အားနာရတာလဲ။ အားနာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူမှုရေးအရ ကူညီချင်တဲ့ ငါ့ရဲ့ပင်ကိုစိတ်ကို သူတို့က လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ အသုံးချသွားတာပဲ။ ကျွန်တော် မျက်နှာကြီးကို ဓားနဲ့ လှီးပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်ဗျာ။

လွဲမှားသောပစ်မှတ်

လွဲမှားသောပစ်မှတ်

(၁)

“လူသတ်မှုပုဒ်မ ပ/၃၀၂ (၁) ဂ တရားခံဝင်းထွန်း...”
 နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးကျော်မြင့်က အသံရှိန်မြင့်၍ ခေါ်လိုက်
 သောကြောင့် အချုပ်ခန်းအတွင်း ပုံစံထိုင်နေသော ဝင်းထွန်း
 မတ်တပ် ရပ်လိုက်သည်။

“ရှိ...”

“ရှိရင် အမြန်ထွက်ခဲ့”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးက အချုပ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့်
 ဝင်းထွန်းခေါင်းငုံ့ပြီး ထွက်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်
 ထုတ်ပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးနှင့် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ခေါ်ရာ
 နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

“တရားခံဝင်းထွန်း ရောက်ပါပြီ ဝိုင်းကြီး”

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး ကျော်မြင့်က အမှုစစ် ရဲအရာရှိကြီး သောင်းတင်ကို သတင်းပို့ပြီး အလေးပြုလိုက်သည်။ ရဲအရာရှိကြီး သောင်းတင်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဝင်းထွန်းကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဝင်းထွန်း၊ သိန်းအောင်ကို သတ်တဲ့အမှုမှာ ဘယ်က နေ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါဦး...”

အမှုစစ် ရဲအရာရှိကြီး သောင်းတင်က ထိုသို့မေးပြီး မှုခင်းစစ် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်သည်။ ဝင်းထွန်းနှုတ်မှ ဖွင့်ဟလာ မည့် ဝန်ခံလာမည့် (ဖြောင့်ချက်)များကို ငုံ့လင့်နေသည်။

“သေဆုံးသွားတဲ့ သိန်းအောင်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ဖို့ ဆွေး နွေးခဲ့ကြပါတယ်။ သဘောထားချင်း၊ အယူအဆချင်းတွေ မတိုက်ဆိုင်တာနဲ့ လုပ်ငန်းမအောင်မြင်ရုံမကဘဲ လူချင်းပါ လမ်းခွဲ ကြဖို့အထိ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများခဲ့ကြပါတယ်... သိန်းအောင်ကို ကျွန်တော်သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ...”

ဝင်းထွန်း၏ ဝန်ခံဖြောင့်ချက်ကို အမှုစစ် ရဲအရာရှိကြီး သောင်းတင်က မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ရေးမှတ်လိုက်သည်။

“အခန်းထဲမှာရှိနေတာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲရယ်၊ သိန်း အောင်ကို မင်းက မသတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူက လာသတ်မှာလဲ ဒါဖြင့် သိန်းအောင်က ဘယ်လိုသေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကို တစ်ချက်ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အစအဆုံး ရှင်းပြပါမယ်၊ အပြစ် က ဒီလိုပါဆရာ...”

(၂)

မဟာရန်ကုန်မြို့တော်က လူစည်ကားလှသည်။ နိစ္စစူဝ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေကြသူများ၊ ဈေးသည် ဈေးဝယ်များမှာလည်း လမ်းဘေးဝဲယာတို့တွင် မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့နေရသည်။

လူအမျိုးမျိုး စိတ်အဖုံဖုံတို့နှင့် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံတို့တွင် ကျင် လည်ကျက်စား သွားလာနေကြသူများမှာလည်း ခြေချင်းလိမ်နေကြ သည်။ မဟာရန်ကုန်မြို့တော်အတွင်းတွင် နေရာဒေသ အသီးသီး သို့ မောင်းနှင်ပို့ဆောင်ပေးနေကြသော လိုင်းကားများပေါ်တွင် လည်း ကျောချင်းကပ်ပြီး မတ်တပ်ကားစီးနေကြသူများမှာလည်း ဥဒဟို၊ မိမိသွားလိုရာ ခရီးကို စိတ်မောလူမောနှင့် လိုက်ပါနေကြရ သည်။ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းခွင်၌ စိတ်ရှုပ်နေရသော ဝင်းထွန်းတစ် ယောက် လုပ်ငန်းခွင်မှ စောစီးစွာ ပြန်ခဲ့သည်။ ဆူးလေဘုရားလမ်း နှင့် အနော်ရထာလမ်းထောင့် မီးပွိုင့်အရောက် ကားလမ်းဖြတ် ကူးမည့်ဆဲဆဲတွင် လူတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟေ့ကောင် ဝင်းထွန်း... ရေးကြီးသူတ်ဟာနဲ့ ငါခေါ်နေတာ တောင် မကြားတော့ဘူး”

“ဟာ... သိန်းအောင်ကြီး၊ ဆောရီးကွာ ငါ ဒီနေ့ လုပ်ငန်းခွင်

ထဲမှာ စိတ်တွေရွပ်နေလို့၊ ဦးနှောက်သွားဆေးမလို့ကွ့. . . ”

“ဟေ့. . လုပ်ငန်းခွင်မှာ စိတ်ရွပ်ရှင် ဦးနှောက်ဆေးတဲ့ဆိုင် ရှိလို့လား။”

“ရှိတာပေါ့ကွ့. . . ဒါလေကွ့. . . ဒါ”

“အော်. . သိပြီ၊ အတော်ပဲ ငါလည်း ဦးနှောက်လိုက်ဆေးမယ် ကွ့. . ငါလည်း အဖော်ရှာနေတာနဲ့ အထော်ဖြစ်သွားပြီ. . . ”

သိန်းအောင်နှင့် ဝင်းထွန်းတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆုံမိကြ ပြီး ပန်းဆိုးတန်းရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ လှိုက်လှ ပျံ့ငှာနှွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေကြသော လှပျိုဖြူလေးများက နေရာ ထိုင်ခင်းပေး၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ မိနူးကပ် ထုတ်ပေးလိုက် ပါသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာအချို့ကိုမှာယူပြီး ဝင်းထွန်းက စင်မြင့် ပေါ်မှ သီချင်းဆိုနေသော အစီအစဉ်ကို ငေးမောနေပါသည်။

“ဝင်းထွန်း. . . ကာရာအိုကေ ဆိုမလား. . . ”

သိန်းအောင်က ရုတ်တရက်မေးလိုက်သဖြင့် ဆတ်ခနဲဖြစ် သွားပြီး-

“ဟာ. . . မဆိုတတ်ပါဘူးကွ့. . . ငါက သူများဆိုတာပဲနား ထောင်တတ်တာ. . . ”

တေးသံရှင် အဆိုတော် ကောင်မလေးကို ငေးနေမိသော ဝင်းထွန်းက စိတ်မလုံမလဲဖြင့် ငြင်းဆန်လိုက်ပုံကို သိန်းအောင်က သဘောကျသွားသည်။

“ဒါဖြင့်. . . ပန်းကုံးသွားစွပ်ကွ့. . . ”

“ဟာ. . . ဒါလဲ မဖြစ်ပါဘူး၊ မျက်နှာပူစရာကြီး. . . ”

“အော်. . . လက်စသတ်တော့ ငါ့သူငယ်ချင်းက လူနိုးကြီးကို ဒါဖြင့် ဘီယာပဲ သောက်ကြတာပေါ့. . . ”

မှာယူထားသော အစားအသောက်များ အဆင်သင့်ရောက် လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝိတ်တာ(စားပွဲထိုး)က အဆင်သင့် ထည့် ပေးထားသော ဘီယာနှစ်ခွက်ကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တူကိုင်ပြီး အနည်းငယ်မြှောက်၍ ဖန်ခွက်ချင်း ထိလိုက်ကြသည်။

“ချီးယား. . . ”

ဘီယာခွက်ကို နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ မော့ချလိုက်ကြသည်။ “သူငယ်ချင်း အခုဘာတွေလုပ်နေလဲ. . . ”

“ငါလား. . . အခု (Restaurant)ရက်စတော့ရင့်မှာ ဘီယာလာ သောက်နေတာလေ. . . ”

သိန်းအောင်ရဲ့ အမေးစကားကို ဝင်းထွန်းက အရွန်းဖောက် လိုက်သည်။

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ့. . . မင်းစီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဘာ လုပ်နေသလဲလို့မေးတာ. . . ”

“အလကား နောက်တာပါကွ့ ငါအခု (Construction) Co., Ltd. ဆောက်လုပ်ရေး (တွန်စထရက်ရှင်)လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ လုပ်နေတယ်လေကွ့”

“အဆင်ပြေလား”

“သိပ်ပြီး အဆင်ပြေလှစာယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ လုဗ်တော့လုပ်နေရတာပါပဲ..”

“ဒါဖြင့် ဒီတစ်ခေါက် ငါနဲ့ စင်ကာပူလိုက်မလား..”

သိန်းအောင်ရဲ့ အမေးစကားကို ဝင်းထွန်းက ခေတ္တစဉ်းစားပြီး ချိန်ချိန်ဆဆပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ငါ့မှာက မှီခိုသူ ဇနီးမယားနဲ့ သမီးသားတွေရဲ့ တာဝန်က ရှိနေတော့..”

“အေးလေကွာ.. မိသားစုတာဝန်က ရှိနေတော့လည်း စဉ်းစားဦးပေါ့။.. ငါလည်း ရန်ကုန်မှာ သုံးလေးလလောက်နေဦးမှာ.. ငါအခုလုပ်မယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းကိုလည်း ထဲထဲဝင်ဝင် ပါစေချင်လို့ပါ..”

“ဒါနဲ့ မင်းလုပ်ငန်းက ဘာလုပ်ငန်းမို့လို့လဲ”

သိန်းအောင်ရဲ့လုပ်ငန်းကို မသိရသေးသဖြင့် ဝင်းထွန်းက သိချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ကွာ.. ကဲ.. မှာထားတာတွေ အေး ကုန်လိမ့်မယ် စားလိုက်ကြစို့ သူငယ်ချင်း”

“ဘီယာက ပျော့တယ်ကွာ.. ဝိတစ်ပက်စီ ပစ်လိုက်ရအောင်”

သည်လိုနှင့် သိန်းအောင်နှင့် ဝင်းထွန်းတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စားရင်းသောက်ရင်း ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် ဘီယာရှိန်

(အယ်လ်ကိုဟော)ပါဝါက တက်လာကြသည်။

“ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဝင်းထွန်း.. အခု သိချင်းဆိုနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ဂုဏ်ပြုရအောင်..”

“ဟာကွာ.. ငါမလုပ်ရဲပါဘူး..”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကတော့ ရိုးပါဘိကွာ၊ ရွာသားလို့ပဲခေါ်ဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ ကဲကွာ ဘာမှစောဒက တက်မနေနဲ့တော့၊ ငါစီစဉ်လိုက်တော့မယ်..”

သိန်းအောင်က ဝိတ်တာကိုခေါ်ပြီး တီးတိုးမှာနေပါသည်။ ဝိတ်တာက ကောင်တာဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ဝင်းထွန်းကို လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ဝင်းထွန်းလည်း ဘီယာအရှိန်လေး တက်နေသဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ စတိတ်စင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး သိချင်းဆိုနေသော ကောင်မလေးကို ပန်းကုံးစွပ်ပေးလိုက်သည်။

ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း..

ခန်းမတွင်း ဘီယာသောက်နေကြသူများနှင့် ဝိတ်တာများက လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးလိုက်ကြသည်။ ဒယ်ဒယ်နှင့် ပြန်လာသော သူငယ်ချင်း ဝင်းထွန်းကို သိန်းအောင်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ကဲ.. သူငယ်ချင်း ဘယ်နှုတ်လဲ ပျော်တယ်မဟုတ်လား..”

“အေး.. ပျော်သွားပြီကွာ..”

ဝင်းထွန်းက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို... သည်ထက်မက ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ပျော်စရာကမ္ဘာလေးထဲကို ပို့ပေးရဦးမယ်...”

ရော့ကွာ နောက်ထပ်ဂုဏ်ပြုပန်းစည်းတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးပြီး သီချင်းတောင်းကွာ...”

သိန်းအောင်က အသင့်ယူဆောင်ထားသော ဂုဏ်ပြုပန်းစည်းကိုပေးပြီး ဝင်းထွန်းကို သီချင်းတောင်းခိုင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ ဝင်းထွန်းကတော့ တေးသံရှင် အမျိုးသမီးကို ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ပန်းစည်းပေး၍ နောက်ထပ်သီချင်းတစ်ပုဒ် ထပ်ဆိုပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့လေသည်။ အမျိုးသမီးငယ်က ကြည်ကြည်နူးနူး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနှင့် “ချမ်းမြေ့ပါစေ”ဆိုသော သီချင်းကို ထပ်မံသီဆိုဖျော်ဖြေပါသည်။ ဝင်းထွန်းက လုပ်ငန်းခွင်တွင် စိတ်ရှုပ်နေသမျှ မိသားစုတာဝန်နှင့် ရင်လေးခဲ့ရသမျှတွေအားလုံးကို မေ့မောနေမိပါတော့သည်။

(၃)

“အစ်ကိုကြီး...”

ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ဝင်းထွန်းခြေလှမ်းများ တုန်ခန်ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး ညီမကို မမှတ်မိဘူးလား”

အမျိုးသမီးငယ်က တရင်းတနီးနှုတ်ဆက်နေသောကြောင့် ဝင်းထွန်း အံ့အားသင့်နေမိသည်။

“မနေ့ညက စားသောက်ဆိုင်မှာ ညီမကို ဂုဏ်ပြုပန်းစည်းလက်ဆောင်ပေးပြီး သီချင်းတောင်းခဲ့တာလေ။ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဪ... မှတ်မိပြီ အဲဒီညက အစ်ကိုလည်း အရှိန်များနေလို့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်...”

“စိတ်မရှိပါဘူး အစ်ကိုရာ... ညီမတို့ဘဝက အဖျော်ဖြေခံဘဝဆိုတော့ လူတွေက အသိအမှတ်မပြုကြတာ မဆန်းပါဘူး။ ညီမက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့ပါ...”

အမျိုးသမီးငယ်ရဲ့ စကားကြောင့် ဝင်းထွန်း အားတုံအားနာဖြစ်သွားမိသည်။

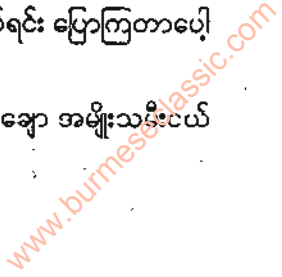
“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုမှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိပါဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝရပ်တည်မှုအခြေအနေအရ ရုန်းကန်နေကြရတာပဲ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် မဖြစ်တာတွေလဲ ရှိပါတယ်လေ...”

“ဒါဆို ညီမနဲ့အစ်ကိုက ဘဝရုန်းကန်မှု ခံစားချက်ချင်း တူနေကြတာပဲ အစ်ကိုအချိန်ရလား မသိဘူး...”

“အချိန်တော့ သိပ်မရဘူး။ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရဦးမယ်၊ ပြောစရာရှိသေးတယ်ဆိုရင်တော့ အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်...”

“ဒါဖြင့် ဟိုရွှေကဆိုင်မှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့ ညီမ ဒကာခံပါမယ်...”

ဆုံပင်ရှည်ရှည် အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူချောချော အမျိုးသမီးငယ်

၏ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိနေသော ယဉ်စစ် အလှကွန်ရက်တွင် ဝင်းထွန်း နှစ်မျောသွားမိသည်။

“ဒါနဲ့ ညီမနာမည် မသိရသေးဘူးနော်”

“ညီမရဲ့ နာမည်က ယမင်းချိုပါအစ်ကို... ”

“အင်း... လူနဲ့ နာမည်ကလည်း လိုက်ဖက်ညီပါတယ်။ ယမင်းရှင်လေးလိုလှပပြီး စကားပြောလဲချိုပါတယ်... ” ဝင်းထွန်း စကားကြောင့် ယမင်းချို ပြုံးယောင်သမ်းလိုက်ပြီး...

“မြောက်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကော်ဖီလဲ သောက် မုန့်လဲစားပါ ကျေးဇူးတင်ထိုက်တဲ့ အစ်ကို... ”

“အစ်ကိုနာမည်လဲ မှတ်ထားပေါ့ ဝင်းထွန်းလို့ခေါ်ပါတယ်။ ရင်းနှီးသူတွေကတော့ ကိုထွန်းလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။”

“ညီမကိုလည်း ရင်းနှီးသူတွေစာရင်းမှာ အသိအမှတ်ပြုမယ် ဆိုရင် ဒီနာမည် ခေါ်လို့ရမှာပေါ့နော်... ”

“ရပါတယ်။ ခေါ်လို့ရပါတယ်။ အခုကစပြီး ရင်းနှီးကြတဲ့ သူတွေ စာရင်းမှာ အသိအမှတ်ပြုထားလိုက်ပါမယ်” ဝင်းထွန်းနှင့် ယမင်းချိုတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အသိအမှတ်ပြု မိတ်ဆက်ပွဲလေး စတင်ချိန် စကားလက်ဆုံကျနေခိုက်တွင် ရုတ်တရက် သိန်းအောင် ရောက်လာသည်။

“ဟာ... တယ်ဟုတ်နေကြပါလား... ငါက တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ... ”

“သူငယ်ချင်း ဘယ်တုန်းက ဒီဆိုင်ထဲရောက်နေတာလဲ... ”

ဝင်းထွန်းက မေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အခုပဲလေကွာ အပြင်မှာကားစောင့်ရင်း ဆိုင်ထဲကို အမှတ် တမဲ့ကြည့်မိလို့ မင်းကိုမြင်တာနဲ့ဝင်ခဲ့တာ။ ဒါ မင်းရဲ့ အမျိုးသမီး လား မိတ်ဆက်ပေးဦးလေကွာ”

သိန်းအောင်က ဘုမသိ ဘမသိ ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ယမင်းချိုမျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေး ရှက်သွေးဖျန်းသွားရ ပါသည်။ အခြေအနေကို သိလိုက်သော ဝင်းထွန်းက အားတုံ အားနာဖြစ်သွားပြီး ဖြေရှင်းချက်ထုတ်လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးသူငယ်ချင်း သူက ယမင်းချိုတဲ့ ဟိုနေ့က တို့သွားခဲ့တဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ အဆိုတော် လေ... ”

“ဪ... မှတ်မိပြီ ဆောရီးနော် မယမင်းချို။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းနဲ့ နှစ်ရှည်လများ ကင်းကွာနေခဲ့ကြတာဆို တော့ သူ့အကြောင်း အပြည့်အစုံ မသိရသေးလို့ပါ... ”

သိန်းအောင်က သူ့စကားလွန်သွားတာကြောင့် ယမင်းချိုကို တောင်းပန်လေသည်။

“ရပါတယ်ရှင်... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့ စပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့နော်... ညီမနဲ့ဝင်းထွန်း ဘယ်လို တွေ့ပြီး ဘယ်လိုမိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရမလား...”

သိန်းအောင်က အခြေအနေမှန်ကို သိလိုသဖြင့် စူးစမ်းလိုက်မိသည်။

“သွားရင်း လာရင်း လမ်းမှာဆုံမိကြတာပါ. . . ဟိုနေ့က ညီမကို ဂုဏ်ပြုပန်းကုံးနဲ့ ပန်းစည်းလက်ဆောင်ပေးတာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့ပါ. . .”

“အစ်ကိုတို့ကလည်း ညီမနောက်ထပ် သိချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . .”

သိန်းအောင်ကလည်းကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်မံပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးအစ်ကိုရယ်. . . ညီမဘဝက ဆိုင်ကိုရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို စိတ်ချမ်းသာကျေနပ်အောင် ဖျော်ဖြေနေရတာပါ. . .”

“သည်အလုပ်ကို လုပ်နေရတာ စိတ်ကျေနပ်မှုရှိရဲ့လား ဘယ်အချိန်အထိ ဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ. . .”

ဝင်းထွန်းက စကားဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“သည်အလုပ်ကလည်း ရေရှည်ဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး ဘဝပေးအခြေအနေအရ လုပ်နေရတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးပါ။ ဣန္ဒြေရရ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ လုပ်ရမဲ့ အလုပ်ရှိရင်တော့ ပြောင်းလုပ်မှာပါ. . .”

ယမင်းချိုက သည်အလုပ်ကို ရေရှည်မလုပ် လိုကြောင်း ပြောသဖြင့် ဝင်းထွန်းက သူ့အနေနှင့် ကူညီနိုင်သော လုပ်ငန်း

တစ်ခုကို လမ်းကြောင်းပေးပါသည်။

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုတို့ရဲ့ ကွန်စထရက်ရှင်လုပ်ငန်းမှာ စာရင်းကိုင် ဝင်လုပ်နိုင်မလား. . .”

ဝင်းထွန်းက သူ့တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီပေးရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့လေသည်။ ယမင်းချိုက အဖြေမပေးသေးပဲ စဉ်းစားနေသည်။ ယမင်းချိုလို ချောမောပြေပြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တွင် သိချင်းဆိုရသော အလုပ်ကို ရေရှည်တွင် မသင့်တော်မှန်း ခိုင်စားမိသဖြင့် လုပ်ငန်းတစ်ခုပြောင်းလုပ်ရန် စိတ်ကူးမိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကူညီပေးနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ယမင်းချို စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ. . .”

သိန်းအောင်ကလည်း သူ့အနေဖြင့် အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခု ဆက် သွယ်ကူညီပေးနိုင်ကြောင်းပြောသဖြင့် သိန်းအောင်ဆက်ပြောလာမည့်စကားကို ယမင်းချိုနှင့် ဝင်းထွန်းတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ စားထောင်နေမိပါသည်။

“ဒီလိုပါ ကျွန်တော်အခု စင်ကာပူကပြန်လာပြီးကတည်းက မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါဘယ်။ လုပ်ငန်းကတော့ ဗြူတီပါလာ (အလှပြင်ဆိုင်)ဖွင့်မယ့် သုပ်ငန်းပါ။ လုပ်ငန်းက ဒီ(၃)လအတွင်းမှာပဲ စတင်အကောင်အထည်ဖော်နိုင်တော့မှာပါ။ လိုအပ်တဲ့ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ ရဖို့နဲ့ နေရာထိုင်ခင်းအတွက် စီစဉ်ဖို့သည် ရက်အတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော်

စင်ကာပူကို တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး သွားရဦးမယ်... ”

သိန်းအောင်က သူ့ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စီမံချက်ကို ရှင်းပြနေပါသည်။

“အစ်ကိုပြောတဲ့လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ညီမက အလှပြင်တဲ့လုပ်ငန်း ပညာမတတ်တာ ခက်တယ်... ”

ယမင်းချိုက လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားသော်လည်း သူမကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

“ယမင်းချို စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်တော့ သည်အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်။ အခု ကျွန်တော်ဖွင့်မယ့် အလှပြင်ဆိုင်ရဲ့ အထူးအရေးပါသူဖြစ်တဲ့ ဒေလီယာကို အကူအညီ တောင်းပြီး စင်ကာပူမှာ အလှပြင်သင်တန်း တက်ခွင့်ရဖို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် သည်တစ်ခေါက် စင်ကာပူသွားရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့ နေရေး၊ စားရေး စရိတ်အားလုံး ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါမယ်”

သိန်းအောင်က ယမင်းချိုဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် အစေအရာရာ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိကဝတ်ပြုနေသည့်အတွက် ယမင်းချို စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ဝင်းထွန်းကတော့ သူငယ်ချင်း သိန်းအောင်ရဲ့ အကြံအစည် မည်သို့ရှိမည်ကို ခန့်မှန်းနေမိတော့သည်။

(၄)

“သူငယ်ချင်းသိန်းအောင် မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ငါဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွာ။ ယမင်းချိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝဟာ အတော်သနားစရာကောင်းတယ်နော်... မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် အားကိုးရာမဲ့ဘဝနဲ့ သူ့ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ဆိုတာကလည်း သူ့ကိုဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလုပ်လုပ်ပိုက်ဆံရရင်ပြီး တာပဲဆိုပြီး မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ်လုပ်နေကြတာ... ”

ဝင်းထွန်းက ယမင်းချိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိထားသမျှကို ပြောပြနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သိန်းအောင်က ဝင်းထွန်းပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သည့် သဘောကိုဆောင်သော နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

“အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ ဝင်းထွန်းရ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းက ရေတွင်းထဲက ဖားသူငယ်လို လောကကြီးရဲ့အကြောင်းကို မသိသေးတော့ ရေတွင်းဘောင်နှုတ်ခမ်းကိုမော့ကြည့်ပြီး လောကကြီးက ဒါပါလား... ဆိုပြီး တင်းတိမ်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရေတွင်းဘောင် နှုတ်ခမ်းပေါ်ရောက်အောင် တက်ကြည့်ရင် လောကကြီးက ဘယ်လောက် ကျယ်ဝန်းတယ်ဆိုတာ ငါ့သူငယ်ချင်းက သိမှမသိဘဲ”

သိန်းအောင်က ထိုသို့ပြောပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဝီစကီပုလင်းကို အဖုံးဖွင့်၍ မော့ချလိုက်သည်။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး ရေတစ်ဖန်ခွက် ထပ်မော့ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်းသိန်းအောင် ဥပမာတွေ၊ ဥပမေယျတွေနဲ့

၂၉၂

မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ဝို)

ငါ့ကိုပြောမနေနဲ့ကွာ အခုမင်းရဲ့လုပ်ရပ်က ကိုယ့်မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို သိမ်းသွင်းပြီး ကိုယ်အကျိုးအမြတ်ရှိဖို့သာ ကြည့် တတ်တဲ့ မင်းရဲ့အတ္တစိတ်ကို ငါ့ရှုံ့မှန်းတယ်”

ဝင်းထွန်းက လေသံမာမာဖြင့် သိန်းအောင်ကို ပြောလိုက် သည်။

“ဒီနေရာမှာ... မင်းနဲ့ငါ အယူအဆတွေ မတူကြဘူးဆိုရင် တော့ လမ်းခွဲကြရုံပဲရှိတယ် ဝင်းထွန်း...”

ယမင်းချိုရဲ့ဘဝကို မင်းက ဘယ်နည်းနဲ့ ကယ်တင်မှာလဲ။ ဒုတိယ နံပါတ်ချိတ်ပြီး သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒများ ရှိနေလို့လားကွာ”

ယမကာ အရှိန်တက်နေသော သိန်းအောင်က ထင်ရာမြင်ရာ ကို စွတ်ပြောနေတော့လည်း မမျှော်လင့်သော သိန်းအောင်ရဲ့စကား ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဝင်းထွန်းရင်ထဲတွင် ခံပြင်းမှုနှင့် ဒေါသစိတ်တို့ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

“ဒီမှာသိန်းအောင် မင်းငါ့ကို မဖော်စကားပါနဲ့၊ ငါ့ရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာနဲ့ ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုငါ အသိဆုံးပါကွ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ရယ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ။ ဒီမှာ ဝင်းထွန်း၊ လောကကြီးမှာ မင်းလိုလူရိုးလူအတွေ့ စီးပွားရေးလုပ်စား ဖို့ဆိုရင် ရွာပြန်ပြီး နွားကျောင်းနေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်ကွ။ ငါက ငါ့သူငယ်ချင်းဘဝ တိုးတက်စေချင်လို့ မြင့်တင်ပေးတာကို မြင့်ပါ တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချချင်နေတာကို”

“တော်ပြီ သိန်းအောင် မင်းနဲ့ငါ စကားဆက်ပြောနေလို့လဲ ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းနဲ့ငါဟာ လမ်းခွဲကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒီဘဝမျှပဲပေါ့ကွာ”

ဝင်းထွန်းက အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး ထိုင်နေရာ မှ ထရပ်လိုက်သည်။ သိန်းအောင်မျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ဝင်းထွန်း”

သိန်းအောင်က လေသံခပ်မာမာနှင့် ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဝင်းထွန်းခြေလှမ်းများ တုန်ခနဲ နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“မင်းက ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေ၊ စိတ်ကူးတွေ၊ အကြံအစည်တွေကို သိသွားပြီဆိုတော့ မင်းကို ဒီအတိုင်းပြန်လွှတ်လိုက်ရင် ငါ့လောက် မိုက်တဲ့လူ ဒီဗမ္မာမှာရှိပါဦးမလားကွာ”

ယမကာအရှိန်ကြောင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီရဲနေသော သိန်းအောင်က ခါးကြားတွင် အသင့်ရှိနေသော ဓားကိုထုတ်လိုက် သည်။

“သိန်းအောင် သူငယ်ချင်း မင်းမှားနေပြီကွာ။ ငါက မင်း အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူးကွာ။ ငါသိရင် ငါ့ရင်ထဲ မှာပဲထားတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အကျိုးပျက်စီးမယ့်ကိစ္စကို ငါဘယ် တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်”

“မယ့်ဘူးကွာ။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယ့်ဘူး။ လောကကြီးမှာ

ငါ့အတွက် ဆူးပြောင့်ခလုတ်နဲ့ အဆိပ်အတောက်ဖြစ်မယ့်လူ မှန်သမျှ ရှင်းပစ်ရမှာပဲကွ”

သိန်းအောင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး ဝင်းထွန်းရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေပါတော့သည်။

“သိန်းအောင်သူငယ်ချင်း မင်းသတိထား၊ မင်းသိပ်မူးနေပြီ၊ မင်းဓားကြီးကို ပြန်ထည့်လိုက်ပါကွာ၊ မင်းသိပ်မှားနေပြီနော်”

“ငါမမှားဘူး ဝင်းထွန်း၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် နောက်မဆုတ်တတ်ဘူး”

ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဟန်ချက်ကိုမနိုင်သော်လည်း သိန်းအောင်က ဝင်းထွန်းရှိရာသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်လိုက်သောအခါ ဝင်းထွန်းက အလိုက်သင့် ရှောင်လိုက်ပြီး သိန်းအောင် ဇက်ပိုးကို ဖြတ်ရိုက် လိုက်သည်။ သိန်းအောင် အရှိန်လွန်ပြီး မှောက်လျက်သား လဲကွ သွားပါတော့သည်။

သိန်းအောင်လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဓားမှာလည်း ရင်ညွန့်တည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားသဖြင့် သိန်းအောင်မလှုပ်နိုင် တော့ဘဲ သွေးအိုင်ထဲမှာပင် အသက်ပါသွားပါတော့သည်။

“ဟင် သူငယ်ချင်း၊ သိန်းအောင်... သိန်းအောင်...”

ဝင်းထွန်းက မလှုပ်မရှက်ရှိနေသော သိန်းအောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို ဆွဲထူလိုက်ပြီး ရင်ညွန့်တွင် စိုက်ဝင်နေသော ဓားကို ဆွဲနှုတ် လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ဦးဝင်းထွန်း၊ နောက်ထပ်ဘာများ ပြောစရာရှိသေး လဲ”

အမှုစစ်ရဲအရာရှိကြီး သောင်းတင်က သက်သေခံပစ္စည်းများ နှင့်အတူ ဝင်းထွန်းရဲ့ ဖြောင့်ချက်များကို မှတ်တမ်းရေး၍ အမှု တည်ဆောက်ကာ ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ ဆက်လက်ဆောင်ရွက် ရန် စီစဉ်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဆရာတို့ ဥပဒေရှိတဲ့အတိုင်းသာ ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြပါတော့”

ဝင်းထွန်းက ထိုသို့ပြောပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တရားဥပဒေ ၏ စီမံချက်ကို ခံယူရန်အတွက် အသင့်စောင့်နေမိပါတော့သည်။

စာရေးသူ၏...

ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက် မှတ်တမ်းစကား

ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထားလျက်...

အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင် မိခင်ဖခင်တို့အားလည်းကောင်း၊ ငယ်စဉ်ကာလ ကလေးဘဝကစပြီး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများကို ကကြီးအစ အ-အဆုံး၊ ဝလုံးကလေး ဝိုင်းဝိုင်းရေးကအစ သွန်သင်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမလျက် ဘဝလမ်းကြောင်းမှန်ရာ ပို့ဆောင်ပေးကြပါသော သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများအားလည်းကောင်း...

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဖက်ဖက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပံ့ပိုးပေးကြသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့အားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း စာရေးသူအပေါ်၌ နားလည် ခွင့်ပြုပေးခဲ့သော ဇနီးသည်နှင့် လိုအပ်သမျှ ကွက်လပ်များတွင် ဖြည့်ဆည်းကူညီပေးသော သားသမီးများတို့အားလည်းကောင်း...

ဤစာအုပ်အတွက် အမှာစာရေးသားခိုးမြင့်ပေးရုံမက

သတ်ပုံနှင့် စကားပြေ၊ စကားပြော(အမှား)များကိုပါ ပြင်ဆင်ပေးသောဆရာနန္ဒာမိုးကြွယ်နှင့် ဆရာဘသက်ဆွေ၊ ဆရာ မှော်ဝန်းကြည်မြတ်တို့အားလည်းကောင်း...

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီနှင့် အတွင်း သရုပ်ဖော်ပုံများကို အချိန်ယူ၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးရေးဆွဲပေးသော စာပေရေးဖော်၊ ဂီတမိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း ပန်းချီထွန်းအောင်အားလည်းကောင်း၊ အကျိုးအမြတ် တစ်စုံတစ်ရာကို မတောင်းဆိုရုံမက စိတ်ကောင်းစေတနာပြည့်ဝစွာနဲ့ လိုအပ်သောကိစ္စအဝဝကို ဖြည့်ဆည်းကူညီပေးသော စီစဉ်သူ ဆရာကောင်းမြတ် (ခရာတော)အား လည်းကောင်း...

အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းများပေး၍ ကွန်ပျူတာ စာစီ(ဒီဇိုင်း)ထိုင်ပေးသော ဆရာသန်းထိုက်လူ အားလည်းကောင်း၊ စာရေးသူ၏ စာရေးသက် နှစ်(၃၀)ကျော်အတွင်း မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာများပေါ်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော “ဖြစ်ရပ်မှန် လက်ရွေးစင်မှုခင်းဝတ္ထုများ”ကို စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပေးသော မိတ်ဆွေများအားလည်းကောင်း အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိကြောင်း မှတ်တမ်းရေးသားဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။

မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ) ၁၅-၀၈-၂၀၁၅